

Från: Berith Öhman <berith.ohman@regeringskansliet.se>

Skickat: den 20 juni 2019 11:51

Till: kommun@borlange.se; info@bostadsratterna.se; registraturen@boverket.se;
kommun@boxholm.se; info@byggmaterialindustrierna.se; info@eon.se; info@energiforetagen.se;
registrator@ei.se; eskilstuna.kommun@eskilstuna.se; kommunstyrelsen@eslov.se; info@fagersta.se;
info@fastighetsagarna.se; info@greenpeace.org; stadsledningskontoret@stadshuset.goteborg.se;
information@heby.se; kommun@hudiksvall.se; marie.linder@hyresgastforeningen.se;
kommun@herjedalen.se; info@installatorsforetagen.se; jarfalla.kommun@jarfalla.se;
kommunstyrelse@jonkoping.se; kommun@kommun.kiruna.se;
konsumentverket@konsumentverket.se; lerums.kommun@lerum.se; kommun@lidkoping.se;
kommunstyrelsen@malmo.se; registrator@naturvardsverket.se; info@nnr.se;
regelradet@regelradet.se; kommunledningskontoret@simrishamn.se;
registrator@energimyndigheten.se; remisser@naturskyddsforeningen.se; registrator@swedac.se;
kommunen@surahammar.se; [remisser <remisser@svensktnaringsliv.se>](mailto:remisser@svensktnaringsliv.se); info@sabo.se;
info@sverigesbyggindustrier.se; registrator@skl.se; info@sverigeskonsumenter.se;
kommun@soderkoping.se; torsby.kommun@torsby.se; remiss@vattenfall.com;
vannas.kommun@vannas.se; info@wwf.se; kommunen@varnamo.se; kommunstyrelsen@vaxjo.se;
info@energiradgivarna.com; byggnadsnu@byggnads.se; privatservice@goteborgenergi.se;
info@hsb.se; synpunkter@energimarknadsbyran.se; info@se.scheider-electric.com;
kundservice@stockholmexergi.se; Funktion MHN Direktservice
<Direktservice.miljoforvaltningen@stockholm.se>; info@wallenstam.se; info@energi-milj.se;
kundtjanst@skelleftea.se; boa@riksbyggen.se; kommun@ovanaker.se; info@sero.se;
vilhelmina.kommun@vilhelmina.se; kundtjanst@are.se; info@engelholm.se;
kommunstyrelsen@ostersund.se; kommunen@osthammar.se; kommunen@overtornea.se;
kommun@arvidsjaur.se

Ämne: Remiss av promemorian Förbättrat genomförande av EU-direktivet om energieffektivitet - Individuell mätning av värme och tappvarmvatten i befintlig bebyggelse

Remissvaren ska ha kommit in till Infrastrukturdepartementet **senast den 20 september 2019**. Svaren bör lämnas i bearbetningsbar form per e-post till i.remissvar@regeringskansliet.se och med kopia till fredrik.von-malmborg@regeringskansliet.se

Ange diarienummer I2019/01869/E och remissinstansens namn i ämnesraden på e-postmeddelandet.

Frågor under remisstiden besvaras av Fredrik von Malmborg, 08-405 19 59, fredrik.von-malmborg@regeringskansliet.se

Myndigheter under regeringen är skyldiga att svara på remissen. En myndighet avgör dock på eget ansvar om den har några synpunkter att redovisa i ett svar. Om myndigheten inte har några synpunkter, räcker det att svaret ger besked om detta.

Med vänlig hälsning
Energienheten

Infrastukturdepartementet
103 33 Stockholm
www.regeringen.se

Infrastrukturdepartementet
Energienheten
Kansliråd
Fredrik von Malmborg
08-405 19 59
fredrik.von-malmborg@regeringskansliet.se

Remiss av promemorian *Förbättrat genomförande av EU-direktivet om energieffektivitet – Individuell mätning av värme och tappvarmvatten i befintlig bebyggelse*

Remissinstanser:

Arvidsjaurs kommun
Boverket
Borlänge kommun
Bostadsrätterna
Boxholms kommun
Byggmaterialindustrierna
Byggnadsarbetarförbundet
E.ON Sverige AB
Energi- och miljötekniska föreningen
Energieffektiviseringsföretagen, EFF
Energiföretagen Sverige
Energimarknadsinspektionen
Eskilstuna kommun
Eslövs kommun
Fagersta kommun
Fastighetsägarna Sverige
Greenpeace Sverige
Göteborg Energi AB
Göteborgs kommun
Heby kommun
HSB Riksförbund
Hudiksvalls kommun
Hyresgästernas riksförbund
Härjedalens kommun
Installatörsföretagen
Järfälla kommun

Jönköpings kommun
Kiruna kommun
Konsumenternas energimarknadsbyrå
Konsumentverket
Lerums kommun
Lidköpings kommun
Malmö kommun
Naturvårdsverket
Näringslivets regelnämnd
Ovanåker kommun
Regelrådet
Riksbyggen
Schneider Electric
Simrishamns kommun
Skellefteå kommun
Statens energimyndighet
Stockholm Exergi
Stockholms stad
Styrelsen för teknisk ackreditering och kontroll (Swedac)
Surahammars kommun
Svenska naturskyddsföreningen
Svenskt näringsliv
Sveriges allmännyttan (tidigare SABO)
Sveriges byggindustrier
Sveriges energiföreningars riksorganisation (SERO)
Sveriges kommuner och landsting
Sveriges konsumenter
Söderköpings kommun
Torsby kommun
Wallenstam
Vattenfall AB
Vilhelmina kommun
Vännäs kommun
Världsnaturfonden WWF
Värnamo kommun
Växjö kommun
Åre kommun
Ängelholms kommun
Östersunds kommun
Östhammars kommun
Övertorneå kommun

Remissvaren ska **senast fredag den 20 september 2019** ha kommit in till Infrastrukturdepartementet. Svaren bör lämnas i bearbetningsbar form (t.ex. Wordformat) per e-post till i.remissvar@regeringskansliet.se med kopia till fredrik.von-malmborg@regeringskansliet.se. Ange diarienummer I2019/01869/E och remissinstansens namn i ämnesraden på e-postmeddelandet. Remissinstansens namn ska även anges i dokumentnamnet.

I remissen ligger att regeringen vill ha synpunkter på förslagen eller materialet i den bifogade promemorian.

Med denna remiss bifogas även de EU-direktiv som förslagen i de bifogade texterna rör. Direktiven bifogas för kännedom.

Myndigheter under regeringen är skyldiga att svara på remissen. En myndighet avgör dock på eget ansvar om den har några synpunkter att redovisa i ett svar. Om myndigheten inte har några synpunkter, räcker det att svaret ger besked om detta.

För **andra remissinstanser** innebär remissen en inbjudan att lämna synpunkter.

Råd om hur remissyttranden utformas finns i Statsrådsberedningens promemoria *Svara på remiss – hur och varför* (SB PM 2003:2). Den kan laddas ner från Regeringskansliets webbplats www.regeringen.se.

Magnus Blümer

Enhetschef

I

(Lagstiftningsakter)

DIREKTIV

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 2012/27/EU

av den 25 oktober 2012

om energieffektivitet, om ändring av direktiven 2009/125/EG och 2010/30/EU och om upphävande av direktiven 2004/8/EG och 2006/32/EG

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-sätt, särskilt artikel 194.2,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

(1) Unionen står inför helt nya utmaningar på grund av det ökade beroendet av importerad energi och knappa energiresurser, liksom behovet av att begränsa klimatförändringarna och övervinna den ekonomiska krisen. Energieffektivitet är ett värdefullt sätt att hantera dessa utmaningar. Unionens försörjningstrygghet förbättras genom minskad primärenergianvändning och minskad import av energi. Det bidrar till att minska utsläppen av växthusgaser på ett kostnadseffektivt sätt och därigenom till att

mildra klimatförändringarna. En övergång till en mer energieffektiv ekonomi skulle också påskynda spridningen av innovativa tekniska lösningar och öka industrins konkurrenskraft, öka den ekonomiska tillväxten och skapa högkvalitativa jobb inom flera sektorer med anknytning till energieffektivitet.

(2) I Europeiska rådets slutsatser av den 8 och 9 mars 2007 underströks behovet av att öka energieffektiviteten i unionen för att uppnå besparingsmålet på 20 % av unionens primärenergianvändning 2020 jämfört med prognoserna. I Europeiska rådets slutsatser av den 4 februari 2011 underströks att energieffektivitetsmålet på 20 % för 2020, vilket fastställdes vid Europeiska rådets möte i juni 2010, måste uppfyllas, även om man hittills inte har kommit så långt som planerat. Prognoser från 2007 visade en primärenergianvändning 2020 på 1 842 miljoner ton oljeekvivalenter (Mtoe). En minskning med 20 % resulterar i 1 474 Mtoe 2020, dvs. en minskning med 368 Mtoe jämfört med prognoserna.

(3) I Europeiska rådets slutsatser av den 17 juni 2010 fastställdes energieffektivitetsmålet som ett av de övergripande målen i unionens nya strategi för sysselsättning och smart, hållbar tillväxt för alla (Europa 2020-strategin). Inom ramen för denna process och i syfte att genomföra målet på nationell nivå, måste medlemsstaterna ange nationella mål i nära dialog med kommissionen och i sina nationella reformprogram ange hur de avser att uppnå dem.

(4) Kommissionens meddelande av den 10 november 2010 om Energi 2020 sätter energieffektivitet i centrum för unionens energistrategi för 2020, och beskriver behovet av en ny strategi för energieffektivitet som kommer att göra det möjligt för alla medlemsstater att frikoppla energianvändningen från den ekonomiska tillväxten.

⁽¹⁾ EUT C 24, 28.1.2012, s. 134.

⁽²⁾ EUT C 54, 23.2.2012, s. 49.

⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 11 september 2012 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 4 oktober 2012.

- (5) I sin resolution av den 15 december 2010 om översynen av handlingsplanen för energieffektivitet, uppmanade Europaparlamentet kommissionen att i sin reviderade handlingsplan för energieffektivitet innefatta åtgärder som ska täppa luckorna i genomförandet så att unionens övergripande energieffektivitetsmål kan nås 2020.
- (6) Ett av initiativen i Europa 2020-strategin är huvudinitiativet om ett resurseffektivt Europa som antogs av kommissionen den 26 januari 2011. I detta initiativ identifieras energieffektivitet som ett huvudelement för att säkerställa en hållbar användning av energiresurserna.
- (7) I Europeiska rådets slutsatser av den 4 februari 2011 konstaterades att man hittills inte har kommit så långt som planerat vad gäller unionens energieffektivitetsmål och att det krävs beslutsamma åtgärder om vi ska kunna utnyttja den avsevärda potentialen för större energibesparingar i byggnader, transporter, produkter och processer. I slutsatserna föreskrivs också att genomförandet av unionens energieffektivitetsmål kommer att ses över senast 2013 och att nya åtgärder kommer att övervägas vid behov.
- (8) Den 8 mars 2011 antog kommissionen ett meddelande med titeln Handlingsplanen för energieffektivitet 2011. I meddelandet bekräftades att unionen är på väg att inte uppnå sitt energieffektivitetsmål. Detta är trots de framsteg som gjorts i nationell energieffektivitetspolitik vars huvuddrag anges i de första nationella handlingsplanerna för energieffektivitet som medlemsstaterna lämnat in för att fullgöra kraven i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/32/EG av den 5 april 2006 om effektiv slutanvändning av energi och om energitjänster⁽¹⁾. En inledande bedömning av de andra handlingsplanerna bekräftar att unionen inte är på rätt väg. För att rätta till detta innehåller 2011 års handlingsplan för energieffektivitet en serie energieffektivitetsrelaterade strategier och åtgärder för hela energikedjan, däribland produktion, överföring och distribution av energi, den offentliga sektorns ledande roll inom energieffektivitet, byggnader och apparater, industri och behovet av att göra det möjligt för slutanvändare att hantera sin energianvändning. Energieffektivitet inom transportsektorn behandlades parallellt i vitboken om transport som antogs den 28 mars 2011. I synnerhet efterlyses i initiativ 26 i vitboken lämpliga standarder för koldioxidutsläpp från fordon inom samtliga transportmedel, om nödvändigt kompletterade med krav på energieffektivitet så att alla typer av framdrivningssystem omfattas.
- (9) Den 8 mars 2011 antog kommissionen också en färdplan för ett konkurrenskraftigt utsläppsnålt samhälle 2050, där det konstateras att det behövs mer fokus på energieffektivisering ur det perspektivet.
- (10) I samband med detta är det nödvändigt att uppdatera unionens rättsliga ram för energieffektivitet med ett direktiv som syftar till att uppnå det övergripande energieffektivitetsmålet på en besparing med 20 % av unionens primärenergianvändning 2020, och till att göra ytterligare energieffektivitetsförbättringar efter 2020. För detta ändamål bör det i detta direktiv fastställas en gemensam ram för att främja energieffektivitet inom unionen och införas specifika åtgärder för att genomföra några av förslagen i Handlingsplanen för energieffektivitet 2011 och uppnå den väsentliga outnyttjade energibesparingspotential som identifieras i planen.
- (11) Europaparlamentets och rådets beslut nr 406/2009/EG av den 23 april 2009 om medlemsstaternas insatser för att minska sina växthusgasutsläpp i enlighet med gemenskapens åtaganden om minskning av växthusgasutsläppen till 2020⁽²⁾, kräver att kommissionen senast 2012 ska bedöma och rapportera om unionens och dess medlemsstaters framsteg när det gäller att uppnå målet om att till 2020 minska energianvändningen med 20 %, jämfört med prognoserna. Däri anges också att kommissionen senast den 31 december 2012 ska lägga fram förslag om förstärkta eller nya åtgärder för att påskynda förbättringarna på energieffektivitetsområdet, i syfte att hjälpa medlemsstaterna i deras strävan att fullgöra unionens åtagande att minska växthusgasutsläppen. Detta direktiv är ett svar på det kravet. Det bidrar också till att uppfylla målen i färdplanen för ett konkurrenskraftigt utsläppsnålt samhälle 2050, särskilt genom att minska utsläppen av växthusgaser från energisektorn, och till att uppnå en elproduktion helt utan utsläpp senast 2050.
- (12) En integrerad strategi måste antas för att utnyttja hela den befintliga energibesparingspotentialen, som omfattar besparingar inom energiförsörjning och slutanvändarsektorer. Samtidigt bör bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/8/EG av den 11 februari 2004 om främjande av kraftvärme på grundval av efterfrågan på nyttiggjord värme på den inre marknaden för energi⁽³⁾ och direktiv 2006/32/EG förstärkas.

⁽¹⁾ EUT L 114, 27.4.2006, s. 64.

⁽²⁾ EUT L 140, 5.6.2009, s. 136.

⁽³⁾ EUT L 52, 21.2.2004, s. 50.

- (13) Det skulle vara att föredra om energieffektivitetsmålet på 20 % kunde uppnås som ett resultat av ett samlat genomförande av specifika nationella och europeiska åtgärder som främjar energieffektiviteten inom olika områden. Det bör krävas att medlemsstaterna fastställer vägledande nationella mål, planer och program för energieffektivitet. Målen och de enskilda medlemsstaternas insatser, liksom uppgifterna om de framsteg som uppnåtts, bör utvärderas av kommissionen för en bedömning av sannolikheten för att unionens övergripande mål ska kunna uppnås och om de individuella insatserna är tillräckliga för att nå det gemensamma målet. Kommissionen bör därför nogra följa upp genomförandet av nationella energieffektivitetsprogram genom den ändrade rättsliga ramen och inom Europa 2020-processen. När de fastställer de vägledande nationella energieffektivitetsmålen, bör medlemsstaterna kunna beakta nationella omständigheter som påverkar primärenergianvändningen, t.ex. återstående potential för kostnadseffektiva energibesparingar, förändringar i importen och exporten av energi, utnyttjande av alla förnybara energikällor, kärnenergi, avskiljning och lagring av koldioxid samt s.k. tidiga åtgärder. Vid modelleringsverksamhet bör kommissionen utan dröjsmål och på ett klart och tydligt sätt samråda med medlemsstaterna om modellantaganden och preliminära modelleringsresultat. Det behövs bättre modellering av den inverkan som energieffektivitetsåtgärder har, av uppsättningen tekniker och av olika teknikers prestationsförmåga.
- (14) I Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/28/EG av den 23 april 2009 om främjande av användningen av energi från förnybara energikällor⁽¹⁾, anges att Cypern och Malta, som är geografiskt avlägsna östater, är beroende av flyget som ett transportslag av avgörande betydelse för medborgarna och ekonomin. Cypern och Malta har till följd av detta en oproportionellt stor slutlig energianvändning (brutto) i sin nationella luftfart, dvs. mer än tre gånger genomsnittet i gemenskapen 2005, och är därför oproportionerligt påverkade av befintliga tekniska begränsningar och regleringsbegränsningar.
- (15) De offentliga utgifterna uppgår sammanlagt till 19 % av unionens bruttonationalprodukt. Därför utgör den offentliga sektorn en viktig drivkraft för att stimulera en marknadsomvandling mot mer effektiva produkter, byggnader och tjänster, samt för att utlösa förändringar av medborgarnas och företagens beteende när det gäller energianvändning. Dessutom kan en minskad energianvändning genom åtgärder för förbättrad energieffektivitet frigöra offentliga resurser för andra ändamål. Offentliga organ på nationell, regional och lokal nivå bör föregå med gott exempel när det gäller energieffektivitet.
- (16) Med tanke på rådets slutsatser av den 10 juni 2011 om handlingsplanen för energieffektivitet 2011, där det betonas att byggnader står för 40 % av unionens totala energianvändning, bör medlemsstaterna, för att kunna ta vara på möjligheterna till tillväxt och sysselsättning inom hantverks- och byggsektorn, inom tillverkningen av byggprodukter och inom yrkesverksamhet i arkitekt-, konsult- och ingenjörbranschen, fastställa en långsiktig strategi för tiden efter 2020 för investeringar i renovering av bostadshus och kommersiella byggnader i syfte att förbättra byggnadsbeståndets energiprestanda. Den strategin bör behandla frågan om kostnadseffektiv totalrenovering som leder till en uppgradering som i betydande utsträckning minskar både den levererade energin till och den slutliga energianvändningen i en byggnad jämfört med före renoveringen, så att mycket god energiprestanda uppnås. Sådan totalrenovering skulle också kunna utföras i etapper.
- (17) Takten i byggnadsrenoveringen behöver ökas, eftersom det befintliga byggnadsbeståndet utgör den största enskilda potentiella sektorn för energibesparingar. Dessutom är byggnader avgörande för att uppnå unionens mål att till 2050 minska utsläppen av växthusgaser med 80–95 % jämfört med 1990. Byggnader som ägs av offentliga organ står för en betydande andel av byggnadsbeståndet och hög grad av synlighet i det offentliga livet. Det är därför lämpligt att ange en årlig renoveringstakt för byggnader som ägs och utnyttjas av statliga myndigheter på en medlemsstats territorium för att uppgradera deras energiprestanda. Renoveringstakten ska inte påverka de skyldigheter vad gäller nära-nollenergibyggnader som fastställs i Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/31/EU av den 19 maj 2010 om byggnaders energiprestanda⁽²⁾. Skyldigheten enligt det här direktivet att renovera byggnader som tillhör statliga myndigheter kompletterar det direktivet, som kräver att medlemsstaterna, när befintliga byggnader genomgår en större renovering, säkerställer att energiprestanda för byggnaden förbättras så att de uppfyller minimikrav avseende energiprestanda. Medlemsstater bör kunna vidta alternativa kostnadseffektiva åtgärder för att uppnå en motsvarande förbättring av energiprestandan i byggnaderna i deras byggnadsbestånd vad gäller statliga myndigheter. Skyldigheten att renovera golvvyta i statliga myndighetsbyggnader bör också gälla andra administrativa organ vilkas behörighet sträcker sig över en medlemsstats hela territorium. Om det i en viss medlemsstat med avseende på en viss behörighet inte finns något sådant tillämpligt administrativt organ som omfattar hela territoriet, bör skyldigheten gälla sådana administrativa organ vilkas behörighet tillsammans omfattar hela territoriet.

⁽¹⁾ EUT L 140, 5.6.2009, s. 16.

⁽²⁾ EUT L 153, 18.6.2010, s. 13.

- (18) Ett antal kommuner och andra offentliga organ i medlemsstaterna har redan infört integrerade strategier för energibesparingar och energiförsörjning, bland annat via handlingsplaner för hållbar energi, till exempel sådana som utarbetats inom ramen för initiativet för borgmästarförsamlingar, och integrerade urbana strategier som sträcker sig längre än individuella ingrepp i byggnader eller transportsätt. Medlemsstaterna bör uppmantra kommuner och andra offentliga organ att anta integrerade och hållbara energieffektivitetsplaner med tydliga mål, och engagera medborgarna i utvecklingen och genomförandet och informera dem på lämpligt sätt om innehållet i och framstegen när det gäller att uppnå målen. Sådana planer kan generera betydande energibesparingar, i synnerhet om de genomförs via energiledningssystem som gör det möjligt för de berörda offentliga organen att hantera sin energianvändning på ett bättre sätt. Utbytet av erfarenheter mellan stora och små städer och andra offentliga organ bör uppmantras med avseende på mer innovativa erfarenheter.
- (19) När det gäller inköp av vissa produkter och tjänster samt inköp och hyra av byggnader bör statliga myndigheter när de ingår offentliga byggtreprenad-, varu- eller tjänstekontrakt föregå med gott exempel och fatta energieffektiva köpbeslut. Detta bör gälla de administrativa organ vars befogenhet omfattar hela territoriet. Om det i en viss medlemsstat med avseende på en viss behörighet inte finns något sådant tillämpligt administrativt organ som omfattar en medlemsstats hela territorium, bör skyldigheten gälla för sådana administrativa organ vilkas behörighet tillsammans omfattar hela territoriet. Bestämmelserna i unionens direktiv om offentlig upphandling bör dock inte påverkas. I fråga om andra produkter än de som är föremål för de inköpsrelaterade energieffektivitetskraven i detta direktiv, bör medlemsstaterna uppmantra offentliga organ att ta hänsyn till inköpets energieffektivitet.
- (20) En bedömning av möjligheten att inrätta ett system med "vita certifikat" på unionsnivå har visat att ett sådant system under de rådande omständigheterna skulle skapa stora administrativa kostnader och att det finns risk för att energibesparingarna skulle koncentreras till vissa medlemsstater och inte införas i hela unionen. Syftet med en sådan ordning på unionsnivå skulle, åtminstone på det här stadiet, kunna uppnås bättre genom nationella kvotpliktsystem för energiföretagens energieffektivitet eller andra alternativa policyåtgärder som ger motsvarande energibesparingar. Det är lämpligt att ambitionsnivån för sådana system fastställs inom en gemensam ram på unionsnivå, samtidigt som medlemsstaterna ges betydande flexibilitet att fullt ut ta hänsyn till den nationella organisationen av marknadsaktörer, energisektorns specifika kontext och slutanvändarnas vanor. Den gemensamma ramen bör ge energiföretagen möjlighet att erbjuda energitjänster till alla slutanvändare, inte bara till dem som de säljer energi till. Detta ökar konkurrensen på energimarknaden, eftersom energiföretagen kan differentiera sin produkt genom att tillhandahålla kompletterande energitjänster. Den gemensamma ramen bör göra det möjligt för medlemsstaterna att i sina nationella system införa krav som har ett socialt mål, särskilt för att säkerställa att sårbara kunder får tillgång till fördelarna med en högre energieffektivitet. Medlemsstaterna bör, utifrån objektiva och icke-diskriminerande kriterier, fastställa vilka energidistributörer eller företag som säljer energi i detaljistledet som ska vara skyldiga att uppnå det mål om energibesparingar vid slutanvändning som fastställs i detta direktiv.
- Medlemsstaterna bör i synnerhet tillåtas att inte ålägga små energidistributörer och små företag som säljer energi i detaljistledet denna skyldighet i syfte att undvika en oproportionerlig administrativ börda. I kommissionens meddelande av den 25 juni 2008 fastställs principer som varje medlemsstat som beslutar att avstå från att utnyttja möjligheten bör ta hänsyn till. Som ett sätt att stödja nationella initiativ till energieffektivitet skulle förpliktade parter inom ramen för nationella kvotpliktsystem för energieffektivitet kunna fullgöra sina skyldigheter genom att årligen till en nationell energieffektivitetsfond betala ett belopp som motsvarar de investeringar som krävs inom ramen för systemet.
- (21) Med tanke på det övergripande kravet på att återupprätta hållbara offentliga finanser och budgetkonsolidering bör vid genomförandet av de särskilda åtgärder som omfattas av detta direktiv vederbörlig omsorg ägnas kostnadseffektiviteten på medlemsstatsnivå när det gäller genomförandet av energieffektivitetsåtgärder, på grundval av lämplig analys- och utvärderingsnivå.
- (22) Kravet på besparingar när det gäller den årliga energiförsäljningen till slutanvändare i förhållande till vad energiförsäljningen skulle ha varit utgör inte ett tak för försäljning eller energianvändning. Medlemsstaterna bör vid beräkningen av energiförsäljningen till slutanvändare kunna undanta hela försäljningen eller en del av den, räknad i volym, av energi som används vid sådana industriella verksamheter som förtecknas i bilaga I till Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG av den 13 oktober 2003 om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom gemenskapen ⁽¹⁾, eftersom det är vedertaget att vissa sektorer och delsektorer som bedriver sådan verksamhet kan vara utsatta för betydande risker för koldioxidläckage. Det är lämpligt att medlemsstaterna är medvetna om åtgärdsprogrammets kostnader för att kunna göra en riktig bedömning av åtgärdernas kostnad.

(¹) EUT L 275, 25.10.2003, s. 32.

- (23) För att den administrativa bördan ska minska kan medlemsstaterna utan att det påverkar tillämpningen av artikel 7 samla alla enskilda politiska åtgärder för genomförande av artikel 7 i ett heltäckande nationellt program för energieffektivitet.
- (24) För att kunna utnyttja den potential för energibesparing som finns inom vissa marknadssegment där energibesiktning i allmänhet inte erbjuds kommersiellt (till exempel små och medelstora företag) bör medlemsstaterna utarbeta program som uppmuntrar små och medelstora företag att låta genomföra energibesiktningar. Energibesiktningar bör vara obligatoriska för och genomföras regelbundet av stora företag, eftersom energibesparingarna kan vara betydande. Vid besiktningarna bör hänsyn tas till relevanta europeiska eller internationella standarder. t.ex. EN ISO 50001 (energiledningssystem) eller EN 16247-1 (energibesiktningar) eller, om en energibesiktning ingår, EN ISO 14000 (miljöledningssystem), så att de således motsvarar bestämmelserna i bilaga VI till detta direktiv i och med att dessa bestämmelser inte går utöver kraven i dessa relevanta standarder. En specifik europeisk standard avseende energibesiktningar är för närvarande under utarbetande.
- (25) När energibesiktningar genomförs av interna experter innebär kravet på oberoende att de inte får vara direkt delaktiga i den verksamhet de besiktigar.
- (26) Vid utformningen av åtgärder för förbättrad energieffektivitet bör effektivitetsvinster och besparingar till följd av en utbredd användning av kostnadseffektiva tekniska innovationer, till exempel smarta mätare, tas med i beräkningen. Om smarta mätare har installerats bör företagen inte använda dem för obefogad retroaktiv fakturering.
- (27) I fråga om el gäller i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/72/EG av den 13 juli 2009 om gemensamma regler för den inre marknaden för el⁽¹⁾ att minst 80 % av användarna senast 2020 ska ha ett system med smarta mätare, om uppsättningen av smarta mätare bedöms vara en framgång. I fråga om gas gäller i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/73/EG av den 13 juli 2009 om gemensamma regler för den inre marknaden för naturgas⁽²⁾ att medlemsstaterna eller ett behörigt organ som de utser ska ta fram en tidsplan för genomförandet av system med smarta mätare om uppsättningen av smarta mätare bedöms vara en framgång.
- (28) När slutanvändarna har möjlighet att styra sin egen individuella uppvärmning, är det fördelaktigt att använda individuella mätare eller värmefördelningsmätare för mätning av individuell värmeförbrukning i flerfamiljshus som försörjs med fjärrvärme eller gemensam centralvärme. Därför är det inte meningsfullt att använda dem annat än i byggnader där radiatorerna har radiatorventiler med termostat.
- (29) I vissa flerfamiljshus som försörjs med fjärrvärme eller gemensam centralvärme skulle det vara tekniskt svårt och dyrt att använda exakta individuella värmemätare eftersom det varmvatten som används för uppvärmning leds in i och ut ur lägenheterna på flera olika ställen. Det kan antas att det trots detta är tekniskt möjligt med individuell mätning av värmeförbrukning i flerfamiljshus i de fall där det vore möjligt att installera individuella mätare utan att byta ut de befintliga inomhusledningarna för varmvatten i byggnaden. I sådana byggnader kan där efter mätningar av individuell värmeförbrukning göras med hjälp av individuella värmefördelningsmätare som installerats på de enskilda radiatorerna.
- (30) Enligt direktiv 2006/32/EG ska medlemsstaterna se till att slutanvändarna tillhandahålls individuella mätare som till ett konkurrenskraftigt pris korrekt visar den faktiska energianvändningen och ger information om faktisk användningstid. I de flesta fall omfattas kravet av villkor om att det ska vara tekniskt möjligt, ekonomiskt rimligt och proportionerligt i förhållande till möjliga energibesparingar. När inkopplingen görs i en ny byggnad eller större renoveringar görs enligt direktiv 2010/31/EU, bör sådana individuella mätare dock alltid erbjudas. Enligt direktiv 2006/32/EG krävs även att faktureringen ska vara klar, grundas på faktisk energianvändning och göras så ofta att användarna kan styra sin egen energianvändning.
- (31) Enligt direktiven 2009/72/EG och 2009/73/EG ska medlemsstaterna se till att system med smarta mätare installeras som hjälper användarna att aktivt medverka på el- och gasmarknaderna. När det gäller el ska minst 80 % av användarna senast 2020 ha ett intelligent mätarsystem, förutsatt att uppsättningen av smarta mätare bedöms vara en framgång. För naturgas fastställs ingen sådan tidsfrist, men en tidsplan ska tas fram. Enligt dessa direktiv ska slutanvändarna även få klar och tydlig information om den faktiska användningen och kostnaden för el/gas tillräckligt ofta, så att de kan reglera sin egen användning.

⁽¹⁾ EUT L 211, 14.8.2009, s. 55.

⁽²⁾ EUT L 211, 14.8.2009, s. 94.

- (32) Bestämmelserna om mätare och fakturering i direktiven 2006/32/EG, 2009/72/EG och 2009/73/EG har gett begränsade resultat. I många delar av unionen har bestämmelserna inte medfört att användarna fått uppdaterad information om sin energianvändning och fakturor som grundas på faktisk förbrukning så ofta som det enligt studier krävs för att användare ska kunna styra sin energianvändning. Inom sektorerna uppvärmning och varmvatten i flerfamiljshus har dessa bestämmelsers bristande klarhet dessutom medfört en rad klagomål från allmänheten.
- (33) För att stärka slutanvändarnas egenmakt när det gäller tillgången till information om mätning och fakturering av deras egen energianvändning är det – med tanke på de möjligheter genomförandet av system med smarta mätare erbjuder och införandet av smarta mätare i medlemsstaterna – viktigt att kraven i unionsrätten på detta område förtydligas. Detta bör bidra till minskade kostnader vid installerandet av system med smarta mätare vars funktion ger ökade energibesparingar och stöder utvecklingen av marknader för energitjänster och efterfrågestyrning. Genomförandet av system med smarta mätare gör det möjligt att fakturera ofta på grundval av faktisk användning. Det är emellertid också nödvändigt att klargöra kraven på tillgång till information och rättvis och exakt fakturering baserad på faktisk användning i fall då smarta mätare inte kommer att vara tillgängliga senast 2020, bland annat när det gäller individuell mätning och fakturering av värme, kyla och varmvatten i flerfamiljshus som levereras som fjärrvärme/fjärrkyla eller ett gemensamt fjärrvärmesystem har installerats i sådana byggnader.
- (34) När medlemsstaterna utformar åtgärder för förbättrad energieffektivitet bör de ta vederbörlig hänsyn till behovet av att säkerställa en korrekt fungerande inre marknad och ett konsekvent genomförande av unionens regelverk, i enlighet med fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.
- (35) Högeffektiv kraftvärme samt fjärrvärme och fjärrkyla har stor potential att spara primärenergi, vilket till stor del är outnyttjat i unionen. Medlemsstaterna bör genomföra en heltäckande bedömning av potentialen för högeffektiv kraftvärme samt fjärrvärme och fjärrkyla. Dessa bedömningar bör på kommissionens begäran uppdateras för att ge investerare information rörande nationella utvecklingsplaner och bidra till en stabil och stödjande investeringsmiljö. Nya anläggningar för elproduktion och befintliga anläggningar som genomgått omfattande uppgradering eller som fått sina tillstånd eller licenser uppdaterade bör, under förutsättning att en kostnads-nyttoanalys visar på ett överskott, utrustas med högeffektiv kraftvärme för att återvinna spillvärme från produktionen av el. Spillvärmen skulle därefter kunna transporteras dit den behövs genom fjärrvärmenät. De händelser som gör att godkännandekriterier måste tillämpas kommer i allmänhet att vara händelser som också ger upphov till tillståndskrav enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/75/EU av den 24 november 2010 om industriutsläpp⁽¹⁾ och för tillstånd enligt direktiv 2009/72/EG.
- (36) Det kan vara lämpligt att förlägga kärnkraftsanläggningar eller elproduktionsanläggningar som är avsedda att använda sig av sådan geologisk lagring som tillåts inom ramen för Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/31/EG av den 23 april 2009 om geologisk lagring av koldioxid⁽²⁾ till platser där det inte är kostnadseffektivt med återvinning av spillvärme genom högeffektiv kraftvärme eller genom försörjning till ett nät för fjärrvärme eller fjärrkyla. Medlemsstaterna bör därför kunna undanta de anläggningarna från skyldigheten att genomföra en kostnads-nyttoanalys för att förse anläggningen med utrustning som möjliggör återvinning av spillvärme med hjälp av en högeffektiv kraftvärmepanna. Det bör också vara möjligt att undanta toppbelastnings- och reservanläggningar för elproduktion som planeras vara i drift färre än 1 500 driftstimmar per år som ett rullande medelvärde över en period av fem år från kravet att också producera värme.
- (37) Det är lämpligt att medlemsstaterna uppmuntrar införandet av åtgärder och förfaranden som främjar kraftvärmeinstallationer med total installerad tillförd effekt på mindre än 20 MW för att främja distribuerad energiproduktion.
- (38) Definitionen av högeffektiv kraftvärme bör bygga på de energibesparingar som uppnås genom en kombinerad produktion i stället för separat produktion av värme och el. Definitionen av kraftvärme och högeffektiv kraftvärme i unionslagstiftningen bör inte påverka användningen av andra definitioner i den nationella lagstiftningen för andra syften än de som anges i den berörda unionslagstiftningen. För att maximera energibesparingarna och undvika att energibesparingsmöjligheter går förlorade bör största uppmärksamhet fästas vid kraftvärmepannornas driftsvillkor.

(1) EUT L 334, 17.12.2010, s. 17.

(2) EUT L 140, 5.6.2009, s. 114.

- (39) För att öka transparensen för slutanvändare när det gäller att kunna välja mellan kraftvärmeproducerad el och el producerad med andra tekniker, bör ursprunget till hög-effektiv kraftvärme garanteras på grundval av harmoniserade referensvärden för effektivitet. System för ursprungsgaranti ger inte i sig rätt att komma i åtnjutande av nationella stödmekanismer. Det är viktigt att alla former av el som produceras från högeffektiv kraftvärme kan omfattas av ursprungsgarantier. Ursprungsgarantier bör kunna skiljas från överlåtbara certifikat.
- (40) Den särskilda strukturen för kraftvärme, fjärrvärme respektive fjärrkyla, med många små och medelstora producenter, bör beaktas, särskilt vid en översyn av de administrativa förfarandena för att få tillstånd till uppbyggnad av kraftvärmekapacitet eller tillhörande nät, enligt principen "Tänk småskaligt först".
- (41) De flesta unionsföretag är små och medelstora företag. De representerar en enorm energibesparingspotential för unionen. För att kunna hjälpa dem att anta energieffektivitetsåtgärder bör medlemsstaterna inrätta en lämplig ram i syfte att ge små och medelstora företag tekniskt stöd och riktad information.
- (42) I direktiv 2010/75/EU finns energieffektivitet bland kriterierna för att fastställa bästa tillgängliga teknik som ska fungera som referens för att ange tillståndsvillkoren för anläggningar inom tillämpningsområdet, däribland förbränningsanläggningar med en sammanlagd installerad tillförd effekt på 50 MW eller mer. Det direktivet ger emellertid medlemsstaterna alternativet att inte införa krav på effektiv energianvändning för förbränningsanläggningar eller andra enheter som avger koldioxid på platsen, för de verksamheter som förtecknas i bilaga I till direktiv 2003/87/EG. Medlemsstaterna skulle kunna inkludera uppgifter om energieffektivitetsnivåer i sin rapportering inom ramen för direktiv 2010/75/EU.
- (43) På grundval av kriterier som är objektiva, klara och tydliga samt icke-diskriminerande bör medlemsstaterna fastställa regler som styr hur kostnaderna ska bäras och delas för nätanslutning och nätförstärkning samt för teknisk anpassning som krävs för att integrera nya tillverkare av el som produceras från högeffektiv kraftvärme, med beaktande av riktlinjer och koder som utarbetats i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 714/2009 av den 13 juli 2009 om villkor för tillträde till nät för gränsöverskridande elhandel⁽¹⁾ och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 715/2009 av den 13 juli 2009 om villkor för tillträde till naturgasöverföringsnäten⁽²⁾. Producenter av el från högeffektiv kraftvärme bör tillåtas använda en anbudsförfrågan rörande anslutningsarbetet. Tillträde till nätsystemet för el producerad från högeffektiv kraftvärme, i synnerhet för småskalig kraftvärme och mikrokraftvärmepannor, bör underlättas. Medlemsstaterna får i enlighet med artikel 3.2 i direktiv 2009/72/EG och artikel 3.2 i direktiv 2009/73/EG ålägga företag som bedriver verksamhet inom el- och gassektorerna att tillhandahålla allmännyttiga tjänster, inklusive beträffande energieffektivitet.
- (44) Laststyrning är ett viktigt verktyg för att förbättra energieffektiviteten, eftersom den gör att användare eller tredje parter som de utnämnt ges betydligt större möjligheter att göra något åt sin användning och faktureringsinformation och därmed tillhandahåller en mekanism för minskad eller omlagd användning, som leder till energibesparingar såväl för slutanvändaren som vid produktionen, överföringen och distributionen av energi tack vare bättre utnyttjande av nät och produktionsanläggningar.
- (45) Laststyrning kan baseras på slutanvändarnas reaktioner på prissignaler eller på fastighetsautomation. Förutsättningarna för och tillgängligheten till laststyrning bör förbättras, bland annat för små slutkunder. Medlemsstaterna bör, med beaktande av den kontinuerliga utbyggnaden av smarta nät, därför se till att nationella energitillsynsmyndigheter kan säkerställa att nättariffer och nätreglering ger incitament till att förbättra energieffektiviteten och stöder dynamisk prissättning för laststyrningsåtgärder från slutanvändarnas sida. Marknadsintegrering och lika möjligheter till marknadstillträde för resurser på efterfrågesidan (försörjning och förbrukarlast) bör eftersträvas parallellt med produktion. Dessutom bör medlemsstaterna se till att de nationella energitillsynsmyndigheterna antar en samlad strategi, som omfattar potentiella besparingar inom sektorerna energiförsörjning och slutanvändare.
- (46) Ett tillräckligt stort antal pålitliga fackpersoner med kompetens på området energieffektivitet bör finnas tillgängliga för att säkerställa att direktivet införs på ett effektivt sätt och utan dröjsmål, till exempel när det gäller efterlevnad av kraven på energibesiktningar och genomförandet av kvotpliktsystem för energieffektivitet. Medlemsstaterna bör därför införa certifieringssystem för leverantörer av energitjänster, energibesiktningar och andra åtgärder för att förbättra energieffektiviteten.

(¹) EUT L 211, 14.8.2009, s. 15.

(²) EUT L 211, 14.8.2009, s. 36.

- (47) Det är nödvändigt att fortsätta att utveckla marknaden för energitjänster för att säkerställa att energitjänster både bjuds ut och efterfrågas. Öppenhet, till exempel genom listor över leverantörer av energitjänster, kan bidra till detta. Modeller för kontrakt, utbyte av bästa praxis och riktlinjer, i synnerhet för avtal om energiprestanda, kan också hjälpa till att stimulera efterfrågan. Genom ett avtal om energiprestanda, liksom vid andra former av extern finansiering, undviker mottagaren av energitjänster investeringskostnader genom att använda en del av det finansiella värdet av energibesparingarna för att återbetala investeringen som helt eller delvis görs av en tredje part.
- (48) Det finns ett behov av att identifiera och avlägsna rättsliga och andra hinder för användning av avtal om energiprestanda och andra arrangemang med extern finansiering för energibesparingar. Dessa hinder innefattar bland annat redovisningsregler och praxis som förhindrar att kapitalinvesteringar och årliga finansiella besparingar till följd av åtgärder för att förbättra energieffektiviteten speglas korrekt i räkenskaperna under investeringens hela livslängd. Hinder för att renovera det befintliga byggnadsbeståndet som beror på att incitamenten delas upp mellan olika berörda aktörer bör också hanteras på nationell nivå.
- (49) Medlemsstaterna och regionerna bör uppmuntras att till fullo dra nytta av strukturfonderna och sammanhållningsfonden för att få fram investeringar i åtgärder för att förbättra energieffektiviteten. Investeringar i energieffektivitet har potential att bidra till ekonomisk tillväxt, sysselsättning, innovation och en minskning av hushållens energifattigdom, och bidrar därför positivt till den ekonomiska, sociala och territoriella sammanhållningen. Potentiella finansieringsområden är energieffektivitetsåtgärder i offentliga byggnader och bostäder, och att tillhandahålla ny kompetens för att främja sysselsättningen inom energieffektivitetssektorn.
- (50) Medlemsstaterna bör uppmuntra användningen av finansieringsmekanismer för att främja målen med detta direktiv. Sådana finansieringsmekanismer skulle kunna innefatta ekonomiska bidrag och straffavgifter som härrör från bristande uppfyllelse av vissa bestämmelser i detta direktiv, medel som anslagits för energieffektivitet enligt artikel 10.3 i direktiv 2003/87/EG, medel som anslagits för energieffektivitet i den fleråriga budgetramen, särskilt sammanhållnings-, struktur- och landsbygdsutvecklingsmedel, och europeiska finansieringsorgan för särskilda ändamål, till exempel Europeiska fonden för energieffektivitet.
- (51) Finansieringsmekanismer skulle i tillämpliga fall kunna baseras på medel som anslagits för energieffektivitet från unionens projektobligationer, medel som anslagits för energieffektivitet från Europeiska investeringsbanken och andra europeiska finansinstitut, särskilt Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling och Europarådets utvecklingsbank, medel som lånefinansierats vid finansinstitut, nationella medel, bland annat genom inrättande av regelverk och finanspolitiska ramar som uppmuntrar till genomförande av initiativ och program för energieffektivitet samt intäkter från årliga utsläppstilldelningar enligt beslut nr 406/2009/EG.
- (52) Finansieringsmekanismer skulle särskilt kunna använda dessa bidrag för att möjliggöra och uppmuntra privatkapitalinvesteringar, särskilt från institutionella investerare, och därvid tillämpa kriterier för att se till att både miljömålen och de sociala målen för anslagsbeviljandet nås, använda innovativa finansieringsmekanismer (t.ex. lånegarantier för privatkapital, lånegarantier för att främja avtal om energiprestanda, bidrag, subventionerade lån, särskilda kreditutfästelser och system för tredjepartsfinansiering) som minskar riskerna med energieffektivitetsprojekt och möjliggör kostnadseffektiva renoveringar också bland låg- och medelinkomsthushåll, kopplas till program eller byråer som kommer att sammanställa och bedöma kvaliteten på projekt för energibesparing, ge tekniskt stöd, främja energitjänstemarknaden och bidra till att skapa efterfrågan på energitjänster bland användarna.
- (53) Finansieringsmekanismer skulle också kunna tillhandahålla lämpliga medel till stöd för utbildning och certifieringsprogram för att förbättra och ackreditera kompetens för energieffektivitet, tillhandahålla medel för forskning om samt demonstration och påskyndat ibruktagande av småskalig teknik och mikroteknik för energiproduktion och för optimal nätanslutning av dessa producenter, kopplas till program med åtgärder för att främja energieffektivitet i alla bostäder, förebygga energifattigdom och sporra hyresvärdar som hyr ut bostäder att göra sin egendom så energieffektiv som möjligt, tillhandahålla lämpliga medel till stöd för dialogen mellan arbetsmarknadens parter och fastställandet av standarder för att förbättra energieffektiviteten och säkerställa goda arbetsförhållanden och en god arbetsmiljö.
- (54) Unionens tillgängliga finansieringsinstrument och innovativa finansieringsmekanismer bör användas för att förverkliga målet med bättre energiprestanda för byggnader som tillhör offentliga organ. I det hänseendet får medlemsstaterna utnyttja sina intäkter från årliga utsläppstilldelningar inom ramen för beslut nr 406/2009/EG vid utarbetandet av sådana mekanismer på frivillig basis och med hänsyn tagen till nationella budgetbestämmelser.

- (55) I samband med genomförandet av energieffektivitetsmålet på 20 % kommer kommissionen att behöva övervaka hur nya åtgärder påverkar direktiv 2003/87/EG om inrättande av unionens utsläppshandelssystem, i syfte att bibehålla utsläppshandelssystemets incitament som belönar investeringar i koldioxidnsåln teknik och förbereder de sektorer som ingår i utsläppshandeln för de innovationer som krävs i framtiden. Den kommer att bli tvungen att övervaka hur detta påverkar industrisektorer som löper avsevärd risk för koldioxidläckage i enlighet med kommissionens beslut 2010/2/EU av den 24 december 2009 om fastställande, enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG, av en förteckning över sektorer och delsektorer som anses löpa avsevärd risk för koldioxidläckage⁽¹⁾ för att se till att detta direktiv främjar och inte försvårar dessa sektorer utveckling.
- (56) Enligt direktiv 2006/32/EG måste medlemsstaterna anta och sträva efter att uppnå ett övergripande nationellt vägledande energibesparingsmål på 9 % till 2016, som ska uppfyllas med hjälp av energitjänster och andra åtgärder för att förbättra energieffektiviteten. I det direktivet anges att den andra handlingsplanen för energieffektivitet som antagits av medlemsstaterna i förekommande fall och, om nödvändigt, ska följas av kommissionens förslag till ytterligare åtgärder, inklusive en förlängning av tillämpningsperioden för målen. Om det i en rapport dras slutsatsen att otillräckliga framsteg har gjorts mot att uppnå de nationella vägledande målen som anges i det direktivet, ska dessa förslag behandla nivån och arten på målen. Den konsekvensanalys som åtföljer det här direktivet visar att medlemsstaterna är på väg att uppnå målet på 9 %, vilket är betydligt mindre ambitiöst än det energibesparingsmål på 20 % som senare antogs för 2020, och därför behöver nivån på målen inte behandlas.
- (57) Programmet Intelligent energi – Europa som inrättades genom Europaparlamentets och rådets beslut nr 1639/2006/EG av den 24 oktober 2006 om att upprätta ett ramprogram för konkurrenskraft och innovation (2007–2013)⁽²⁾ har haft stor betydelse när det gäller att skapa förutsättningar för ett korrekt genomförande av unionens politik för hållbar energi genom undanröjande av marknadshinder som otillräcklig medvetenhet och kapacitet hos marknadsaktörer och institutioner, nationella tekniska eller administrativa hinder mot en välfungerande inre energimarknad eller underutvecklade arbetsmarknader när det gäller att hantera den utmaning som en koldioxidnsåln ekonomi innebär. Många av dessa hinder är fortfarande relevanta.
- (58) För att kunna dra nytta av den betydande möjligheten att spara energi genom energirelaterade produkter är det lämpligt att påskynda och bredda genomförandet av Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/125/EG av den 21 oktober 2009 om upprättande av en ram för att fastställa krav på ekodesign för energirelaterade produkter⁽³⁾ och Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/30/EU av den 19 maj 2010 om märkning och standardiserad produktinformation som anger energirelaterade produkters användning av energi och andra resurser⁽⁴⁾. Prioritet bör ges till de produkter som har högst energibesparingspotential enligt arbetsplanen för ekodesign och, i lämpliga fall, översyn av befintliga åtgärder.
- (59) För att klargöra de villkor på vilka medlemsstaterna kan fastställa krav avseende energiprestanda enligt direktiv 2010/31/EU och samtidigt respektera direktiv 2009/125/EG och dess genomförandeåtgärder, bör direktiv 2009/125/EG ändras i enlighet med detta.
- (60) Eftersom målet för detta direktiv, nämligen att uppnå unionens energieffektivitetsmål på 20 % till 2020 och bana väg för ytterligare förbättrad energieffektivitet efter 2020, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan ytterligare energieffektivitetsåtgärder, och de därför bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (61) I syfte att tillåta anpassning till tekniska framsteg och förändringar i distributionen av energikällor bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt delegeras till kommissionen med avseende på översynen av de harmoniserade referensvärden för effektivitet som fastställts på grundval av direktiv 2004/8/EG och med avseende på värdena, beräkningsmetoderna, standardkoefficienten för primäre energi och kraven i bilagorna till detta direktiv. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. När kommissionen förbereder och utarbetar delegerade akter bör den se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (62) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av detta direktiv, bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter⁽⁵⁾.

(1) EUT L 1, 5.1.2010, s. 10.

(2) EUT L 310, 9.11.2006, s. 15.

(3) EUT L 285, 31.10.2009, s. 10.

(4) EUT L 153, 18.6.2010, s. 1.

(5) EUT L 55, 28.2.2011, s. 13.

(63) Alla väsentliga bestämmelser i direktiven 2004/8/EG och 2006/32/EG bör utgå, med undantag för artikel 4.1–4.4 i, samt bilagorna I, III och IV till, direktiv 2006/32/EG. De sistnämnda bestämmelserna bör fortsätta att gälla fram till utgången av tidsfristen för uppnående av målet på 9 %. Även artikel 9.1 och 9.2 i direktiv 2010/30/EU, enligt vilken medlemsstaterna ska sträva efter att enbart upphandla produkter som tillhör den högsta energieffektivitetsklassen, bör utgå.

(64) Skyldigheten att införliva detta direktiv i nationell lag bör begränsas till sådana bestämmelser som representerar en väsentlig förändring jämfört med direktiven 2004/8/EG och 2006/32/EG. Skyldigheten att införliva de bestämmelser som inte ändrats följer enligt de direktiven.

(65) Detta direktiv bör inte påverka medlemsstaternas skyldigheter när det gäller tidsfristerna för införlivande med nationell lagstiftning och tillämpning av direktiven 2004/8/EG och 2006/32/EG.

(66) I enlighet med den gemensamma politiska förklaringen av den 28 september 2011 från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument har medlemsstaterna åtagit sig att, i de fall detta är berättigat, låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i ett direktiv och motsvarande delar i nationella instrument för införlivande. Med avseende på detta direktiv anser lagstiftaren att översändandet av sådana dokument är berättigat.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

SYFTE, TILLÄMPNINGSSOMRÅDE, DEFINITIONER OCH ENERGIEFFEKTIVITETSMÅL

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

1. I detta direktiv fastställs en gemensam ram för åtgärder för främjande av energieffektivitet inom unionen för att säkerställa att unionens överordnade mål om energieffektivitet på 20 % för 2020 uppnås och för att bana väg för ytterligare förbättringar av energieffektiviteten därefter.

Genom direktivet införs bestämmelser som dels är avsedda att avlägsna hinder på energimarknaden och avhjälpa marknadsmisslyckanden som hindrar effektiviteten i försörjningen och användningen av energi, dels lägger grunden för fastställandet av vägledande nationella energieffektivitetsmål för 2020.

2. De krav som fastställs i detta direktiv är minimikrav och ska inte förhindra medlemsstaterna att upprätthålla eller införa

strängare åtgärder. Sådana åtgärder ska vara förenliga med unionsrätten. I de fall där nationell lagstiftning föreskriver strängare åtgärder ska medlemsstaten anmäla denna lagstiftning till kommissionen.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv gäller följande definitioner:

- energi*: alla former av energiprodukter, brännbara bränslen, värme, förnybar energi, el eller varje annan form av energi, enligt definitionen i artikel 2 d i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1099/2008 av den 22 oktober 2008 om energistatistik ⁽¹⁾.
- primärenergianvändning*: den inhemska bruttoanvändningen, exklusive annan användning än energi.
- slutlig energianvändning*: all energi som levereras till industrin, transporter, hushåll, tjänster och jordbruk. Undantag gäller för leveranser till energiomvandlingssektorn och energiindustrierna själva.
- energieffektivitet*: förhållandet mellan produktionen av prestanda, tjänster, varor eller energi och insatsen av energi.
- energibesparing*: en mängd sparad energi som fastställs genom mätning och/eller uppskattning av användningen före och efter genomförandet av en åtgärd för att förbättra energieffektiviteten, med normalisering för yttre förhållanden som påverkar energianvändningen.
- förbättrad energieffektivitet*: en ökning av energieffektiviteten som ett resultat av tekniska, beteendemässiga och/eller ekonomiska förändringar.
- energitjänst*: den fysiska vinst, nytta eller fördel som erhålls genom en kombination av energi med energieffektiv teknik eller med åtgärder, som kan inbegripa den drift, det underhåll och den kontroll som krävs för tillhandahållande av tjänsten, som tillhandahålls på grundval av ett avtal och som under normala förhållanden påvisats leda till kontrollerbar och mätbar eller uppskattningsbar förbättring av energieffektivitet eller primärenergibesparingar.
- offentliga organ*: upphandlande myndigheter enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/18/EG av den 31 mars 2004 om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av byggentreprenader, varor och tjänster ⁽²⁾.
- statliga myndigheter*: alla administrativa organ vilkas behörighet sträcker sig över en medlemsstats hela territorium.

⁽¹⁾ EUT L 304, 14.11.2008, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 134, 30.4.2004, s. 114.

10. *total användbar golvyta*: golvytan i en byggnad eller del av en byggnad där energi används för att påverka inomhusklimatet.
11. *energiledningssystem*: en uppsättning sammanhängande eller interagerande element i en plan som anger energieffektivitetsmål och en strategi för att nå det målet.
12. *europaisk standard*: en standard som antagits av Europeiska standardiseringskommittén, Europeiska kommittén för elektroteknisk standardisering eller Europeiska institutet för telekommunikationsstandarder och som gjorts tillgänglig för allmänt bruk.
13. *internationell standard*: en standard som antagits av Internationella standardiseringsorganisationen och gjorts offentligt tillgänglig.
14. *kvotpliktig part*: energidistributör eller företag som säljer energi i detaljistledet som är bunden eller bundet av de nationella kvotpliktsystem för energieffektivitet som avses i artikel 7.
15. *bemyndigad part*: juridisk person till vilken en statlig myndighet eller ett annat offentligt organ har delegerat befogenheten att utarbeta, förvalta eller hantera ett finansieringssystem för en statlig myndighets eller ett offentligt organs räkning.
16. *deltagande part*: företag eller offentligt organ, som inom ramen för ett frivilligt avtal har förbundit sig att uppfylla vissa mål eller som omfattas av ett nationellt, reglerat styrmedel.
17. *genomförande offentlig myndighet*: offentligrättsligt organ med ansvar för att genomföra eller övervaka energi- eller koldioxidbeskattning, finansieringssystem och finansieringsinstrument, skatteincitament, standarder och normer, energimärkningssystem eller utbildning.
18. *policyåtgärd*: reglering, finansieringsinstrument, finanspolitiskt instrument, frivilligt instrument eller informationsinstrument som formellt inrättats och genomförts i en medlemsstat i syfte att skapa ramar, krav eller incitament för marknadsaktörer att tillhandahålla och köpa energitjänster och vidta andra åtgärder för att förbättra energieffektiviteten.
19. *enskild åtgärd*: åtgärd som leder till kontrollerbar och mätbar eller uppskattningsbar förbättring av energieffektiviteten och som vidtas till följd av en policyåtgärd.
20. *energidistributör*: fysisk eller juridisk person, inklusive en systemansvarig för distributionssystem, som ansvarar för transport av energi för leverans till slutanvändare eller till distributionsstationer som säljer energi till slutanvändare.
21. *systemansvarig för distributionssystem*: systemansvarig för distributionssystem enligt definitionen i direktiv 2009/72/EG respektive direktiv 2009/73/EG.
22. *företag som säljer energi i detaljistledet*: fysisk eller juridisk person som säljer energi till slutanvändare.
23. *slutanvändare*: fysisk eller juridisk person som köper energi för egen slutanvändning.
24. *leverantör av energitjänster*: fysisk eller juridisk person som levererar energitjänster eller andra åtgärder för att förbättra energieffektiviteten i en slutanvändares anläggning eller lokaler.
25. *energibesiktning*: ett systematiskt förfarande i syfte att få adekvat kunskap om den befintliga energianvändningsprofilen för en byggnad eller en grupp av byggnader, en industriprocess, kommersiell verksamhet, industrianläggning eller kommersiell anläggning eller privata eller offentliga tjänster, fastställa och kvantifiera kostnadseffektiva energibesparingsmöjligheter samt rapportera om resultaten.
26. *små och medelstora företag*: företag enligt definitionen i avdelning I i bilagan till kommissionens rekommendation 2003/361/EG av den 6 maj 2003 om definitionen av mikroföretag samt små och medelstora företag⁽¹⁾; kategorin mikroföretag samt små och medelstora företag (SMF-kategorin) utgörs av företag som sysselsätter färre än 250 personer och vilkas årsomsättning inte överstiger 50 miljoner EUR eller vilkas balansomslutning inte överstiger 43 miljoner EUR per år.
27. *avtal om energiprestanda*: ett avtalsarrangemang mellan mottagaren och leverantören av en åtgärd för att förbättra energieffektiviteten som verifieras och övervakas under hela avtalsperioden, där investeringarna (arbete, leveranser eller tjänster) i åtgärden betalas i förhållande till en avtalad nivå av förbättrad energieffektivitet eller annat avtalat energiprestandakriterium, till exempel finansiella besparingar.
28. *system med smarta mätare*: elektroniskt system som kan mäta energianvändningen, ge mer information än en traditionell mätare och kan överföra uppgifter genom en sorts elektronisk kommunikation.
29. *systemansvarig för överföringssystem*: systemansvarig för överföringssystem enligt definitionen i direktiv 2009/72/EG respektive direktiv 2009/73/EG.
30. *kraftvärme*: samtidig framställning i en och samma process av värmeenergi och elenergi eller mekanisk energi.
31. *ekonomiskt motiverad efterfrågan*: efterfrågan som inte överstiger behovet av värme eller kyla och som annars skulle tillgodoses på marknadsvillkor genom andra energiframställningsprocesser än kraftvärme.

(¹) EUT L 124, 20.5.2003, s. 36.

32. *nyttiggjord värme*: värme som producerats genom en kraftvärmeprocess för att tillgodose en ekonomiskt motiverad efterfrågan på värme eller kyla.
33. *kraftvärmeproducerad el*: el som framställts i en process i samband med produktionen av nyttiggjord värme och som beräknats i enlighet med de metoder som anges i bilaga I.
34. *högeffektiv kraftvärme*: kraftvärme som uppfyller de kriterier som anges i bilaga II.
35. *total effektivitet*: den årliga summan av produktionen av el och mekanisk energi och nyttiggjord värme dividerad med den bränslemängd som använts för den värme som producerats genom en kraftvärmeprocess och den totala produktionen av el och mekanisk energi.
36. *el-värmeförhållande*: förhållandet mellan kraftvärmeproducerad el och nyttiggjord värme vid full kraftvärmedrift med användning av operativa data för den specifika pannan.
37. *kraftvärmepanna*: panna som kan användas vid kraftvärmedrift.
38. *småskalig kraftvärmepanna*: kraftvärmepanna med en installerad kapacitet som understiger 1 MW_e.
39. *mikrokraftvärmepanna*: kraftvärmepanna med en maximal kapacitet som understiger 50 kW_e.
40. *exploateringstal*: förhållandet mellan byggnadsarea och markarea i ett givet territorium.
41. *effektivt system för fjärrvärme och fjärrkyla*: system för fjärrvärme eller fjärrkyla som använder minst 50 % förnybar energi, 50 % spillvärme, 75 % kraftvärmeproducerad värme eller 50 % av en kombination av sådan energi och värme.
42. *effektiv värme och kyla*: en värme- och kylmönjlighet som, jämfört med ett referensscenario som återspeglar ett scenario där man fortsätter som tidigare, mätbart minskar den primärenergiinsats som behövs för att leverera en enhet levererad energi inom en relevant systemgräns på ett kostnadseffektivt sätt, i enlighet med bedömningen i den kostnads-nyttoanalys som avses i detta direktiv, med hänsyn tagen till den energi som krävs för utvinning, omvandling, transport och distribution.
43. *effektiv individuell värme och kyla*: en leveransmönjlighet till individuell värme eller kyla som jämförd med effektiv fjärrvärme och fjärrkyla mätbart minskar den icke förnybara primärenergi som krävs för att leverera en enhet levererad energi inom en relevant systemgräns, eller som kräver samma icke förnybara primärenergiinsats men till en lägre kostnad, med hänsyn tagen till den energi som krävs för utvinning, omvandling, transport och distribution.
44. *omfattande uppgradering*: uppgradering vars kostnad överskrider 50 % av investeringskostnaderna för en ny jämförbar enhet.
45. *aggregator*: en tjänsteleverantör på efterfrågesidan som lägger samman kortvariga användarlaster för att sälja eller utauktionera dem på organiserade energimarknader.

Artikel 3

Energieffektivitetsmål

1. Varje medlemsstat ska ange ett vägledande nationellt energieffektivitetsmål grundat på antingen primär- eller slutlig energianvändning, primär- eller slutlig energibesparing eller energintensitet. Medlemsstaterna ska anmäla dessa mål till kommissionen i enlighet med artikel 24.1 och del 1 i bilaga XIV. När de gör detta ska de också uttrycka dessa mål som en absolut nivå av den primära och den slutliga energianvändningen 2020 och förklara hur och utifrån vilka data den har beräknats.

När medlemsstaterna fastställer målen, ska de ta hänsyn till:

- att unionens energianvändning 2020 inte ska vara högre än 1 474 Mtoe primärenergianvändning eller 1 078 Mtoe slutlig energianvändning,
- de åtgärder som anges i detta direktiv,
- de åtgärder som antagits för att nå de nationella energibesparingsmål som antagits i enlighet med artikel 4.1 i direktiv 2006/32/EG, och
- andra åtgärder för att främja energieffektiviteten inom medlemsstaterna och på unionsnivå.

När de fastställer dessa mål, får medlemsstaterna också beakta nationella omständigheter som påverkar primärenergianvändningen, såsom:

- a) återstående potential för kostnadseffektiva energibesparingar,
- b) BNP-utveckling och BNP-prognoser,
- c) förändringar i importen och exporten av energi,
- d) utveckling av alla förnybara energikällor, kärnenergi, avskiljning och lagring av koldioxid, samt
- e) s.k. tidiga åtgärder.

2. Senast den 30 juni 2014 ska kommissionen bedöma vilka framsteg som gjorts och sannolikheten för att unionen 2020 ska kunna uppnå en primärenergianvändning på högst 1 474 Mtoe eller en slutlig energianvändning på högst 1 078 Mtoe.

3. Vid den bedömning som avses i punkt 2 ska kommissionen

- a) summera medlemsstaternas inrapporterade nationella vägledande energieffektivitetsmål,
- b) bedöma om summan av de målen kan anses utgöra en tillförlitlig fingervisning om huruvida unionen som helhet är på rätt väg, med hänsyn tagen till utvärderingen av den första årliga rapporten i enlighet med artikel 24.1 och till utvärderingen av de nationella handlingsplanerna för energieffektivitet i enlighet med artikel 24.2,
- c) ta hänsyn till en kompletterande analys, på grundval av
 - i) en bedömning av de framsteg som gjorts i fråga om energianvändning och energianvändning i förhållande till ekonomisk verksamhet på unionsnivå, däribland framsteg i fråga om effektiv energiförsörjning i medlemsstater som baserat sina nationella vägledande mål på slutlig energianvändning eller slutliga energibesparingar, bland annat framsteg som beror på att dessa medlemsstater följt kapitel III i detta direktiv,
 - ii) resultat av modelleringsverksamhet avseende framtida energianvändningstendenser på unionsnivå,
- d) jämföra resultaten enligt leden a–c med den energianvändning som skulle behövas för att uppnå en energianvändning 2020 på högst 1 474 Mtoe primärenergianvändning och/eller högst 1 078 Mtoe slutlig energianvändning.

KAPITEL II

EFFEKTIV ENERGIANVÄNDNING

Artikel 4

Byggnadsrenovering

Medlemsstaterna ska fastställa en långsiktig strategi för att få till stånd investeringar i renovering av det nationella beståndet av

bostadshus och kommersiella byggnader, både offentliga och privata. Strategin ska omfatta

- a) en översikt av det nationella byggnadsbeståndet, i lämpliga fall grundad på statistiska stickprov,
- b) identifiering av kostnadseffektiva renoveringsmetoder som är relevanta för byggnadstypen och klimatzonen,
- c) styrmedel och åtgärder som stimulerar kostnadseffektiv totalrenovering av byggnader, inbegripet totalrenovering som utförs etappvis,
- d) ett framtidsinriktat perspektiv som ska vägleda privatpersoner, byggindustrin och finansinstitut i deras investeringsbeslut,
- e) en evidensbaserad skattning av förväntade energibesparingar och fördelar i vidare bemärkelse.

En första version av strategin ska offentliggöras senast den 30 april 2014, därefter uppdateras vart tredje år samt föreläggas kommissionen som ett led i de nationella handlingsplanerna för energieffektivitet.

Artikel 5

Offentliga sektorns byggnaders roll som förebild

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 7 i direktiv 2010/31/EU ska varje medlemsstat säkerställa att 3 % av den totala golvytan i uppvärmda och/eller kylda byggnader som ägs och utnyttjas av dess statliga myndigheter från och med den 1 januari 2014 renoveras varje år för att uppfylla minst de minimikrav avseende energiprestanda som den har fastställt med tillämpning av artikel 4 i direktiv 2010/31/EU.

Takten på 3 % ska beräknas utifrån den totala golvytan i byggnader med en total användbar golvyta på mer än 500 m² vilka ägs och utnyttjas av statliga myndigheter i berörda medlemsstater som den 1 januari varje år inte uppfyller de nationella minimikraven avseende energiprestanda som fastställts vid tillämpning av artikel 4 i direktiv 2010/31/EU. Den tröskeln ska sänkas till 250 m² från och med den 9 juli 2015.

I de fall där en medlemsstat kräver att skyldigheten att varje år renovera 3 % av den totala golvytan också ska gälla golvyta som ägs och utnyttjas av administrativa organ på en annan nivå än statliga myndigheter, ska takten på 3 % beräknas utifrån den totala golvytan i byggnader med en total användbar golvyta på mer än 500 m² samt från och med den 9 juli 2015 mer än 250 m², vilka ägs och utnyttjas av statliga myndigheter och av sådana administrativa organ i den berörda medlemsstaten som den 1 januari varje år inte uppfyller de nationella minimikraven avseende energiprestanda som fastställts vid tillämpning av artikel 4 i direktiv 2010/31/EU.

Vid genomförande av åtgärder avseende totalrenovering av statliga myndigheters byggnader i enlighet med första stycket får medlemsstaterna välja att se byggnaden som en helhet, inklusive klimatskal, utrustning, drift och underhåll.

Medlemsstaterna ska kräva att de av de statliga myndigheternas byggnader som har sämst energiprestanda prioriteras vid energieffektivitetsåtgärder, om detta är kostnadseffektivt och tekniskt genomförbart.

2. Medlemsstaterna får besluta att inte fastställa eller tillämpa de krav som avses i punkt 1 på följande kategorier av byggnader:

- a) Byggnader med officiellt skydd som del av en utvald miljö eller på grund av deras särskilda arkitektoniska eller historiska värde, i den mån efterkommande av vissa minimikrav avseende energiprestanda skulle medföra oacceptabla förändringar av deras särdrag eller utseende.
- b) Byggnader som ägs av försvarsmakten eller statliga myndigheter och som tjänar nationella försvarssyften, med undantag för inkvarteringsbyggnader för enskilda eller kontorsbyggnader för försvarsmakten och annan personal som är anställd av de nationella försvarsmyndigheterna.
- c) Byggnader som används för andakt och religiös verksamhet.

3. Om en medlemsstat renoverar mer än 3 % av den totala golvytan i statliga myndigheters byggnader ett visst år, får den medräkna överskottet i den årliga renoveringstakten under något av de tre föregående eller efterföljande åren.

4. Medlemsstaterna får i den årliga renoveringstakten för statliga myndigheters byggnader medräkna nybyggda byggnader som utnyttjas och ägs som ersättning för specifika byggnader som var statliga myndigheters och som rivits under något av de två föregående åren eller byggnader som har sålts, rivits eller tagits ur bruk under något av de två föregående åren på grund av intensivare användning av andra byggnader.

5. Med avseende på tillämpningen av punkt 1 ska medlemsstaterna senast den 31 december 2013 upprätta och publicera en förteckning över uppvärmda och/eller kylda statliga myndigheters byggnader med en total användbar golvyta på mer än 500 m² samt från och med den 9 juli 2015 mer än 250 m², med undantag för byggnader som undantagits på grundval av punkt 2. Förteckningen ska innehålla information om

- a) golvytan i m², och
- b) respektive byggnads energiprestanda eller relevanta energiuppgifter.

6. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 7 i direktiv 2010/31/EU, får medlemsstaterna välja en alternativ strategi med avseende på punkterna 1–5 i den här artikeln, genom vilken de vidtar andra kostnadseffektiva åtgärder, bland annat

totalrenoveringar och åtgärder för att få till stånd beteendeförändringar hos byggnadsanvändare, i syfte att senast 2020 i byggnader som kommer i fråga och som ägs och utnyttjas av statliga myndigheter åstadkomma energibesparingar vilka som minimum motsvarar vad som krävs enligt punkt 1, rapporterat på årsbasis.

Vid tillämpningen av den alternativa strategin får medlemsstaterna uppskatta den energibesparing som skulle föräntas av punkterna 1–4 genom att använda sig av lämpliga standardvärden för energianvändningen hos statliga myndigheters referensbyggnader före och efter renovering och uppskattningar av deras byggnadsbestånds yta. Kategorierna av statliga myndigheters referensbyggnader ska vara representativa för beståndet av sådana byggnader.

De medlemsstater som väljer den alternativa strategin ska senast den 31 december 2013 anmäla till kommissionen vilka alternativa åtgärder de planerar att vidta och visa hur de kommer att uppnå motsvarande förbättring av energiprestandan i byggnaderna i de statliga myndigheternas byggnadsbestånd.

7. Medlemsstaterna ska uppmuntra offentliga organ, även på regional och lokal nivå, och offentligrättsliga organ för subventionerat boende att, med vederbörlig hänsyn tagen till deras respektive befogenheter och administrativa struktur,

- a) anta en energieffektivitetsplan, fristående eller som en del av en bredare klimat- eller miljöplan, som innehåller specifika mål och åtgärder för energibesparing och energieffektivitet, i syfte att följa den förebild som statliga myndigheters byggnader utgör, i enlighet med punkterna 1, 5 och 6,
- b) införa ett energiledningssystem, inklusive energibesiktningar, som en del av planens genomförande,
- c) om lämpligt använda sig av energitjänsteföretag och avtal om energiprestanda för att finansiera renoveringar och genomföra planer för att bibehålla eller förbättra energieffektiviteten på lång sikt.

Artikel 6

Offentliga sektorns inköp

1. Medlemsstaterna ska se till att statliga myndigheter endast köper produkter, tjänster och byggnader med hög energieffektivitetsprestanda, förutsatt att detta är förenligt med kostnadseffektivitet, ekonomisk genomförbarhet, hållbarhet i vidare bemärkelse, teknisk lämplighet samt tillräcklig konkurrens i enlighet med vad som avses i bilaga III.

Den skyldighet som anges i första stycket ska gälla för avtal för offentliga organs inköp av varor, tjänster och byggnader under förutsättning att dessa avtals värde minst uppgår till de tröskelvärden som anges i artikel 7 i direktiv 2004/18/EG.

2. Den skyldighet som avses i punkt 1 ska endast gälla för försvarsmaktens kontrakt i den utsträckning som dess tillämpning inte kommer i konflikt med försvarsmaktens natur och huvudsakliga syfte. Skyldigheten ska inte tillämpas på avtal om leverans av militär utrustning enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/81/EG av den 13 juli 2009 om samordning av förfarandena vid tilldelning av vissa kontrakt för byggentreprenader, varor och tjänster av upphandlande myndigheter och enheter på försvars- och säkerhetsområdet⁽¹⁾.

3. Medlemsstaterna ska uppmantra offentliga organ, även på regional och lokal nivå, att med vederbörlig hänsyn tagen till respektive befogenheter och administrativa struktur följa statliga myndigheters goda exempel genom att bara köpa produkter, tjänster och byggnader med hög energieffektivitetsprestanda. Medlemsstaterna ska uppmantra offentliga organ att, när de upphandlar tjänster med ett betydande energiinslag, bedöma möjligheten att ingå långsiktiga avtal om energiprestanda som ger långsiktiga energibesparingar.

4. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 1 får medlemsstaterna, när det köps ett produktpaket vilket som helhet omfattas av en delegerad akt som antagits enligt direktiv 2010/30/EU, kräva att den samlade energieffektiviteten ska ha företräde framför energieffektiviteten hos enskilda produkter inom paketet, genom att köpa det produktpaket som uppfyller kriteriet att tillhöra den högsta energieffektivitetsklassen.

Artikel 7

Kvotpliktsystem för energieffektivitet

1. Varje medlemsstat ska inrätta ett kvotpliktsystem för energieffektivitet. Detta system ska säkerställa att energidistributörer och/eller företag som säljer energi i detaljistledet, som utses som kvotpliktiga parter enligt punkt 4 och som bedriver verksamhet inom de olika medlemsstaternas territorium, senast den 31 december 2020 uppnår målet med en ackumulerad energibesparing i slutanvändningsledet, utan att detta påverkar tillämpningen av punkt 2.

Det målet ska åtminstone motsvara nya besparingar varje år från den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2020 på 1,5 % av den energi som säljs årligen till slutanvändare från alla energidistributörer eller alla företag som säljer energi i detaljistledet, som genomsnitt för den senaste treårsperioden före den 1 januari 2013. Den energi som säljs och som används i transporter får helt eller delvis undantas vid denna beräkning.

Medlemsstaterna ska bestämma hur den beräknade mängden av sådana nya besparingar som avses i andra stycket ska fördelas över perioden.

⁽¹⁾ EUT L 216, 20.8.2009, s. 76.

2. Med förbehåll för punkt 3 får varje medlemsstat

a) använda värdena 1 % för 2014 och 2015, 1,25 % för 2016 och 2017 och 1,5 % för 2018, 2019 och 2020, vid den beräkning som krävs enligt punkt 1 första stycket,

b) vid beräkningen helt eller delvis undanta den energi som säljs och används vid sådana industriella verksamheter som förtecknas i bilaga I till direktiv 2003/87/EG,

c) låta energibesparingar som uppnås i energiomvandlings-, distributions- och överföringssektorerna, inklusive infrastruktur för effektiv fjärrvärme och fjärrkyla, till följd av genomförandet av de krav som anges i artiklarna 14.4, 14.5 led b, 15.1–15.6 och 15.9 räknas som sådana energibesparingar som krävs enligt punkt 1, och

d) räkna energibesparingar till följd av nya enskilda åtgärder som genomförts sedan den 31 december 2008, som fortsätter att ha verkan 2020 och som kan mätas och verifieras, som sådana energibesparingar som avses i punkt 1.

3. Tillämpningen av punkt 2 får inte leda till en minskning på mer än 25 % av den mängd energibesparingar som avses i punkt 1. Medlemsstater som utnyttjar punkt 2 ska senast den 5 juni 2014 meddela kommissionen detta, inklusive de aspekter som förtecknas i punkt 2 som ska tillämpas och en beräkning som visar verkan på den mängd energibesparingar som avses i punkt 1.

4. Utan att det påverkar beräkningen av energibesparingar för målet i enlighet med punkt 1 andra stycket, ska varje medlemsstat, med avseende på tillämpningen av punkt 1 första stycket, på grundval av objektiva och icke-diskriminerande kriterier, utse kvotpliktiga parter bland energidistributörer och/eller företag som säljer energi i detaljistledet vilka bedriver verksamhet inom medlemsstatens territorium, och får inbegripa drivmedelsdistributörer eller drivmedelsåterförsäljare som bedriver verksamhet inom medlemsstatens territorium. Mängden energibesparingar som krävs för att fullgöra skyldigheten ska uppnås av de kvotpliktiga parterna bland slutanvändarna som på lämpligt sätt utsetts av medlemsstaten, oberoende av den beräkning som gjorts enligt punkt 1, eller, om medlemsstaterna så beslutar, med hjälp av certifierade besparingar från andra parter, i enlighet med vad som anges i punkt 7 b.

5. Medlemsstaterna ska uttrycka mängden energibesparingar som krävs av varje kvotpliktig part som antingen slutlig energianvändning eller primärenergianvändning. Den metod som väljs för att uttrycka den mängd energibesparingar som krävs ska även användas för att beräkna de besparingar som de kvotpliktiga parterna uppger. De omvandlingsfaktorer som anges i bilaga IV ska tillämpas.

6. Medlemsstaterna ska se till att de besparingar som följer av punkterna 1, 2 och 9 i denna artikel och artikel 20.6 beräknas i enlighet med punkterna 1 och 2 i bilaga V. De ska införa system för mätning, kontroll och verifiering, inom ramen för vilka minst en statistiskt signifikant andel och ett representativt urval av de åtgärder för förbättrad energieffektivitet som införs av de kvotpliktiga parterna verifieras. Denna mätning, kontroll och verifiering ska göras oberoende av de kvotpliktiga parterna.

7. Inom kvotpliktsystemet för energieffektivitet får medlemsstaterna

- a) inkludera krav med ett socialt mål i de besparingsskyldigheter som införs, bland annat genom att kräva att en andel energieffektivitetsåtgärder prioriteras i hushåll som påverkas av energifattigdom eller i subventionerat boende,
- b) tillåta kvotpliktiga parter att räkna med certifierade energibesparingar som uppnåtts av leverantörer av energitjänster eller andra tredje parter, inklusive i de fall där kvotpliktiga parter genom andra statligt godkända organ eller genom offentliga myndigheter, eventuellt i kombination med andra finansieringskällor, främjar åtgärder som eventuellt inbegriper formella partnerskap; om medlemsstaterna medger detta, ska de se till att det finns en godkännandeprocess som är tydlig, transparent och öppen för alla marknadsaktörer och som syftar till att minimera certifieringskostnaderna,
- c) tillåta kvotpliktiga parter att medräkna besparingar som uppnåtts under ett visst år som om de uppnåtts något av de fyra föregående eller tre följande åren.

8. Medlemsstaterna ska en gång om året publicera de energibesparingar som uppnåtts av varje kvotpliktig part eller av varje delkategori av kvotpliktiga parter och sammanlagt inom ramen för kvotpliktsystemet.

Medlemsstaterna ska se till att kvotpliktiga parter på begäran tillhandahåller

- a) aggregerad statistik över slutanvändarna (med angivande av väsentliga förändringar i tidigare tillhandahållen information), och
- b) aktuell information om slutanvändarnas användning, inklusive där så är tillämpligt användningsprofil, användarnas segmentering och geografiska lokalisering, samtidigt som integriteten och konfidentialiteten i privat eller kommersiellt känslig information upprätthålls, i enlighet med gällande unionsrätt.

En sådan begäran ska inte framställas mer än en gång per år.

9. Som ett alternativ till att inrätta ett kvotpliktsystem för energieffektivitet enligt punkt 1 får medlemsstaterna välja att

vidta andra policyåtgärder för att uppnå energibesparingar hos slutanvändarna, förutsatt att sådana policyåtgärder uppfyller de kriterier som anges i punkterna 10 och 11. De årliga nya energibesparingar som uppnås genom sådana åtgärder ska vara likvärdiga med den mängd nya energibesparingar som krävs enligt punkterna 1, 2 och 3. Under förutsättning att likvärdigheten upprätthålls får medlemsstaterna kombinera kvotpliktsystem med alternativa policyåtgärder, inbegripet nationella program för energieffektivitet.

De policyåtgärder som avses i första stycket får omfatta, men är inte begränsade till, följande policyåtgärder eller kombinationer av dessa:

- a) Energi- eller koldioxidskatter som leder till en minskad slutlig energianvändning.
- b) Finansieringssystem och finansieringsinstrument eller skatteincitament som leder till användning av energieffektiv teknik och ger minskad slutlig energianvändning.
- c) Regleringar eller frivilliga avtal som leder till användning av energieffektiv teknik och ger minskad slutlig energianvändning.
- d) Standarder och normer som syftar till att förbättra energieffektiviteten hos produkter och tjänster, inklusive byggnader och fordon, med undantag för sådana som är obligatoriska och tillämpliga i medlemsstaterna enligt unionsrätten.
- e) Energimärkningssystem, med undantag för sådana som är obligatoriska och tillämpliga i medlemsstaterna enligt unionsrätten.
- f) Yrkesutbildning och utbildning, inklusive energirådgivningsprogram, som leder till användning av energieffektiv teknik och ger en minskad slutlig energianvändning.

Medlemsstaterna ska senast den 5 december 2013 till kommissionen anmäla vilka policyåtgärder de planerar att vidta för de ändamål som avses i första stycket och i artikel 20.6, i enlighet med den ram som anges i punkt 4 i bilaga V, och visa hur de skulle uppnå den mängd besparingar som krävs. För de policyåtgärder som avses i andra stycket och i artikel 20.6, ska det i denna anmälan visas hur kriterierna i punkt 10 har uppfyllts. För andra policyåtgärder än de som avses i andra stycket eller i artikel 20.6, ska medlemsstaterna förklara hur en motsvarande nivå med avseende på besparing, övervakning och verifiering uppnås. Kommissionen får föreslå förändringar under tre månader efter anmälan.

10. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 11 ska kriterierna för de policyåtgärder som vidtas i enlighet med punkt 9 andra stycket och artikel 20.6 vara följande:

- a) I policyåtgärderna ska det föreskrivas minst två mellanliggande perioder under tiden fram till och med den 31 december 2020 och åtgärderna ska leda till att den ambitionsnivå som fastställs i punkt 1 uppnås.
- b) Ansvarsuppgifterna för varje kvotpliktig part, deltagande part eller genomförande offentlig myndighet, beroende på vad som är tillämpligt, ska definieras.
- c) De energibesparingar som ska uppnås ska fastställas på ett klart och tydligt sätt.
- d) Den mängd energibesparingar som krävs eller som ska uppnås genom policyåtgärden ska uttryckas som antingen slutlig energianvändning eller primärenergianvändning, med användning av de omvandlingsfaktorer som anges i bilaga IV.
- e) Energibesparingar ska beräknas med användning av de metoder och principer som anges i punkterna 1 och 2 i bilaga V.
- f) Energibesparingar ska beräknas med användning av de metoder och principer som anges i punkt 3 i bilaga V.
- g) En årlig rapport om de energibesparingar som uppnåtts ska, om det är genomförbart, lämnas av deltagande parter och göras tillgänglig för allmänheten.
- h) Övervakning av resultaten ska säkerställas och lämpliga åtgärder ska planeras om framstegen inte är tillfredsställande.
- i) Ett kontrollsystem ska införas som också inbegriper oberoende verifiering av en statistiskt signifikant andel av åtgärderna för att förbättra energieffektiviteten.
- j) Uppgifter om den årliga energibesparingstendensen ska publiceras årligen.

11. Medlemsstaterna ska se till att de skatter som avses i punkt 9 a uppfyller de kriterier som anges i punkt 10 a, b, c, d, f, h och j.

Medlemsstaterna ska se till att de regleringar och frivilliga avtal som avses i punkt 9 c uppfyller de kriterier som räknas upp i punkt 10 a, b, c, d, e, g, h, i och j.

Medlemsstaterna ska se till att övriga policyåtgärder som avses i punkt 9 andra stycket och de nationella energieffektivitetsfonder som avses i artikel 20.6 uppfyller de kriterier som räknas upp i punkt 10 a, b, c, d, e, h, i och j.

12. Medlemsstaterna ska se till att energibesparingar inte räknas dubbelt i de fall där inverkan av policyåtgärder eller enskilda åtgärder överlappar varandra.

Artikel 8

Energibesiktningar och energiledningssystem

1. Medlemsstaterna ska främja alla slutanvändares tillgång till högkvalitativa och kostnadseffektiva energibesiktningar, som

- a) utförs på ett oberoende sätt av kvalificerade och/eller ackrediterade experter i enlighet med kvalificeringskriterier, eller
- b) genomförs och övervakas av oberoende myndigheter enligt nationell lagstiftning.

De energibesiktningar som avses i första stycket får göras av interna experter eller energibesiktningsmän, under förutsättning att den berörda medlemsstaten har infört ett system för kvalitetssäkring och kvalitetskontroll som i lämpliga fall kan inbegripa ett årligt slumpmässigt urval av minst en statistiskt signifikant procentandel av samtliga energibesiktningar som de gör.

I syfte att garantera en hög kvalitet på energibesiktningarna och energiledningssystemen ska medlemsstaterna fastställa transparenta och icke-diskriminerande minimikriterier för energibesiktningar med utgångspunkt i bilaga VI.

Energibesiktningarna ska inte innehålla klausuler som förhindrar att besiktningsresultat överförs till en kvalificerad/ackrediterad leverantör av energitjänster, förutsatt att kunden inte motsätter sig detta.

2. Medlemsstaterna ska utarbeta program som uppmuntrar små och medelstora företag att låta genomföra energibesiktningar och att därefter genomföra rekommendationerna från dessa besiktningar.

Medlemsstaterna får, på grundval av transparenta och icke-diskriminerande kriterier och utan att det påverkar tillämpningen av unionsrätten på området statligt stöd, inrätta stödprogram för små och medelstora företag, även om de har ingått frivilliga avtal, för att täcka kostnaderna för en energibesiktning och för genomförandet av ytterst kostnadseffektiva rekommendationer från energibesiktningarna, förutsatt att de föreslagna åtgärderna genomförs.

Medlemsstaterna ska uppmärksamma små och medelstora företag, bland annat genom deras respektive branschorganisationer, på konkreta exempel på hur energiledningssystem skulle kunna underlätta för deras företag. Kommissionen ska hjälpa medlemsstaterna genom att stödja utbyte av bästa praxis inom detta område.

3. Medlemsstaterna ska också utarbeta program för att höja medvetenheten bland hushåll om fördelarna med sådana besiktningar genom lämpliga rådgivningstjänster.

Medlemsstaterna ska uppmuntra yrkesutbildningsprogram för kvalificering av energibesiktningsmän för att underlätta tillräcklig tillgång på experter.

4. Medlemsstaterna ska se till att företag som inte är små eller medelstora företag blir föremål för en oberoende och kostnadseffektiv energibesiktning som görs av en kvalificerad och/eller ackrediterad expert eller som genomförs och övervakas av oberoende myndigheter enligt nationell lagstiftning senast den 5 december 2015 och minst vart fjärde år efter den föregående energibesiktningen.

5. Energibesiktningar ska anses uppfylla kraven i punkt 4 om de är utförda på ett oberoende sätt, på grundval av minimikriterier som baseras på bilaga VI, och genomförs i enlighet med frivilliga avtal mellan intresseorganisationer och ett organ som utsetts och övervakas av den berörda medlemsstaten, eller av andra organ till vilka de behöriga myndigheterna har delegerat ansvaret i fråga eller av kommissionen.

Tillträde för marknadsaktörer som erbjuder energitjänster ska baseras på transparenta och icke-diskriminerande kriterier.

6. Företag som inte är små eller medelstora företag och som tillämpar ett energiledningssystem eller miljöförvaltningssystem och som certifierats av ett oberoende organ i enlighet med tillämpliga europeiska eller internationella standarder, ska undantas från kraven i punkt 4, förutsatt att medlemsstaterna säkerställer att det berörda förvaltningssystemet inbegriper en energibesiktning på grundval av minimikriterier som baseras på bilaga VI.

7. Energibesiktningar kan vara fristående eller utgöra en del av en bredare miljörevision. Medlemsstaterna får kräva att det i energibesiktningen ska ingå en bedömning av den tekniska och ekonomiska genomförbarheten när det gäller anslutning till ett befintligt eller planerat nät för fjärrvärme eller fjärrkyla.

Utan att det påverkar unionsrätten på området statligt stöd får medlemsstaterna genomföra incitament- och stödprogram för genomförande av rekommendationer från energibesiktningar och liknande åtgärder.

Artikel 9

Mätning

1. Medlemsstaterna ska se till att slutanvändare av el, naturgas, fjärrvärme, fjärrkyla och varmvatten för hushållsbruk, så långt det är tekniskt möjligt, ekonomiskt rimligt och proportionerligt i förhållande till möjliga energibesparingar, har individuella mätare som till ett konkurrenskraftigt pris korrekt visar slutanvändarens faktiska energianvändning och ger information om faktisk användningstid.

En sådan individuell mätare till konkurrenskraftigt pris ska alltid tillhandahållas när:

- a) en befintlig mätare byts ut, förutsatt att detta är tekniskt möjligt och kostnadseffektivt i förhållande till den beräknade sparpotentialen på lång sikt,
- b) när en ny inkoppling görs i en ny byggnad eller större renoveringar genomförs, enligt direktiv 2010/31/EU.

2. När och i den utsträckning som medlemsstaterna genomför system för smarta mätare och inför smarta mätare för naturgas och/eller el i enlighet med direktiven 2009/72/EG och 2009/73/EG

- a) ska de se till att systemen av mätare ger slutanvändarna information om den faktiska tidpunkten för användningen och att fullständig hänsyn tas till energieffektivitetsmålen och fördelarna för slutanvändarna när mätarnas minimifunktioner och marknadsaktörernas skyldigheter fastställs,
- b) ska de se till att smarta mätare liksom dataöverföringen görs på ett säkert sätt och att slutanvändarnas integritet respekteras, i överensstämmelse med unionens lagstiftning om uppgifts- och integritetsskydd,
- c) ska de när det gäller el, och om slutanvändaren så begär, kräva att mätaroperatörerna ser till att mätaren eller mätarna kan redovisa den el som tillförs nätet från slutanvändarens lokaler,
- d) ska de, om slutanvändarna så begär, se till att mätuppgifter avseende deras inmatningar och uttag av el görs tillgängliga för dem eller för en tredje part som agerar på slutanvändarens vägnar i ett lättbegripligt format som de kan använda för att jämföra avtal på likartade grunder,
- e) ska de kräva att kunderna får lämplig rådgivning och information i samband med installationen av smarta mätare, särskilt om hela den potential som de smarta mätarna rymmer i fråga om mätaravläsning och övervakning av energianvändningen.

3. När en byggnad försörjs med värme och kyla eller varmvatten från ett fjärrvärmenät eller från en central källa som försörjer flera byggnader, ska en värme- eller varmvattenmätare installeras vid värmeväxlaren eller leveranspunkten.

I flerfamiljshus och byggnader med flera användningsområden som har en central värme-/kylkälla, eller som försörjs från ett fjärrvärmenät eller från en central källa som försörjer flera byggnader, ska individuella mätare senast den 31 december 2016 också ha installerats för att mäta användningen av värme eller kyla eller varmvatten i varje enhet, när detta är tekniskt genomförbart och kostnadseffektivt. När användning av individuella mätare inte är tekniskt genomförbar eller kostnadseffektiv för värmemätning, ska individuella värmekostnadsfördelare användas för att mäta användningen i respektive radiator, om inte medlemsstaten i fråga visar att det inte skulle vara kostnadseffektivt att installera sådana värmekostnadsfördelare. I dessa fall får alternativa kostnadseffektiva metoder för mätning av användningen övervägas.

För flerfamiljshus som försörjs med fjärrvärme eller fjärrkyla, eller där gemensamma värme- eller kylsystem för sådana hus dominerar, får medlemsstaterna införa transparenta regler för fördelningen av kostnaden för värme- eller varmvattenanvändningen i sådana byggnader, för att säkerställa öppenhet och insyn samt korrekt redovisning av individuell förbrukning. Sådana regler ska, där det är lämpligt, inkludera riktlinjer för fördelningen av kostnaderna för värme- och/eller varmvattenanvändningen enligt följande:

- a) Varmvatten för hushållsbruk.
- b) Värme från byggnadsinstallationer och för uppvärmning av gemensamma ytor (trappuppgångar och korridorer med radiatorer).
- c) Uppvärmning av lägenheter.

Artikel 10

Faktureringsinformation

1. När slutanvändarna inte har smarta mätare som avses i direktiven 2009/72/EG och 2009/73/EG ska medlemsstaterna, senast den 31 december 2014, säkerställa korrekt faktureringsinformation baserad på faktisk användning i enlighet med punkt 1.1 i bilaga VII, för alla sektorer som omfattas av detta direktiv, däribland energidistributörer, systemansvariga för distributionsystem och företag som säljer energi i detaljistledet, i de fall där det är tekniskt möjligt och ekonomiskt försvarbart.

Denna skyldighet kan fullgöras med hjälp av ett system med regelbunden självavläsning där slutanvändarna meddelar energileverantören avläsningar från sin mätare. Faktureringen ska inte baseras på uppskattad användning eller en schablonavgift, annat än när slutanvändaren inte har uppgett någon mätaravläsning för ett visst faktureringsintervall.

2. Mätare som installerats i enlighet med direktiven 2009/72/EG och 2009/73/EG ska möjliggöra korrekt faktureringsinformation grundad på faktisk användning. Medlemsstaterna ska se till att slutanvändarna på ett enkelt sätt kan få tillgång till kompletterande information om historisk användning som möjliggör detaljerad kontroll.

Kompletterande information om historisk användning ska innefatta följande:

- a) Samlade uppgifter avseende en period som minst omfattar de senaste tre åren eller den period som föregick leveranskontraktets löptid, om denna är kortare. Dessa uppgifter ska motsvara de intervaller för vilka frekvent faktureringsinformation har framställts.
- b) Detaljerade uppgifter om tidpunkt för användningen per dag, vecka, månad och år. Dessa uppgifter ska göras tillgängliga för slutanvändaren via internet eller mätarens gränssnitt för en period som minst omfattar 24 föregående månader eller den period som föregick leveranskontraktets löptid, om denna är kortare.

3. Oberoende av om smarta mätare installerats eller inte

- a) ska medlemsstaterna kräva att informationen på slutanvändarens energifaktura och historiska användning, i den utsträckning sådan information finns tillgänglig, på slutanvändarens begäran görs tillgänglig för en av denne utsedd leverantör av energitjänster,
- b) ska medlemsstaterna se till att slutanvändaren kan välja elektronisk faktureringsinformation och e-faktura och att de får en klar och tydlig förklaring på hur fakturan har upprättats, särskilt om fakturorna inte är grundade på faktisk användning,
- c) ska medlemsstaterna se till att lämplig information görs tillgänglig med fakturan som ger slutanvändarna en heltäckande redovisning av de aktuella energikostnaderna, i enlighet med bilaga VII,
- d) får medlemsstaterna föreskriva att informationen i dessa fakturor, på slutanvändarens begäran, inte ska anses utgöra en betalningsbegäran; i sådana fall ska medlemsstaterna se till att leverantörer av energikällor erbjuder flexibla förfaranden för faktiska betalningar,
- e) ska medlemsstaterna kräva att slutanvändaren på begäran snabbt och på ett lättbegripligt sätt ges information som gör att avtal kan jämföras på likvärdig grund.

Artikel 11

Kostnad för tillgång till mätar- och faktureringsinformation

1. Medlemsstaterna ska se till att slutanvändarna får alla sina fakturor och faktureringsinformation om energianvändning utan kostnad och att slutanvändarna kostnadsfritt och på lämpligt sätt även kan få tillgång till uppgifter om sin användning.

2. Trots vad som sägs i punkt 1 ska fördelningen av kostnaderna för faktureringsinformationen om den individuella användningen av värme och kyla i flerfamiljshus och byggnader med flera användningsområden enligt artikel 9.3 göras utan vinstsyfte. Kostnader som härrör från överlåtandet av denna uppgift till en tredje part, till exempel en tjänsteleverantör eller den lokala energileverantören, inklusive mätning, fördelning och redovisning avseende faktisk individuell användning i sådana byggnader, får överföras till slutanvändarna, om dessa kostnader är rimliga.

Artikel 12

Program för användarupplysning och ökad användarmakt

1. Medlemsstaterna ska vidta lämpliga åtgärder för att främja och möjliggöra att små energianvändare, däribland hushållskunder, använder energi på ett effektivt sätt. Dessa åtgärder får ingå i en nationell strategi.

2. Med avseende på tillämpningen av punkt 1 ska dessa åtgärder omfatta en eller flera av de aspekter som anges i led a eller b:

- a) En rad instrument och politiska åtgärder som ska främja ett förändrat beteende, som får omfatta
 - i) skatteincitament,
 - ii) tillgång till finansiering, bidrag eller subventioner,
 - iii) informationsspridning,
 - iv) projektmodeller,
 - v) aktiviteter på arbetsplatsen.
- b) Olika sätt att engagera användare och användarorganisationer vid installationer av smarta mätare genom kommunikation om
 - i) kostnadseffektiva förändringar i fråga om energianvändning som är lätta att genomföra,
 - ii) information om energieffektivitetsåtgärder.

Artikel 13

Sanktioner

Medlemsstaterna ska fastställa bestämmelser om sanktioner som ska tillämpas vid överträdelse av de nationella bestämmelser som antas i enlighet med artiklarna 7–11 och 18.3, och vidta nödvändiga åtgärder för att se till att de tillämpas. De föreskrivna sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande. Medlemsstaterna ska anmäla dessa bestämmelser till kommissionen senast den 5 juni 2014 och utan dröjsmål till kommissionen anmäla eventuella senare ändringar som påverkar dem.

KAPITEL III

EFFEKTIV ENERGIFÖRSÖRJNING

Artikel 14

Främjande av effektiv värme och kyla

1. Senast den 31 december 2015 ska medlemsstaterna genomföra och anmäla till kommissionen en heltäckande bedömning av potentialen för tillämpning av högeffektiv kraftvärme samt effektiv fjärrvärme och fjärrkyla, som innehåller de upplysningar som anges i bilaga VIII. Om de redan har genomfört en likvärdig bedömning ska de anmäla detta till kommissionen.

I den heltäckande bedömningen ska fullständig hänsyn tas till den analys av den nationella potentialen för högeffektiv kraftvärme som genomförts enligt direktiv 2004/8/EG.

På kommissionens begäran ska bedömningen uppdateras och anmälas till kommissionen vart femte år. Kommissionen ska framställa en sådan begäran minst ett år före utsatt datum.

2. Medlemsstaterna ska anta strategier som uppmuntrar till att i beräkningen på lokal och regional nivå vederbörligen beakta potentialen för användning av effektiva värme- och kylsystem, i synnerhet sådana som använder sig av högeffektiv kraftvärme. Potentialen för framväxande lokala och regionala värmemarknader ska tas med i beräkningen.

3. Vid den bedömning som avses i punkt 1 ska medlemsstaterna för det egna territoriet utföra en kostnads–nyttoanalys som grundar sig på klimatförhållanden, ekonomisk genomförbarhet och teknisk lämplighet i enlighet med del 1 i bilaga IX. Kostnads–nyttoanalysen ska kunna underlätta kartläggningen och genomförandet av de mest resurs- och kostnadseffektiva lösningarna för att tillgodose behoven av värme och kyla. Kostnads–nyttoanalysen kan ingå i en miljöbedömning enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/42/EG av den 27 juni 2001 om bedömning av vissa planers och programs miljöpåverkan⁽¹⁾.

4. Om det av den bedömning som avses i punkt 1 och den analys som avses i punkt 3 framgår att det finns potential för tillämpning av högeffektiv kraftvärme och/eller effektiv fjärrvärme och fjärrkyla där fördelarna är större än kostnaderna, ska medlemsstaterna vidta adekvata åtgärder för utveckling av en effektiv infrastruktur för fjärrvärme och fjärrkyla och/eller för att hantera utvecklingen av högeffektiv kraftvärme och användningen av värme och kyla från spillvärme och förnybara energikällor i enlighet med punkterna 1, 5 och 7.

Om det av den bedömning som avses i punkt 1 och den analys som avses i punkt 3 inte framgår att det finns en potential vars fördelar är större än kostnaderna, inbegripet de administrativa kostnaderna för utförandet av den kostnads–nyttoanalys som avses i punkt 5, får den berörda medlemsstaten undanta anläggningar från kraven i denna punkt.

5. Medlemsstaterna ska se till att en kostnads–nyttoanalys i enlighet med del 2 i bilaga IX utförs efter den 5 juni 2014 när

- a) en ny termisk elproduktionsanläggning med en total tillförd effekt på mer än 20 MW planeras, för att utvärdera kostnaderna och fördelarna med att driva anläggningen som en högeffektiv kraftvärmearläggning,

⁽¹⁾ EGT L 197, 21.7.2001, s. 30.

- b) en befintlig termisk elproduktionsanläggning med en total tillförd effekt på mer än 20 MW genomgår omfattande uppgradering, för att utvärdera kostnaderna och fördelarna med att omvandla den till en högeffektiv kraftvärmeanläggning,
- c) en industrianläggning med en total tillförd effekt på mer än 20 MW som genererar spillvärme vid en lämplig temperaturnivå planeras eller genomgår en omfattande uppgradering, för att utvärdera kostnaderna och fördelarna med att utnyttja spillvärme för att tillgodose en ekonomiskt motiverad efterfrågan, inklusive genom kraftvärme, och med att ansluta den anläggningen till ett nät för fjärrvärme och fjärrkyla,
- d) ett nytt nät för fjärrvärme och fjärrkyla planeras eller, inom ett befintligt nät för fjärrvärme eller fjärrkyla, en ny energiproduktionsanläggning med en total tillförd effekt på mer än 20 MW planeras, eller en sådan befintlig anläggning ska genomgå en omfattande uppgradering, för att utvärdera kostnaderna och fördelarna med att utnyttja spillvärme från närliggande industrianläggningar.

Installation av utrustning avsedd för avskiljning av koldioxid som produceras av en förbränningsanläggning inför dess geologiska lagring i enlighet med bestämmelserna i direktiv 2009/31/EG, ska inte betraktas som uppgradering med avseende på tillämpningen av leden b, c och d i denna punkt.

Medlemsstaterna får kräva att den kostnads-nyttoanalys som avses i leden c och d ska genomföras i samarbete med de företag som ansvarar för driften av näten för fjärrvärme och fjärrkyla.

6. Medlemsstater får från punkt 5 undanta

- a) de toppbelastnings- och reservanläggningar för elproduktion som planeras vara i drift 1 500 driftstimmar per år som ett rullande medelvärde över en period av fem år, baserat på ett kontrollförfarande som medlemsstaterna fastställt i syfte att se till att detta undantagskriterium uppfylls,
- b) kärnkraftsanläggningar,
- c) anläggningar som behöver vara placerade nära en geologisk lagringsplats som godkänts inom ramen för direktiv 2009/31/EG.

Medlemsstaterna får också fastställa tröskelvärden, uttryckta som mängden tillgänglig nyttiggjord spillvärme, efterfrågan på värme eller avstånden mellan industrianläggningar och fjärrvärmenäten, i syfte att undanta enskilda anläggningar från bestämmelserna i punkt 5 c och d.

Medlemsstaterna ska anmäla undantag som beslutats enligt denna punkt till kommissionen senast den 31 december 2013, och därefter alla senare ändringar av dem.

7. Medlemsstaterna ska besluta om de tillståndskriterier som avses i artikel 7 i direktiv 2009/72/EG eller motsvarande kriterier i syfte att

- a) beakta resultatet av den heltäckande bedömning som avses i punkt 1,
- b) säkerställa att kraven i punkt 5 uppfylls, och
- c) beakta resultatet av den kostnads-nyttoanalys som avses i punkt 5.

8. Medlemsstaterna får undanta enskilda anläggningar från kravet att, i enlighet med de tillståndskriterier och motsvarande kriterier som avses i punkt 7, genomföra alternativ vars fördelar är större än kostnaderna, om det finns tvingande rättsliga, äganderättsliga eller ekonomiska skäl till detta. I dessa fall ska de berörda medlemsstaterna förelägga kommissionen en motiverad anmälan av sitt beslut inom tre månader efter att ha fattat det.

9. Punkterna 5, 6, 7 och 8 i denna artikel ska tillämpas på anläggningar som omfattas av direktiv 2010/75/EU, utan att detta påverkar tillämpningen av kraven i det direktivet.

10. På grundval av de harmoniserade referensvärdena för effektivitet som avses i led f i bilaga II ska medlemsstaterna säkerställa att ursprunget till el som produceras från högeffektiv kraftvärme kan garanteras enligt objektiva, transparenta och icke-diskriminerande kriterier som fastställs av varje medlemsstat. De ska se till att ursprungsgaranti uppfyller kraven och innehåller åtminstone den information som anges i bilaga X. Medlemsstaterna ska ömsesidigt erkänna varandras ursprungsgarantier, uteslutande som bevis på informationen som avses i denna punkt. Vägran att erkänna en ursprungsgaranti som sådant bevis, i synnerhet av skäl som handlar om förebyggande av bedrägeri, måste baseras på objektiva, transparenta och icke-diskriminerande kriterier. Medlemsstater ska anmäla sådan vägran till kommissionen och ange skälen. Om en part vägrar att erkänna en ursprungsgaranti får kommissionen anta ett beslut som tvingar den vägrande parten att erkänna den, i synnerhet när det gäller de objektiva, transparenta och icke-diskriminerande kriterier på vilka ett sådant erkännande baseras.

Kommissionen ska bemyndigas att se över, genom delegerade akter i enlighet med artikel 23 i detta direktiv, de harmoniserade referensvärdena för effektivitet som fastställs i kommissionens genomförandebeslut 2011/877/EU⁽¹⁾ på grundval av direktiv 2004/8/EG senast den 31 december 2014.

⁽¹⁾ EUT L 343, 23.12.2011, s. 91.

11. Medlemsstaterna ska se till att allt tillgängligt stöd för kraftvärme är förenat med villkoret att elproduktionen har sitt ursprung i högeffektiv kraftvärme och att spillvärmen används effektivt för att uppnå primärenergibesparingar. Offentligt stöd till kraftvärme och fjärrvärmeproduktion och fjärrvärmenät ska omfattas av regler för statligt stöd, om så är tillämpligt.

Artikel 15

Omvandling, överföring och distribution av energi

1. Medlemsstaterna ska se till att nationella energitillsynsmyndigheter fäster tillräcklig uppmärksamhet vid energieffektivitet när de genomför sina tillsynsuppgifter enligt direktiven 2009/72/EG och 2009/73/EG avseende sina beslut om driften av gas- och elinfrastruktur.

Medlemsstaterna ska i synnerhet se till att nationella energitillsynsmyndigheter, genom att utarbeta nättariffer och regleringar, inom ramen för direktiv 2009/72/EG och med beaktande av kostnaderna och fördelarna med varje åtgärd, ger incitament för nätoperatörer att göra systemtjänster tillgängliga för nätanvändare som gör det möjligt för dem att genomföra åtgärder för förbättrad energieffektivitet i samband med den fortsatta idriftsättningen av smarta nät.

Dessa systemtjänster får fastställas av den systemansvarige och får inte påverka systemets säkerhet negativt.

På elområdet ska medlemsstaterna se till att nätregleringen och nättariffer uppfyller kriterierna i bilaga XI, med hänsyn tagen till de riktlinjer och koder som utarbetats enligt förordning (EG) nr 714/2009.

2. Medlemsstaterna ska senast den 30 juni 2015 se till att

- a) energieffektivitetspotentialen för deras infrastruktur för gas och el bedöms, särskilt rörande överföring, distribution, belastningsstyrning och interoperabilitet, samt anslutning till energiproduktionsanläggningar, inbegripet möjligheter för mikrogeneratorer att få tillträde,
- b) konkreta åtgärder och investeringar identifieras för införandet av kostnadseffektiva förbättringar av energieffektiviteten i nätinfrastrukturen, med en tidtabell för införandet.

3. Medlemsstaterna får tillåta komponenter i system och tariffstrukturer med ett socialt syfte för nätbunden energiöverföring och distribution, förutsatt att de störande effekterna på överförings- och distributionssystem hålls på ett nödvändigt minimum och inte är oproportionerliga mot det sociala syftet.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa avlägsnandet av sådana incitament i överförings- och distributionstariffer som inverkar menligt på den totala effektiviteten (inklusive energieffektivitet) i framställningen av, överföringen av, distributionen av och försörjningen med el, eller incitament som kan hämma deltagande av laststyrning i samband med balanseringstjänster och upphandlingen av tilläggstjänster. Medlemsstaterna ska se till att nätoperatörerna ges incitament att förbättra effektiviteten i fråga om infrastrukturens utformning och drift och, inom ramen för direktiv 2009/72/EG, att tariffer gör det möjligt för leverantörerna att förbättra användarnas deltagande i systemens effektivitet, inklusive aktivering av laststyrning beroende på de nationella omständigheterna.

5. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 16.2 i direktiv 2009/28/EG och med beaktande av artikel 15 i direktiv 2009/72/EG och behovet av att säkerställa värmeförsörjningens kontinuitet, ska medlemsstaterna med förbehåll för kraven rörande upprätthållande av nätets tillförlitlighet och säkerhet och på grundval av transparenta och icke-diskriminerande kriterier som fastställs av behöriga nationella myndigheter, se till att systemansvariga för överföringssystem och distributionssystem när de ansvarar för utleveransen av elproduktionsanläggningar inom deras territorium

- a) garanterar överföring och distribution av el från högeffektiv kraftvärme,
- b) tillhandahåller prioriterad eller garanterad tillgång till nätet för el från högeffektiv kraftvärme,
- c) vid utleverans av el prioriterar el från högeffektiv kraftvärme, i den mån en säker drift av det nationella elsystemet medger detta.

Medlemsstaterna ska se till att bestämmelser som avser rangordningen av de olika prioriteringar avseende tillgång och utleverans som görs inom deras elsystem tydligt förklaras i detalj och offentliggörs. När medlemsstaterna ger prioriterad tillgång eller utleverans för högeffektiv kraftvärme får de fastställa rangordningar mellan, och inom olika typer av, förnybar energi och högeffektiv kraftvärme, och de ska under alla omständigheter se till att den prioriterade tillgången eller utleveransen för energi från variabla förnybara energikällor inte hindras.

Utöver de skyldigheter som fastställs i första stycket ska systemansvariga för överföringssystem och systemansvariga för distributionssystem uppfylla kraven i bilaga XII.

Medlemsstaterna får i synnerhet underlätta anslutningen till nät-systemet av el som producerats från högeffektiv kraftvärme från småskalig kraftvärme och mikrokraftvärmepannor. Medlemsstaterna ska när så är lämpligt vidta åtgärder för att uppmuntra nätverksoperatörer att anta en enkel "installations- och informationsprocess" för installationen av mikrokraftvärmepannor för att förenkla och förkorta tillståndsförfarandet för privatpersoner och installatörer.

6. Om inte annat följer av kraven rörande upprätthållande av nätets tillförlitlighet och säkerhet ska medlemsstaterna vidta lämpliga åtgärder för att, då detta är tekniskt och ekonomiskt genomförbart med tanke på driftssättet för den högeffektiva kraftvärmeanläggningen, säkerställa att operatörer av högeffektiv kraftvärme kan erbjuda balanseringstjänster och andra driftstjänster till systemansvariga för överföringssystem eller systemansvariga för distributionssystem. Systemansvariga för överföringssystem och systemansvariga för distributionssystem ska se till att sådana tjänster ingår som en del av en anbudsprocess för tjänster som är transparent, icke-diskriminerande och öppen för granskning.

När det är lämpligt får medlemsstaterna kräva att systemansvariga för överföringssystem och systemansvariga för distributionssystem uppmuntrar till placering av högeffektiv kraftvärme nära områden med efterfrågan genom att sänka anslutnings- och systemanvändningsavgifterna.

7. Medlemsstaterna får tillåta att producenter av el från högeffektiv kraftvärme som vill ansluta sig till nätet använder ett anbuds-förfarande för anslutningsarbetet.

8. Medlemsstaterna ska se till att nationella energitillsynsmyndigheter uppmuntrar resurser på efterfrågesidan, såsom laststyrning, att delta vid sidan av försörjning på grossist- och detaljmarknader.

Med förbehåll för tekniska begränsningar som är förenade med nätförvaltningen, ska medlemsstaterna se till att systemansvariga för överföringssystem och systemansvariga för distributionssystem, genom att uppfylla kraven för balanserings- och tilläggstjänster, behandlar leverantörer av laststyrning, inbegripet aggregatorer, på ett icke-diskriminerande sätt på grundval av deras tekniska resurser.

Med förbehåll för tekniska begränsningar som är förenade med nätförvaltningen, ska medlemsstaterna främja tillgång till och deltagande av laststyrning på marknader för balanserings- och reservsystem samt andra systemtjänster, bland annat genom att kräva att nationella tillsynsmyndigheter eller, när så krävs enligt deras tillsynssystem, systemansvariga för överföringssystem eller systemansvariga för distributionssystem i nära samarbete med tjänsteleverantörer på efterfrågesidan och användare, för att fastställa tekniska villkor för deltagande på dessa marknader på grundval av de tekniska kraven för dessa marknader och laststyrningsresurserna. Sådana specifikationer ska inkludera deltagande av aggregatorer.

9. I samband med rapporteringen enligt direktiv 2010/75/EU, och utan att det påverkar tillämpningen av arti-

kel 9.2, ska medlemsstaterna överväga att ta med information om energieffektivitetsnivåer för bränsleförbränningsanläggningar med en total installerad tillförd effekt på 50 MW eller mer, med bakgrund av relevant bästa tillgängliga teknik som utarbetats i överensstämmelse med direktiv 2010/75/EU och Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/1/EG av den 15 januari 2008 om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa förorening (¹).

Medlemsstater får uppmuntra operatörer av anläggningar som avses i första stycket att förbättra sin årliga genomsnittliga nettodriftsverkningsgrad.

KAPITEL IV

HORISONTELLA BESTÄMMELSER

Artikel 16

Tillgängliga kvalificerings-, ackrediterings- och certifieringssystem

1. Om en medlemsstat anser att den nationella nivån av teknisk kompetens, objektivitet och tillförlitlighet är otillräcklig ska den se till att det senast den 31 december 2014 finns certifierings- och/eller ackrediteringssystem och/eller motsvarande kvalificeringssystem, inbegripet, när så är nödvändigt, lämpliga utbildningsprogram, som görs eller är tillgängliga för leverantörer av energitjänster, energibesiktningar, energiansvariga och installatörer av energirelaterade byggnadselement enligt definitionen i artikel 2.9 i direktiv 2010/31/EU.

2. Medlemsstaterna ska se till att de system som avses i punkt 1 tillhandahåller transparens för användarna, är pålitliga och bidrar till nationella energieffektivitetsmål.

3. Medlemsstaterna ska göra de certifierings- och/eller ackrediteringssystem eller motsvarande kvalificeringssystem som avses i punkt 1 tillgängliga för allmänheten och samarbeta sinsemellan och med kommissionen när det gäller jämförelser mellan och erkännande av systemen.

Medlemsstaterna ska vidta lämpliga åtgärder för att göra användarna uppmärksamma på att kvalificerings- och/eller certifieringssystem finns tillgängliga i enlighet med artikel 18.1.

Artikel 17

Information och utbildning

1. Medlemsstaterna ska se till att informationen om tillgängliga energieffektivitetsmekanismer och de finansiella och rättsliga ramarna tydligt redovisas och på bred front sprids till alla berörda marknadsaktörer, som användare, konstruktörer, arkitekter, ingenjörer, miljörevisorer, energibesiktningmän och installatörer av byggnadselement enligt definitionen i direktiv 2010/31/EU.

Medlemsstaterna ska uppmuntra tillhandahållandet av information till banker och andra finansinstitut om möjligheter att delta, också genom att skapa offentlig-privata partnerskap, i finansieringen av åtgärder för att förbättra energieffektiviteten.

(¹) EUT L 24, 29.1.2008, s. 8.

2. Medlemsstaterna ska skapa lämpliga förutsättningar för marknadsaktörer att tillhandahålla adekvat och riktad information samt rådgivning till energianvändare om energieffektivitet.

3. Kommissionen ska se över effekterna av sina åtgärder för att stödja utvecklingen av plattformar som bland annat omfattar de europeiska arbetsmarknadsparternas organ i främjandet av utbildningsprogram för energieffektivitet, och ska vid behov föreslå ytterligare åtgärder. Kommissionen ska uppmuntra de europeiska arbetsmarknadsparterna i deras diskussioner om energieffektivitet.

4. Medlemsstaterna ska, med deltagande av berörda aktörer, däribland lokala och regionala myndigheter, främja lämpliga initiativ för information, ökad medvetenhet och utbildning för att informera medborgarna om fördelarna med och de praktiska detaljerna kring åtgärder för att förbättra energieffektiviteten.

5. Kommissionen ska främja utbyte och allmän spridning av information om de bästa energisparmetoderna i medlemsstaterna.

Artikel 18

Energitjänster

1. Medlemsstaterna ska främja energitjänstemarknaden och små och medelstora företags tillgång till denna marknad genom att

- a) sprida tydlig och lättillgänglig information om
 - i) tillgängliga energitjänsteavtal och klausuler som bör ingå i ett sådant kontrakt för att garantera energibesparingar och slutanvändares rättigheter,
 - ii) finansiella instrument, incitament, bidrag och lån till stöd för projekt inom området energieffektivisering,
- b) uppmuntra utvecklingen av kvalitetsmärkningar, bland annat från branschorganisationers sida,
- c) tillgängliggöra för allmänheten och regelbundet uppdatera en förteckning över tillgängliga leverantörer av energitjänster som är kvalificerade och/eller certifierade, och deras kvalifikationer och/eller certifieringar i enlighet med artikel 16, eller tillhandahålla ett gränssnitt där leverantörer av energitjänster kan ge information,
- d) stödja den offentliga sektorn när det gäller att gå igenom erbjudanden om tjänster, särskilt för renovering av byggnader genom att
 - i) tillhandahålla modeller för avtal om energiprestanda som innehåller åtminstone de punkter som räknas upp i bilaga XIII,
 - ii) tillhandahålla information om bästa praxis för avtal om energiprestanda, inbegripet en kostnads-nyttöanalys med ett livscykelräkande, om sådan finns tillgänglig,

e) tillhandahålla en kvalitativ översyn inom ramen för den nationella handlingsplanen för energieffektivitet med avseende på den nuvarande och framtida utvecklingen av energitjänstemarknaden.

2. Medlemsstaterna ska ge stöd så att marknaden för energitjänster fungerar på ett korrekt sätt, om så är lämpligt genom att

- a) fastställa och offentliggöra kontaktpunkter där slutanvändare kan få den information som avses i punkt 1,
- b) vid behov vidta åtgärder för att avlägsna lagstiftningshinder och andra hinder för användning av avtal om energiprestanda och andra modeller för energieffektivitetstjänster för identifiering och/eller genomförande av energibesparingsåtgärder,
- c) överväga att inrätta eller utse en oberoende mekanism, till exempel en ombudsman, för att säkerställa effektiv hantering av klagomål och utomrättsliga uppgörelser av tvister som uppstått till följd av energitjänsteavtal,
- d) ge oberoende mellanhänder på marknaden möjlighet att medverka till att stimulera marknadsutveckling på efterfråge- och tillgångssidan.

3. Medlemsstaterna ska se till att energidistributörer, systemansvariga för distributionssystem och företag som säljer energi i detaljistledet, avhåller sig från aktiviteter som kan hindra efterfrågan på och leveransen av energitjänster eller andra åtgärder för att förbättra energieffektiviteten, eller hindra utvecklingen av marknader för sådana tjänster eller åtgärder, däribland att stänga marknaden för konkurrenter eller missbruka en dominerande ställning.

Artikel 19

Andra åtgärder för att främja energieffektivitet

1. Medlemsstaterna ska utvärdera och, om nödvändigt, vidta lämpliga åtgärder för att undanröja regleringsmässiga och icke-regleringsmässiga hinder för energieffektivisering, utan att det påverkar de grundläggande principerna om medlemsstaternas förmogenhetsrätt och hyreslagstiftning, särskilt när det gäller

- a) uppdelningen av incitament mellan ägaren och hyresgästen till en byggnad eller mellan ägare, i syfte att säkerställa att parterna inte avskräcks från att göra effektivitetshöjande investeringar som de annars skulle ha gjort på grund av att de inte individuellt kommer att erhålla de fullständiga fördelarna, eller på grund av att det saknas regler för uppdelning av kostnader och fördelar mellan dem, inbegripet nationella regler och åtgärder som reglerar beslutsprocesser i andelsägd egendom,

- b) föreskrifter i lagar och andra författningar samt administrativ praxis, rörande offentliga inköp samt årsbudgetar och redovisning, i syfte att säkerställa att enskilda offentliga organ inte avskräcks från att göra investeringar som ska förbättra energieffektivitet och minimera förväntade livscykelkostnader och från att långsiktigt använda avtal om energiprestanda och avtal om andra externa finansieringsmekanismer.

Sådana åtgärder för att avlägsna hinder kan innefatta tillhandahållande av incitament, upphävande eller ändring av tillämpliga föreskrifter i lagar och andra författningar, antagande av riktlinjer och tolkningsmeddelanden eller förenkling av administrativa förfaranden. Åtgärderna kan kombineras med tillhandahållande av utbildning samt specifik information om och tekniskt stöd för energieffektivitet.

2. Den utvärdering av hinder och åtgärder som avses i punkt 1 ska anmälas till kommissionen i den första nationella handlingsplanen för energieffektivitet som avses i artikel 24.2. Kommissionen ska uppmuntra spridande av nationell bästa praxis i detta avseende.

Artikel 20

Nationell energieffektivitetsfond, finansiering och tekniskt stöd

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 107 och 108 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt ska medlemsstaterna underlätta inrättandet av finansieringsmekanismer eller använda befintliga sådana för åtgärder för att förbättra energieffektiviteten i syfte att maximera fördelarna med flerdubbla finansieringsflöden.

2. Kommissionen ska, om så är lämpligt, direkt eller genom de europeiska finansinstituten, bistå medlemsstaterna med att inrätta finansieringsmekanismer och system för tekniskt stöd i syfte att öka energieffektiviteten i olika sektorer.

3. Kommissionen ska underlätta utbyte av bästa praxis mellan de behöriga nationella eller regionala myndigheterna eller organen, till exempel genom årliga möten för tillsynsorganen, offentliga databaser med uppgifter om hur medlemsstaterna genomfört åtgärderna och jämförelse mellan olika länder.

4. Medlemsstaterna får inrätta en nationell energieffektivitetsfond. Syftet med denna fond ska vara att ge stöd till nationella energieffektivitetsinitiativ.

5. Medlemsstaterna får tillåta att skyldigheterna enligt artikel 5.1 uppfylls genom årliga bidrag till den nationella energieffektivitetsfonden till ett belopp som motsvarar de investeringar som krävs för att uppfylla dessa skyldigheter.

6. Medlemsstaterna får föreskriva att kvotpliktiga parter kan fullgöra sina skyldigheter enligt artikel 7.1 genom att årligen till

den nationella energieffektivitetsfonden betala ett belopp som motsvarar de investeringar som krävs för att uppfylla dessa skyldigheter.

7. Medlemsstaterna får utnyttja sina intäkter från årliga utsläppstilldelningar enligt beslut nr 406/2009/EG för utvecklingen av innovativa finansieringsmekanismer som ska förverkliga det mål som anges i artikel 5 om att förbättra energiprestandan i byggnader.

Artikel 21

Omvandlingsfaktorer

Vid jämförelse av energibesparingar och omvandling till en jämförbar enhet ska de omvandlingsfaktorer som anges i bilaga IV gälla, om inte användning av andra omvandlingsfaktorer kan motiveras.

KAPITEL V

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 22

Delegerade akter

1. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 23 för att se över de harmoniserade referensvärdena för effektivitet som avses i artikel 14.10 andra stycket.

2. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 23 för att anpassa värdena, beräkningsmetoderna, standardkoefficienten för primärenergi och kraven i bilagorna I, II, III, IV, V, VII, VIII, IX, X och XII till de tekniska framstegen.

Artikel 23

Utövande av delegering

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 22 ska ges till kommissionen för en period på fem år från och med den 4 december 2012.

3. Den delegering av befogenheter som avses i artikel 22 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av de delegerade akter som redan trätt i kraft.

4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

5. En delegerad akt som antas enligt artikel 22 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 24

Översyn och övervakning av genomförandet

1. Senast den 30 april varje år från och med 2013 ska medlemsstaterna rapportera om framstegen när det gäller att nå de nationella energieffektivitetsmålen, i enlighet med del 1 i bilaga XIV. Rapporten får ingå i de nationella reformprogram som avses i rådets rekommendation 2010/410/EU av den 13 juli 2010 om allmänna riktlinjer för medlemsstaternas och unionens ekonomiska politik⁽¹⁾.

2. Senast den 30 april 2014, och vart tredje år därefter, ska medlemsstaterna lämna in nationella handlingsplaner för energieffektivitet. De nationella handlingsplanerna för energieffektivitet ska omfatta betydande åtgärder för att förbättra energieffektiviteten och förväntade och/eller uppnådda energibesparingar, inklusive sådana vid leverans, överföring och distribution av energi, och slutanvändning av energi i syfte att uppnå de nationella energieffektivitetsmål som avses i artikel 3.1. De nationella handlingsplanerna för energieffektivitet ska kompletteras med uppdaterade uppskattningar av den förväntade totala primärenergianvändningen 2020, samt en uppskattning av nivån på primärenergianvändningen i de sektorer som anges i del 1 i bilaga XIV.

Kommissionen ska senast den 31 december 2012 tillhandahålla en mall som riktlinje för de nationella handlingsplanerna för energieffektivitet. Denna mall ska antas i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 26.2. De nationella handlingsplanerna för energieffektivitet ska åtminstone innefatta den information som anges i bilaga XIV.

3. Kommissionen ska utvärdera årsrapporterna och de nationella handlingsplanerna för energieffektivitet och bedöma i vilken utsträckning medlemsstaterna gjort framsteg när det gäller att uppnå de nationella energieffektivitetsmålen som krävs enligt artikel 3.1 och för genomförandet av detta direktiv. Kommissionen ska lämna sin bedömning till Europaparlamentet och rådet. På grundval av sin bedömning av rapporterna och de

nationella handlingsplanerna för energieffektivitet får kommissionen utfärda rekommendationer till medlemsstaterna.

4. Kommissionen ska övervaka hur genomförandet av detta direktiv påverkar dels direktiven 2003/87/EG, 2009/28/EG och 2010/31/EU samt beslut nr 406/2009/EG, dels industrisektorerna, särskilt de som löper betydande risk för koldioxidläckage i enlighet med beslut 2010/2/EU.

5. Kommissionen ska se över det fortsatta behovet av möjligheten till undantag enligt artikel 14.6 för första gången vid bedömningen av den första nationella handlingsplanen för energieffektivitet och därefter vart tredje år. I de fall där översynen visar att något av kriterierna för dessa undantag inte längre kan motiveras med hänsyn tagen till tillgången till värmelast och faktiska driftsvillkor för de undantagna anläggningarna ska kommissionen föreslå lämpliga åtgärder.

6. Före den 30 april varje år ska medlemsstaterna till kommissionen lämna statistik över nationell el- och värmeproduktion från hög- och lågeffektiv kraftvärme, i enlighet med den metod som anges i bilaga I, i förhållande till den totala värme- och elproduktionen. De ska också lämna årsstatistik för värme- och elproduktion från kraftvärme samt bränslen för kraftvärme, och för fjärrvärme- och fjärrkylproduktionen och fjärrvärme- och fjärrkylkapaciteten, i förhållande till den totala värme- och elproduktionen och värme- och elkapaciteten. Medlemsstaterna ska lämna statistik om primärenergibesparingar som uppnåtts genom användning av kraftvärme i enlighet med den metod som anges i bilaga II.

7. Senast den 30 juni 2014 ska kommissionen översända den bedömning som avses i artikel 3.2 till Europaparlamentet och rådet, vid behov åtföljt av förslag till ytterligare åtgärder.

8. Kommissionen ska se över effektiviteten av genomförandet av artikel 6 senast den 5 december 2015 med beaktande av kraven i direktiv 2004/18/EG och översända en rapport till Europaparlamentet och rådet. Rapporten ska, om så är lämpligt, åtföljas av förslag till ytterligare åtgärder.

9. Senast den 30 juni 2016 ska kommissionen översända en rapport till Europaparlamentet och rådet om genomförandet av artikel 7. Rapporten ska, om så är lämpligt, åtföljas av ett lagförslag med ett eller flera av följande syften:

- Att ändra det slutdatum som fastställs i artikel 7.1.
- Att se över de krav som fastställs i artikel 7.1, 7.2 och 7.3.
- Att fastställa ytterligare gemensamma krav, i synnerhet när det gäller de frågor som avses i artikel 7.7.

⁽¹⁾ EUT L 191, 23.7.2010, s. 28.

10 Senast den 30 juni 2018 ska kommissionen bedöma medlemsstaternas framsteg när det gäller att avlägsna de rättsliga hinder och andra hinder som avses i artikel 19.1. Bedömningen ska, om så är tillämpligt, åtföljas av förslag till ytterligare åtgärder.

11. Kommissionen ska göra de rapporter som avses i punkterna 1 och 2 tillgängliga för allmänheten.

Artikel 25

Webbplattform

Kommissionen ska inrätta en webbplattform för att främja det praktiska nationella, regionala och lokala genomförandet av detta direktiv. Den plattformen ska stödja utbytet av erfarenhet om praxis, riktmärkning, sammankoppling av nätverk och innovativ praxis.

Artikel 26

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 4 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 27

Ändringar och upphävanden

1. Direktiv 2006/32/EG ska upphöra att gälla den 5 juni 2014, med undantag för artikel 4.1–4.4 och bilagorna I, III och IV, utan att det påverkar medlemsstaternas skyldigheter när det gäller tidsfristen för dess införlivande med nationell lagstiftning. Artikel 4.1–4.4 i och bilagorna I, III och IV till direktiv 2006/32/EG ska upphöra att gälla med verkan från och med den 1 januari 2017.

Direktiv 2004/8/EG ska upphöra att gälla den 5 juni 2014, utan att det påverkar medlemsstaternas skyldighet att uppfylla tidsfristerna för införlivande med nationell lagstiftning.

Hänvisningar till direktiven 2006/32/EG och 2004/8/EG ska anses som hänvisningar till det här direktivet och ska läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga XV.

2. Artikel 9.1 och 9.2 i direktiv 2010/30/EU ska utgå från och med den 5 juni 2014.

3. Direktiv 2009/125/EG ska ändras på följande sätt:

1. Följande skäl ska införas i ingressen:

”(35a) Enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/31/EU av den 19 maj 2010 om byggnaders energiprestanda (*) ska medlemsstaterna fastställa energiprestandakrav för byggnadselement som ingår i klimatskalet liksom systemkrav avseende total energiprestanda, korrekt installation samt lämplig dimensionering, justering och kontroll för installationssystem som installeras i befintliga byggnader. Det direktivet överensstämmer med detta direktiv såtillvida att det under vissa omständigheter kan begränsa installation av energirelaterade produkter som överensstämmer med detta direktiv och dess genomförandeåtgärder, förutsatt att sådana krav inte utgör ett obehogat marknadshinder.

(*) EUT L 153, 18.6.2010, s. 13.”

2. Följande mening ska läggas till i slutet av artikel 6.1:

”Detta ska inte påverka de energiprestandakrav och systemkrav som fastställs av medlemsstaterna i enlighet med artiklarna 4.1 och 8 i direktiv 2010/31/EU.”

Artikel 28

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast den 5 juni 2014 sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv.

Trots vad som sägs i första stycket ska medlemsstaterna sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artiklarna 4, 5.1 första stycket, 5.5, 5.6, 7.9 sista stycket, 14.6, 19.2, 24.1 och 24.2 samt punkt 4 i bilaga V senast de datum som där anges.

De ska till kommissionen genast överlämna texten till dessa bestämmelser.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationella författningar som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

*Artikel 29***Ikraftträdande**

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

*Artikel 30***Adressater**

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Strasbourg den 25 oktober 2012.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

A. D. MAVROYIANNIS

Ordförande

BILAGA I

ALLMÄNNA PRINCIPER FÖR BERÄKNING AV KRAFTVÄRMEPRODUCERAD EL

Del I

Allmänna principer

De värden som används för beräkning av kraftvärmeproducerad el ska fastställas på grundval av den förväntade eller faktiska driften av pannan under normala användningsvillkor. För mikrokraftvärmepannor får beräkningen baseras på certifierade värden.

- a) Kraftvärmeproducerad el ska betraktas som lika med pannans totala årliga elproduktion, uppmätt vid anslutningspunkten till huvudgeneratorerna
- i) i de kraftvärmepannor av typerna b, d, e, f, g och h som avses i del II, med en total årlig effektivitet som av medlemsstaterna fastställts till minst 75 %, och
- ii) i de kraftvärmepannor av typerna a och c som avses i del II, med en total årlig effektivitet som av medlemsstaterna fastställts till minst 80 %.
- b) I kraftvärmepannor med en total årlig effektivitet under det värde som anges i led a i (de kraftvärmepannor av typerna b, d, e, f, g och h som avses i del II) eller med en total årlig effektivitet under det värde som anges i led a ii (de kraftvärmepannor av typerna a och c som avses i del II) ska följande formel användas:

$$E_{\text{CHP}} = H_{\text{CHP}} * C$$

där

E_{CHP} är mängden kraftvärmeproducerad el,

C är el-värmeförhållandet.

H_{CHP} är mängden av nyttiggjord värme från kraftvärmeproduktionen (beräknad för detta ändamål som den totala värmeproduktionen minus den värme som producerats i separata pannor eller genom direkt ångavtappning från ånggeneratoren före turbinen).

Beräkningen av kraftvärmeproducerad el måste grundas på det verkliga el-värmeförhållandet. Om det verkliga el-värmeförhållandet för en kraftvärmepanna är okänt, får följande standardvärden användas, särskilt för statistiska ändamål, för de kraftvärmepannor av typerna a, b, c, d och e som avses i del II, förutsatt att beräknad mängd kraftvärmeproducerad el understiger eller är lika med pannans totala elproduktion:

Typ av panna	Standardvärden för el-värmeförhållandet, C
Kombicycle med värmeåtervinning	0,95
Mottrycksturbin	0,45
Kondensturbin med ångavtappning	0,45
Gasturbin med värmeåtervinning	0,55
Förbränningsmotor	0,75

Om medlemsstaterna fastställer standardvärden för el-värmeförhållanden för de pannor av typerna f, g, h, i, j och k som avses i del II, ska dessa värden offentliggöras och anmälas till kommissionen.

- c) Om en del av energiinnehållet i den bränslemängd som använts för kraftvärmeprocessen återvinns i kemikalier, kan denna del subtraheras från bränslemängden innan den totala effektiviteten i enlighet med leden a och b beräknas.
- d) Medlemsstaterna får fastställa el-värmeförhållandet som förhållandet mellan el och nyttiggjord värme vid en kraftvärmeprocess som används vid dellast med användning av de operativa uppgifterna för den specifika pannan.
- e) Medlemsstaterna får använda andra rapporteringsperioder än ett år för de beräkningar som görs enligt leden a och b.

Del II

Kraftvärmetekniker som omfattas av detta direktiv

- a) Kombicykel med värmeåtervinning
- b) Mottrycksturbin
- c) Kondensturbin med ångavtappning
- d) Gasturbin med värmeåtervinning
- e) Förbränningsmotor
- f) Mikroturbiner
- g) Stirlingmotorer
- h) Bränsleceller
- i) Ångmaskiner
- j) Organiska Rankinecykler
- k) Andra typer av tekniker eller kombinationer av tekniker som omfattas av definitionerna i artikel 2.30.

Vid genomförande och tillämpning av de allmänna principerna för beräkning av kraftvärmeproducerad el ska medlemsstaterna använda de detaljerade riktlinjer som fastställts genom kommissionens beslut 2008/952/EG av den 19 november 2008 om detaljerade riktlinjer för genomförande och tillämpning av bilaga II till Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/8/EG ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EUT L 338, 17.12.2008, s. 55.

BILAGA II

METOD FÖR ATT FASTSTÄLLA KRAFTVÄRMEPROCESSENS EFFEKTIVITET

De värden som används för beräkning av kraftvärmeproduktionens effektivitet och besparingarna av primärenergi ska fastställas på grundval av den förväntade eller faktiska driften av pannan under normala driftförhållanden.

a) Högeffektiv kraftvärme

Vid tillämpningen av detta direktiv ska högeffektiv kraftvärmeproduktion uppfylla följande kriterier:

- Kraftvärmeproduktionen i kraftvärmepannor ska innebära besparingar beräknade enligt led b av primärenergi på minst 10 % jämfört med referensvärdena för separat produktion av värme och el.
- Produktion i småskaliga kraftvärmepannor och mikrokraftvärmepannor, vilken leder till primärenergisparingar, får betecknas som högeffektiv kraftvärme.

b) Beräkning av primärenergisparingar

De primärenergisparingar som görs till följd av kraftvärmeproduktion i enlighet med definitionen i bilaga I ska beräknas enligt följande formel:

$$PES = \left(1 - \frac{1}{\frac{CHP H_{\eta}}{Ref H_{\eta}} + \frac{CHP E_{\eta}}{Ref E_{\eta}}} \right) \times 100 \%$$

där

PES är primärenergisparingarna,

$CHP H_{\eta}$ är kraftvärmeproduktionens värmeeffektivitet definierad som årlig produktion av nyttiggjord värme dividerad med den bränslemängd som använts för att producera summan av nyttiggjord värme och el från kraftvärme,

$Ref H_{\eta}$ är referensvärdet för effektivitet för separat värmeproduktion,

$CHP E_{\eta}$ är kraftvärmeproduktionens eleffektivitet definierad som årlig elproduktion genom kraftvärme dividerad med den bränslemängd som använts för att producera summan av nyttiggjord värme och el genom kraftvärme. Om en kraftvärmepanna framställer mekanisk energi, kan den årliga elproduktionen genom kraftvärme ökas med ytterligare en faktor som motsvarar en lika stor mängd el som den mekaniska energin. Denna ytterligare faktor ger inte rätt att utfärda ursprungsgarantier i enlighet med artikel 14.10.

$Ref E_{\eta}$ är referensvärdet för effektivitet för separat elproduktion.

c) Beräkningar av energibesparingar med alternativ beräkningsmetod

Medlemsstaterna får beräkna primärenergisparingar från produktion av värme och el och mekanisk energi såsom anges nedan utan att tillämpa bilaga I, för att kunna utesluta den icke-kraftvärmeproducerade värmen och elen i processen. Sådan produktion kan betraktas som framställning genom högeffektiv kraftvärme under förutsättning att den uppfyller effektivitetskriterierna i led a i denna bilaga och, för kraftvärmepannor med en kapacitet på över 25 MW, den totala kapaciteten överskrider 70 %. En specifikation av den mängd kraftvärmeproducerad el som framställs genom denna produktion ska för utfärdande av ursprungsgaranti och för statistiska ändamål emellertid fastställas i enlighet med bilaga I.

Om primärenergibesparingarna för en process beräknas enligt vad som anges ovan ska primärenergibesparingarna beräknas enligt formeln i led b i denna bilaga varvid "CHP H_{η} " ska ersättas med " H_{η} " och "CHP E_{η} " ska ersättas med " E_{η} " där

H_{η} betecknar processens värmeeffektivitet, definierad som den årliga värmeproduktionen dividerad med den bränslemängd som använts för att producera summan av värmeproduktionen och elproduktionen.

E_{η} betecknar processens eleffektivitet, definierad som den årliga elproduktionen dividerad med den bränslemängd som använts för att producera summan av värmeproduktionen och elproduktionen. Om en kraftvärmepanna framställer mekanisk energi, kan den årliga elproduktionen genom kraftvärme ökas med ytterligare en faktor som motsvarar en lika stor mängd el som den mekaniska energin. Denna ytterligare faktor ger inte rätt att utfärda ursprungsgarantier i enlighet med artikel 14.10.

- d) Medlemsstaterna får använda andra rapporteringsperioder än ett år för de beräkningar som görs enligt leden b och c i denna bilaga.
- e) För mikrokraftvärmepannor får beräkningen baseras på certifierade uppgifter.
- f) Referensvärden för effektivitet för separat produktion av värme och el

Dessa harmoniserade referensvärden för effektivitet ska bestå av en uppsättning värden som differentieras av relevanta faktorer, bland annat konstruktionsår och bränsletyper, och de måste grundas på en väldokumenterad analys, bland annat med beaktande av uppgifter från operativ användning under realistiska förhållanden, bränslemix och klimatförhållanden samt tillämpad kraftvärmeteknik.

Referensvärdena för effektivitet för separat produktion av värme och el i enlighet med den formel som anges i led b ska fastställa driftseffektiviteten hos den separata värme- och elproduktion som ska ersättas av kraftvärme.

Referensvärdena för effektivitet ska beräknas enligt följande principer:

1. För kraftvärmepannor ska jämförelsen med separat elproduktion utgå från principen att samma bränslekategorier jämförs.
 2. Varje kraftvärmepanna ska jämföras med den bästa tillgängliga och ekonomiskt motiverade tekniken för separat produktion av värme och el på marknaden under kraftvärmepannans konstruktionsår.
 3. Referensvärdena för effektivitet för kraftvärmepannor som är äldre än tio år ska fastställas som referensvärdet för pannor som är tio år gamla.
 4. Referensvärdena för effektivitet för separat produktion av el och värme ska återspegla klimatskillnaderna mellan medlemsstaterna.
-

BILAGA III

**KRAV PÅ ENERGIEFFEKTIVITET FÖR INKÖP AV PRODUKTER, TJÄNSTER OCH BYGGNADER TILL
STATLIGA MYNDIGHETER**

Om statliga myndigheter köper produkter, tjänster eller byggnader, ska de, förutsatt att det är förenligt med kostnads-effektivitet, ekonomisk genomförbarhet, hållbarhet i vidare bemärkelse, teknisk lämplighet samt tillräcklig konkurrens,

- a) om en produkt omfattas av en delegerad akt som antagits enligt direktiv 2010/30/EU eller ett relaterat kommissions-genomförandedirektiv, endast köpa de produkter som uppfyller kriterierna för den högsta energieffektivitetsklass som är möjlig med hänsyn till behovet av att säkra tillräcklig konkurrens,
- b) om en produkt som inte omfattas av led a omfattas av en genomförandeåtgärd enligt direktiv 2009/125/EG som antagits efter det att det här direktivet träder i kraft, endast köpa produkter som uppfyller riktvärden för energieffektivitet som anges i den genomförandeåtgärden,
- c) köpa kontorsutrustningsprodukter som omfattas av rådets beslut 2006/1005/EG av den 18 december 2006 om ingående av avtalet mellan Amerikas förenta staters regering och Europeiska gemenskapen om samordning av program för energieffektivitetsmärkning av kontorsutrustning ⁽¹⁾ som uppfyller energieffektivitetskrav som inte är mindre krävande än de som räknas upp i bilaga C till avtalet som är kopplat till det beslutet,
- d) endast köpa däck som uppfyller kriterierna för den högsta klassificeringen för drivmedelseffektivitet, enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1222/2009 av den 25 november 2009 om märkning av däck vad gäller drivmedelseffektivitet och andra väsentliga parametrar ⁽²⁾; detta krav ska inte förhindra offentliga organ att köpa däck med högsta klassificering för väggrepp på vått underlag eller klassificering för externt däck- och vägbanebuller av säkerhetsskäl eller för allmänhälsan,
- e) i sina anbud om tjänsteavtal kräva att tjänsteleverantörer, i syfte att tillhandahålla tjänsterna i fråga, endast använder produkter som uppfyller kraven i leden a–d vid leverans av tjänsterna i fråga; detta krav ska endast gälla nya produkter som köpts in av tjänsteleverantörer helt eller delvis i syfte att tillhandahålla tjänsten i fråga,
- f) endast köpa eller ingå nya hyresavtal avseende byggnader som uppfyller lägst de minimikrav på energiprestanda som anges i artikel 5.1, såvida inte syftet med inköpet är att
 - i) vidta totalrenovering eller rivning av byggnaden,
 - ii) i fråga om offentliga organ, att sälja byggnaden vidare utan att använda den för det offentliga organets eget syfte, eller
 - iii) bevara byggnaden som en byggnad med officiellt skydd som del av en utvald miljö, eller på grund av dess särskilda arkitektoniska eller historiska värde.

Efterlevnad av dessa krav ska verifieras genom energiprestandacertifikat som avses i artikel 11 i direktiv 2010/31/EU.

⁽¹⁾ EUT L 381, 28.12.2006, s. 24.

⁽²⁾ EUT L 342, 22.12.2009, s. 46.

BILAGA IV

ENERGIINNEHÅLL I VISSA UTVALDA BRÄNSLEN FÖR SLUTANVÄNDNING – OMVANDLINGSTABELL ⁽¹⁾

Energiprodukt	kJ (NCV)	kg oljeekv. (NCV)	kWh (NCV)
1 kg koks	28 500	0,676	7,917
1 kg antracit	17 200–30 700	0,411–0,733	4,778–8,528
1 kg brunkolsbriketter	20 000	0,478	5,556
1 kg brunkol med högt förbränningsvärde	10 500–21 000	0,251–0,502	2,917–5,833
1 kg brunkol	5 600–10 500	0,134–0,251	1,556–2,917
1 kg oljeskiffer	8 000–9 000	0,191–0,215	2,222–2,500
1 kg torv	7 800–13 800	0,186–0,330	2,167–3,833
1 kg torvbriketter	16 000–16 800	0,382–0,401	4,444–4,667
1 kg rester av eldningsolja (tung olja)	40 000	0,955	11,111
1 kg lätt eldningsolja	42 300	1,010	11,750
1 kg motorbränsle (bensin)	44 000	1,051	12,222
1 kg paraffin	40 000	0,955	11,111
1 kg gasol	46 000	1,099	12,778
1 kg naturgas ⁽¹⁾	47 200	1,126	13,10
1 kg flytande naturgas	45 190	1,079	12,553
1 kg trä (25 % fuktighet) ⁽²⁾	13 800	0,330	3,833
1 kg pelletar/träbriketter	16 800	0,401	4,667
1 kg avfall	7 400–10 700	0,177–0,256	2,056–2,972
1 MJ utvunnen värme	1 000	0,024	0,278
1 kWh elenergi	3 600	0,086	1 ⁽³⁾

Källa: Eurostat.

⁽¹⁾ 93 % metan.

⁽²⁾ Det är tillåtet att använda andra värden beroende på vilken typ av trä som används mest i medlemsstaten.

⁽³⁾ Tillämpas när energibesparingarna beräknas i primärenergitermer med hjälp av en bottom-up-strategi som grundar sig på slutlig energianvändning. För besparingar i kWh el får medlemsstaterna använda en standardkoefficient på 2,5. Medlemsstaterna får tillämpa en annan koefficient om de kan motivera detta.

⁽¹⁾ Medlemsstaterna får tillämpa andra omvandlingsfaktorer om detta kan motiveras.

BILAGA V

Gemensamma metoder och principer för att beräkna inverkan av kvotpliktsystem för energieffektivitet eller andra policyåtgärder enligt artiklarna 7.1, 7.2, 7.9 och 20.6

1. Metoder för att beräkna energibesparingar enligt artiklarna 7.1, 7.2, 7.9 b, c, d, e och f samt 20.6

Förpliktade, deltagande eller bemyndigade parter eller genomförande offentliga myndigheter får använda en eller flera av följande metoder för att beräkna energibesparingar:

- a) Förmodade besparingar i förhållande till resultaten av tidigare, oberoende kontrollerade energiförbättringar i liknande anläggningar. Den generiska metoden kallas förhandsbedömning (*ex ante*).
 - b) Uppmätta besparingar, där besparingarna från insättandet av en åtgärd, eller av ett åtgärds paket, fastställs genom registrering av den faktiska minskningen av energianvändning, med beaktande av faktorer som additionalitet, nyttjande, produktionsnivåer och väder vilka kan påverka förbrukningen. Den generiska metoden kallas efterhandsbedömning (*ex post*).
 - c) Skattade besparingar, där tekniska bedömningar av besparingar används. Denna metod får bara användas om det är svårt eller oproportionerligt dyrt att fastställa solida uppmätta data för en särskild anläggning, t.ex. när en kompressor eller elmotor ersätts med en annan kWh-klassificering än den för vilken oberoende information om besparingar har mätts, eller om de baseras på metoder och riktmärken som fastställts i medlemsstaterna och görs av kvalificerade eller ackrediterade experter som är oberoende av de berörda förpliktade, deltagande eller bemyndigade parterna.
 - d) Undersökningsbaserade besparingar, där användarnas respons på råd, informationskampanjer, märknings- eller certifieringssystem eller smarta mätare fastställs. Denna metod får bara användas för besparingar som följer av förändringar i användarbeteendet. Den får inte användas för besparingar som följer av insättandet av fysiska åtgärder.
2. Vid fastställande av energibesparingar för en energieffektivitetsåtgärd enligt artiklarna 7.1, 7.2, 7.9 b, c, d, e och f samt 20.6 ska följande principer gälla:

- a) Hänsyn får tas enbart till besparingar som överstiger följande nivåer:
 - i) Unionens utsläppsnormer för nya personbilar och nya lätta nyttofordon till följd av genomförandet av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 443/2009 av den 23 april 2009 om utsläppsnormer för nya personbilar som del av gemenskapens samordnade strategi för att minska koldioxidutsläppen från lätta fordon ⁽¹⁾, respektive Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 510/2011 av den 11 maj 2011 om fastställande av utsläppsnormer för nya lätta nyttofordon som ett led i unionens samordnade strategi för att minska koldioxidutsläppen från lätta fordon ⁽²⁾.
 - ii) Unionens krav avseende avlägsnande från marknaden av vissa energirelaterade produkter till följd av genomförandet av genomförandeåtgärder enligt direktiv 2009/125/EG.
- b) För att ta hänsyn till klimatvariationer mellan regioner får medlemsstaterna välja att justera besparingarna till ett standardvärde eller medge olika energibesparingar i enlighet med temperaturvariationerna mellan regionerna.

⁽¹⁾ EUT L 140, 5.6.2009, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 145, 31.5.2011, s. 1.

- c) Den förpliktade, deltagande eller bemyndigade partens verksamhet måste bevisligen vara väsentlig för uppnåendet av de besparingar som parterna gör anspråk på.
- d) Högst en part får göra anspråk på besparingar som följer av en enskild åtgärd.
- e) Beräkningen av energibesparingar ska ta hänsyn till besparingarnas livslängd. Detta får göras genom att räkna de besparingar som varje enskild åtgärd kommer att uppnå mellan datumet för genomförande och den 31 december 2020. Alternativt får medlemsstaterna anta en annan metod som uppskattas uppnå minst samma totala mängd besparingar. Om andra metoder används ska medlemsstaterna se till att den totala mängd energibesparingar som beräknas med dessa andra metoder inte överstiger den mängd energibesparingar som skulle ha blivit resultatet av beräkningen om man räknar de besparingar som varje enskild åtgärd kommer att uppnå mellan datumet för genomförande och den 31 december 2020. Medlemsstaterna ska i sin första nationella handlingsplan för energieffektivitet i enlighet med bilaga XIV till detta direktiv i detalj beskriva vilka andra metoder de har använt och vilka åtgärder som har vidtagits för att se till att detta bindande beräkningskrav följs.
- f) Förpliktade, deltagande eller bemyndigade parter åtgärder som, antingen enskilt eller tillsammans, syftar till en bestående omvandling av produkter, utrustning eller marknader för att dessa ska uppnå en högre energieffektivitetsnivå är tillåtna.
- g) Vid främjande av energieffektivitetsåtgärder ska medlemsstaterna se till att kvalitetsnormerna för produkter, tjänster och insättande av åtgärder bibehålls. Om sådana normer saknas ska medlemsstaterna arbeta tillsammans med förpliktade, deltagande eller bemyndigade parter för att införa sådana.
3. Vid fastställande av energibesparingar som följer av policyåtgärder som tillämpas enligt artikel 7.9 a ska följande principer gälla:
- a) Hänsyn ska enbart tas till energibesparingar som följer av beskattningsåtgärder som överstiger de minimiskattnivåer som är tillämpliga på bränslen enligt kraven i rådets direktiv 2003/96/EG av den 27 oktober 2003 om en omstrukturering av gemenskapsramen för beskattning av energiprodukter och elektricitet ⁽¹⁾ eller rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt ⁽²⁾.
- b) Aktuella och representativa officiella uppgifter om priselasticitet ska användas för beräkning av inverkan.
- c) Energibesparingar som följer av kompletterande skattepolitiska instrument, inbegripet skatteincitament eller inbetalningar till fonder, ska redovisas separat.

4. Anmälan av metod

Medlemsstaterna ska senast den 5 december 2013 till kommissionen anmäla den detaljerade metod som de föreslår för driften av kvotpliktsystem för energieffektivitet och för tillämpningen av artiklarna 7.9 och 20.6. Utom när det gäller skatter ska en sådan anmälan innehålla uppgifter om

- a) förpliktade, deltagande eller bemyndigade parter eller genomförande offentliga myndigheter,
- b) målsektorer,
- c) nivån på energisparmålet eller förväntade besparingar som ska uppnås under hela perioden och mellanliggande perioder,
- d) kvotpliktperiodens och de mellanliggande periodernas längd,

⁽¹⁾ EUT L 283, 31.10.2003, s. 51.

⁽²⁾ EUT L 347, 11.12.2006, s. 1.

- e) lämpliga åtgärds-kategorier,
- f) beräkningsmetod, inbegripet hur additionalitet och väsentlighet ska fastställas och vilka metoder och riktmärken som används för tekniska bedömningar,
- g) åtgärdernas varaktighet,
- h) den metod som valts för att ta hänsyn till klimatvariationer inom medlemsstaten,
- i) kvalitetsnormer,
- j) övervaknings- och kontrollprotokoll och hur deras oberoende av förpliktade, deltagande eller bemyndigade parter säkerställs,
- k) besiktningsprotokoll, och
- l) hur hänsyn tas till behovet av att uppfylla kravet i artikel 7.1 andra stycket.

När det gäller skatter ska anmälan innehålla uppgifter om

- a) målsektorer och skattebetalarsegment,
 - b) genomförande offentlig myndighet,
 - c) förväntade besparingar som ska uppnås,
 - d) beskattningsåtgärdens varaktighet och de mellanliggande periodernas längd, och
 - e) beräkningsmetod, inbegripet vilken priselasticitet som används.
-

BILAGA VI

Minimikriterier för energibesiktningar, inbegripet de som utförs som en del av energiledningssystem

De energibesiktningar som avses i artikel 8 ska grundas på följande riktlinjer:

- a) De ska basera sig på aktuella, uppmätta och spårbara operativa data om energianvändning och (för el) användningsprofiler.
- b) De ska omfatta en ingående översyn av energianvändningsprofilen hos byggnader eller grupper av byggnader, industriprocesser eller industrianläggningar, inbegripet transport.
- c) De ska, när så är möjligt, bygga på en analys av livscykelkostnaderna i stället för på enkla återbetalningsperioder i syfte att ta hänsyn till långsiktiga besparingar, restvärden för långsiktiga investeringar och diskonton.
- d) De ska vara proportionella och tillräckligt representativa för att kunna ge en tillförlitlig bild av den totala energiprestandan och göra det möjligt att på ett tillförlitligt sätt identifiera de viktigaste möjligheterna till förbättringar.

Energibesiktningarna ska möjliggöra detaljerade och validerade beräkningar för de föreslagna åtgärderna så att tydlig information fås om potentiella besparingar.

De uppgifter som används vid energibesiktningarna ska kunna lagras för historisk analys och uppföljning av resultat.

BILAGA VII

Minimikrav för fakturering och faktureringsinformation som grundar sig på faktisk användning

1. Minimikrav för fakturering

1.1 Fakturering som grundar sig på faktisk användning

För att göra det möjligt för slutanvändarna att reglera sin egen energianvändning bör fakturering ske på grundval av faktisk användning minst en gång om året, och faktureringsinformation bör göras tillgänglig åtminstone varje kvartal på begäran eller om slutanvändarna har valt att få e-faktura, eller i annat fall två gånger om året. Gas som används enbart för matlagningsändamål får undantas från detta krav.

1.2 Minimiinformation i fakturan

Medlemsstaterna ska säkerställa att följande information där så är lämpligt görs tillgänglig för slutanvändarna i tydliga och begripliga termer i eller tillsammans med deras fakturor, kontrakt, transaktioner och kvitton vid distributionsstationer:

- a) Gällande faktiska priser och faktisk energianvändning.
- b) Jämförelser av slutanvändarens aktuella energianvändning med användningen för samma period föregående år, helst i grafisk form.
- c) Kontaktinformation (inklusive webbadresser) till användarorganisationer, energimyndigheter eller liknande organ varifrån information kan hämtas om tillgängliga åtgärder för att förbättra energieffektiviteten, jämförbara slutanvändarprofiler och objektiva tekniska specifikationer för utrustning som använder energi.

Därutöver ska medlemsstaterna, när så är möjligt och ändamålsenligt, säkerställa att jämförelser med en genomsnittlig, normaliserad slutanvändare eller en jämförelseslut användare i samma användarkategori görs tillgängliga för slutanvändarna i tydliga och begripliga termer i, tillsammans med eller genom hänvisningar i fakturorna, kontrakten, transaktionerna och kvitton vid distributionsstationer.

1.3 Råd om energieffektivitet som bilaga till fakturor och annan återkoppling till slutanvändare

I sina avtal och avtalsändringar samt i fakturorna till kunderna, eller via webbplatser som riktar sig till enskilda kunder, ska energidistributörer, systemansvariga för distributionssystem och företag som säljer energi i detaljistledet på ett tydligt och begripligt sätt till sina kunder lämna kontaktinformation om oberoende användarrådgivning, energimyndigheter eller liknande institutioner, inklusive webbadress, där kunderna kan få råd om tillgängliga energieffektivitetsåtgärder, jämförelseprofiler för deras energianvändning och tekniska specifikationer för apparater som använder energi som kan hjälpa dem att minska apparaternas energianvändning.

BILAGA VIII

Potential för värme- och kyleffektivitet

1. Den heltäckande bedömningen av den nationella värme- och kylpotential som avses i artikel 14.1 ska innefatta följande:
 - a) En beskrivning av värme- och kylbehovet.
 - b) En prognos över hur efterfrågan kommer att utvecklas under de närmaste tio åren, och i synnerhet med hänsyn till utvecklingen av efterfrågan i byggnader och olika industrisektorer.
 - c) En karta över det nationella territoriet som, samtidigt som den konfidentiella karaktären hos kommersiellt känsliga uppgifter bevaras, identifierar
 - i) efterfrågepunkter för värme och kyla, däribland
 - kommuner och tätorter med ett exploateringsstal på minst 0,3, och
 - industrizoner med en total årsförbrukning av värme och kyla på mer än 20 GWh,
 - ii) befintlig och planerad värme- och kylinfrastruktur,
 - iii) potentiella leveranspunkter för värme och kyla, däribland
 - elproduktionsanläggningar med en total årsproduktion av el på mer än 20 GWh,
 - avfallsförbränningsanläggningar,
 - befintliga och planerade kraftvärmeanläggningar, med användning av teknik som avses i del II i bilaga I, och fjärrvärmeverk.
 - d) Identifiering av värme- och kyl efterfrågan som kan tillgodoses genom högeffektiv kraftvärme, däribland privat mikrokraftvärme, och genom fjärrvärme och fjärrkyla.
 - e) Identifiering av potentialen för ytterligare högeffektiv kraftvärme, bland annat genom uppgradering av befintliga och konstruktion av nya produktions- och industrianläggningar och andra anläggningar som genererar spillvärme.
 - f) Identifiering av energieffektivitetspotentialen för infrastruktur för fjärrvärme och fjärrkyla.
 - g) Strategier, politik och åtgärder som kan antas före 2020 och före 2030 för att realisera potentialen i led e för att tillgodose efterfrågan i led d, däribland, när så är lämpligt, förslag om att
 - i) öka andelen kraftvärme i värme- och kylproduktion och elproduktion,
 - ii) utveckla en effektiv fjärrvärme- och fjärrkylainfrastruktur för att hantera utvecklingen av högeffektiv kraftvärme och användningen av värme och kyla från spillvärme och förnybara energikällor,
 - iii) främja att nya termiska anläggningar för elproduktion och industrianläggningar som producerar spillvärme förläggs till sådana platser där en maximal mängd av den tillgängliga spillvärmen kommer att återvinnas för att tillgodose befintlig eller prognostiserad värme- och kyl efterfrågan,

- iv) främja att nya bostadsområden eller nya industrianläggningar som använder värme i sina produktionsprocesser förläggs till platser där den tillgängliga spillvärmens, så som den identifierats i den heltäckande bedömningen, kan bidra till att deras värme- och kylafterfrågan tillgodoses; detta kan omfatta förslag som stöder att flera enskilda anläggningar förläggs till samma plats, i syfte att säkerställa en optimal matchning mellan efterfrågan och tillgång på värme och kyla,
 - v) främja att termiska anläggningar för elproduktion, industrianläggningar som producerar spillvärme, avfallsförbränningsanläggningar och andra anläggningar som omvandlar avfall till energi ansluts till det lokala nätet för fjärrvärme och fjärrkyla,
 - vi) främja att bostadsområden och industrianläggningar som använder värme i sina produktionsprocesser ansluts till det lokala nätet för fjärrvärme och fjärrkyla.
- h) Andelen högeffektiv kraftvärme och den potential som fastställts och framsteg som uppnåtts enligt direktiv 2004/8/EG.
- i) En uppskattning av den primärenergi som kan sparas.
- j) En uppskattning av eventuella offentliga stödåtgärder för värme och kyla, med en årsbudget och identifiering av potentiella stödelement. Detta ska inte föregripa en separat anmälan av det offentliga stödsystemet för en bedömning av statligt stöd.
2. I den utsträckning som är tillämplig kan den heltäckande bedömningen bestå av en samling regionala eller lokala planer och strategier.
-

BILAGA IX

KOSTNADS-NYTTOANALYS

Del 1

Allmänna principer för kostnads-nyttanalysen

Syftet med att utföra kostnads-nyttanalysen med avseende på åtgärder för att främja effektiv värme och kyla enligt artikel 14.3 är att skapa ett beslutsunderlag för kvalificerad prioritering av begränsade resurser på samhällsnivå.

Kostnads-nyttanalysen kan omfatta en projektbedömning av antingen en enskild anläggning eller en grupp av projekt för en bredare lokal, regional eller nationell bedömning i syfte att fastställa det mest kostnadseffektiva och gynnsamma värme- eller kylalternativet för ett visst geografiskt område med tanke på värmeplaneringen.

Kostnads-nyttanalysen enligt artikel 14.3 ska inbegripa en ekonomisk analys som omfattar socioekonomiska faktorer och miljöfaktorer.

Kostnads-nyttanalyserna ska inbegripa följande steg och överväganden:

a) Fastställande av en systemgräns och geografisk gräns

De berörda kostnads-nyttanalysernas räckvidd avgör vilket energisystem som är relevant. Den geografiska gränsen ska omfatta ett lämpligt, väl avgränsat geografiskt område, t.ex. en viss region eller ett visst storstadsområde, för att man inte, projekt för projekt, ska välja lösningar som inte är optimala.

b) Integrerad strategi för efterfrågan och leveransmöjligheter

Kostnads-nyttanalysen ska, med hjälp av tillgängliga uppgifter, beakta alla relevanta leveransresurser som finns tillgängliga inom systemgränsen och den geografiska gränsen, inbegripet spillvärme från elproduktionsanläggningar och industrianläggningar och förnybara energikällor, samt särdragen hos och trenderna för värme- och kyl efterfrågan.

c) Upprättande av ett referensscenario

Syftet med referensscenariot är att fungera som en referenspunkt mot vilken de alternativa scenarierna utvärderas.

d) Identifiering av alternativa scenarier

Alla relevanta alternativ till referensscenariot ska beaktas. Scenarier som inte är genomförbara av tekniska eller finansiella skäl eller av skäl som hänför sig till nationell reglering eller tidsfrister får uteslutas i ett tidigt skede av kostnads-nyttanalysen om detta är motiverat på grundval av noggranna, uttryckliga och väldokumenterade överväganden.

Enbart leveransmöjligheterna högeffektiv kraftvärme, effektiv fjärrvärme och fjärrkyla eller effektiv individuell värme och kyla bör beaktas i kostnads-nyttanalysen som alternativa scenarier jämfört med referensscenariot.

e) Metod för beräkning av kostnads-nyttöverskott

i) Värme- eller kylleveransmöjligheternas totala långsiktiga kostnader och fördelar ska bedömas och jämföras.

ii) Utvärderingskriteriet ska vara kriteriet om nettonuvärde.

iii) Tidshorisonten ska väljas så att scenariernas alla relevanta kostnader och fördelar ingår. För ett gaskraftverk skulle t.ex. en lämplig tidshorisont kunna vara 25 år, för ett fjärrvärmesystem 30 år, eller för värmeutrustning såsom pannor 20 år.

f) Beräkning och prognostisering av priser och andra antaganden för den ekonomiska analysen.

i) Medlemsstaterna ska lägga fram antaganden för kostnads-nyttanalyserna om priserna på de viktigaste insats- och resultatfaktorerna och om diskontot.

- ii) Det diskonto som används i den ekonomiska analysen för beräkning av nettonuvärdet ska väljas i enlighet med europeiska eller nationella riktlinjer ⁽¹⁾.
 - iii) Medlemsstaterna ska använda nationella, europeiska eller internationella prognoser för utvecklingen av energipri- serna om så är tillämpligt i det nationella och/eller regionala/lokala sammanhanget.
 - iv) De priser som används i den ekonomiska analysen ska avspegla de verkliga socioekonomiska kostnaderna och fördelarna och bör inbegripa externa kostnader, såsom miljö- och hälsoeffekter, i den mån det är möjligt, dvs. då ett marknadspris existerar eller då det redan ingår i europeisk eller nationell lagstiftning.
- g) Ekonomisk analys: Inventering av effekterna

De ekonomiska analyserna ska beakta alla relevanta ekonomiska effekter.

Medlemsstaterna får i beslutsfattandet utvärdera och beakta kostnaderna och energibesparingarna från den ökade flexibiliteten i energiförsörjningen och från en mer optimal drift av elnäten, inbegripet kostnader som undvikits och besparingar från minskade infrastrukturinvesteringar, i de analyserade scenarierna.

De kostnader och fördelar som beaktas ska omfatta åtminstone följande:

- i) Fördelar
 - Produktionsvärdet för användaren (värme och el)
 - Externa fördelar såsom fördelar för miljö och hälsa, i den mån det är möjligt
 - ii) Kostnader
 - Kapitalkostnader för anläggningar och utrustning
 - Kapitalkostnader för de tillhörande energinäten
 - Rörliga och fasta driftskostnader
 - Energikostnader
 - Kostnaderna för miljö och hälsa, i den mån det är möjligt
- h) Känslighetsanalys:

Det ska ingå en känslighetsanalys för att utvärdera kostnaderna och fördelarna med ett projekt eller en grupp av projekt som bygger på olika energipriser, diskonton och andra variabla faktorer med en betydande inverkan på resultatet av beräkningarna.

Medlemsstaterna ska utse de behöriga myndigheter som ska ansvara för genomförandet av kostnads-nytoanalyserna enligt artikel 14. Medlemsstaterna får kräva att de behöriga lokala, regionala och nationella myndigheterna eller operatörer av enskilda anläggningar gör en ekonomisk och finansiell analys. De ska lägga fram detaljerade metoder och antaganden i enlighet med denna bilaga och upprätta och offentliggöra förfarandena för den ekonomiska analysen.

Del 2

Principer för tillämpningen av artikel 14.5 och 14.7

Kostnads-nytoanalyserna ska tillhandahålla information för åtgärderna i artikel 14.5 och 14.7:

Om en anläggning för endast elproduktion eller en anläggning utan värmeåtervinning planeras, ska det göras en jämförelse mellan den planerade anläggningen eller den planerade uppgraderingen och en likvärdig anläggning som producerar samma mängd el eller värme, men som återvinner spillvärme och levererar värme genom högeffektiv kraftvärme och/eller nät för fjärrvärme och fjärrkyla.

Inom en given geografisk gräns ska bedömningen ta hänsyn till den planerade anläggningen och samtliga lämpliga befintliga eller potentiella efterfrågepunkter för värme som kan försörjas från denna, med beaktande av rationella möjligheter (t.ex. teknisk genomförbarhet och avstånd).

⁽¹⁾ Det nationella diskonto som väljs vid ekonomisk analys bör ta hänsyn till uppgifter från Europeiska centralbanken.

Systemgränsen ska omfatta den planerade anläggningen och värmelasten, såsom byggnad(er) och industriprocesser. Inom denna systemgräns ska den totala kostnaden för tillhandahållande av värme och el fastställas för båda fallen och jämföras.

Värmelasten ska inbegripa befintlig värmelast, såsom en industrianläggning eller ett befintligt fjärrvärmesystem, och även, i stadsområden, den värmelast och de kostnader som skulle vara aktuella om en grupp av byggnader eller en del av en stad försågs med och/eller anslöts till ett nytt fjärrvärmenät.

Kostnads–nyttoanalysen ska baseras på en beskrivning av den planerade anläggningen och jämförelseanläggningen (jämförelseanläggningarna), däribland elektrisk och termisk kapacitet, i tillämpliga fall, bränsletyp, planerad användning och antalet planerade driftstimmar per år, plats och efterfrågan på el och värme.

Vid jämförelsen ska efterfrågan på termisk energi och de typer av uppvärmning och kylning som används av närliggande efterfrågepunkter för värme beaktas. Jämförelsen ska omfatta infrastrukturkostnaderna för den planerade anläggningen och jämförelseanläggningen.

Kostnads–nyttoanalyser enligt artikel 14.5 ska inbegripa en ekonomisk analys som omfattar en finansiell analys som återspeglar de verkliga kassaflödestransaktioner som följer av investering i och drift av enskilda anläggningar.

Projekt med positivt kostnads–nyttoreultat är de där summan av de diskonterade fördelarna i den ekonomiska och finansiella analysen överskrider summan av de diskonterade kostnaderna (kostnads–nyttöverskott).

Medlemsstaterna ska fastställa riktlinjer för metoden, antagandena och tidshorisonten för den ekonomiska analysen.

Medlemsstaterna får kräva att de företag som ansvarar för driften av anläggningar för termisk elproduktion, industriföretag, nät för fjärrvärme och fjärrkyla eller andra parter som påverkas av den fastställda systemgränsen och den geografiska gränsen, bidrar med uppgifter som ska användas vid bedömningen av en enskild anläggnings kostnader och fördelar.

BILAGA X

Ursprungsgaranti för el producerad från högeffektiv kraftvärme

- a) Medlemsstaterna ska vidta åtgärder för att säkerställa att
- i) ursprungsgarantin för el producerad från högeffektiv kraftvärme
 - gör det möjligt för producenter att visa att den el de säljer är producerad från högeffektiv kraftvärme och har utställts för det syftet som svar på en begäran från producenten,
 - är korrekt, tillförlitlig och bedrägerisäker,
 - utställs, överförs och annulleras elektroniskt,
 - ii) en och samma energienhet från högeffektiv kraftvärme endast redovisas en gång.
- b) Ursprungsgarantin som avses i artikel 14.10 ska innehålla åtminstone följande information:
- i) Identitet, placering, typ och kapacitet (termisk och elektrisk) i anläggningen där energin producerades.
 - ii) Datum och produktionsställe.
 - iii) Det lägre värmevärdet för bränslekällan från vilken elen producerades.
 - iv) Mängden och användningen av den värme som producerades tillsammans med elen.
 - v) Mängden el från högeffektiv kraftvärme i enlighet med bilaga II som garantin representerar.
 - vi) Primärenergibesparingarna som beräknades i enlighet med bilaga II baserat på de harmoniserade effektivitetsreferensvärdena i led f i bilaga II.
 - vii) Anläggningens nominella elektriska och termiska effektivitet.
 - viii) Om och i vilken utsträckning anläggningen har fått investeringsstöd.
 - ix) Om och i vilken utsträckning enheten för energi på något annat sätt dragit nytta av nationella stödsystem, och i så fall vilken typ av stödsystem.
 - x) Datum när anläggningen togs i drift.
 - xi) Datum och utfärdandeland samt ett unikt id-nummer.

Ursprungsgarantin ska ha standardstorleken 1 MWh. Den ska avse nettoelproduktionen mätt vid stationsgränsen och exporterad till nätet.

BILAGA XI

Energieffektivitetskriterier för energinätregleringar och elnättariffer

1. Nättarifferna ska vara kostnadsbaserade i förhållande till de kostnadsbesparingar i näten som uppnåtts genom åtgärder på efterfrågesidan och laststyrning och distribuerad produktion, däribland besparingar från sänkta leveranskostnader eller till följd av nätinvesteringar och en mer optimal nät drift.
2. Nätreglering och nättariffer ska inte hindra nätoperatörer eller energiåterförsäljare från att ställa till förfogande systemtjänster för laststyrningsåtgärder, efterfrågestyrning och distribuerad produktion på organiserade elmarknader, i synnerhet
 - a) slutanvändarnas överföring av last från högtrafik till lågtrafik, med hänsyn tagen till tillgången på förnybar energi, energi från kraftvärme och distribuerad produktion,
 - b) energibesparingar till följd av laststyrning från distribuerade användare genom energiaggregatorer,
 - c) minskad efterfrågan till följd av energieffektivitetsåtgärder som genomförts av energitjänsteleverantörer, däribland energitjänsteföretag,
 - d) anslutning och utleverans från produktionskällor med låga vottal,
 - e) anslutning av produktionskällor från en plats som ligger närmare användningen,
 - f) lagring av energi.

I samband med denna bestämmelse ska termen "organiserade elmarknader" inkludera OTC-marknader och elbörser för handel av energi, kapacitet, balanseringstjänster och tilläggstjänster inom alla tidsramar, däribland marknader för terminshandel, dagen före handel och handel under leveransdygnet.
3. Nättariffer eller tariffer i detaljistledet får stödja dynamisk prissättning med koppling till efterfrågan från slutanvändare, såsom
 - a) tidsdifferentierade tariffer,
 - b) pris för kritisk högtrafik,
 - c) realtidspris,
 - d) högtrafikrabatter.

BILAGA XII

**ENERGIEFFEKTIVITETSKRAV FÖR SYSTEMANSVARIGA FÖR ÖVERFÖRINGSSYSTEM OCH
SYSTEMANSVARIGA FÖR DISTRIBUTIONSSYSTEM**

Systemansvariga för överföringssystem och systemansvariga för distributionssystem ska

- a) fastställa och offentliggöra sina standardregler för fördelningen av kostnader för tekniska anpassningar, till exempel nätanslutningar och nätförstärkningar, förbättrad nätdrift och regler för icke-diskriminerande genomförande av nät-koder, som behövs för att integrera nya producenter som matar in el producerad från högeffektiv kraftvärme i det sammankopplade nätet,
- b) till nya producenter av el producerad från högeffektiv kraftvärme som vill ansluta sig till systemet tillhandahålla heltäckande och nödvändig information, däribland
 - i) en heltäckande och detaljerad uppskattning av kostnaderna för anslutningen,
 - ii) en rimlig och exakt tidtabell för att ta emot och bearbeta begäran om nätanslutning,
 - iii) en rimlig indikativ tidtabell för en föreslagen nätanslutning; anslutningsprocessen bör inte ta längre än 24 månader med beaktande av vad som är praktiskt möjligt och icke-diskriminerande,
- c) tillhandahålla standardiserade och förenklade rutiner för anslutning av producenter av distribuerad högeffektiv kraftvärme som underlättar nätanslutningen.

Standardreglerna som avses i led a ska baseras på objektiva, transparenta och icke-diskriminerande kriterier, som tar särskild hänsyn till alla de kostnader och fördelar som förknippas med anslutningen av producenterna till nätet. De kan omfatta olika typer av anslutning.

BILAGA XIII

Punkter som minst måste ingå i avtal om energiprestanda med offentliga sektorn eller i de åtföljande anbudsspecifikationerna

- En klar och transparent lista över de effektivitetsåtgärder som ska genomföras eller de effektivitetsresultat som ska uppnås.
 - Garanterade besparingar som ska uppnås genom att åtgärderna i avtalet genomförs.
 - Avtalstiden samt milstolpar, villkor och uppsägningstid.
 - Klar och transparent lista över avtalsparternas skyldigheter.
 - Referensdatum för att fastställa uppnådda besparingar.
 - En klar och transparent lista över steg som ska utföras för att genomföra en åtgärd eller ett åtgärdspaket och, i tillämpliga fall, tillhörande kostnader.
 - Åtagande att genomföra samtliga åtgärder i avtalet och dokumentera alla ändringar under projektet.
 - Regler som gäller för införande av likvärdiga krav i utläggande på entreprenad till tredje parter.
 - En klar och transparent redogörelse för finansiella effekter av projektet och fördelningen av parternas andelar i de uppnådda ekonomiska besparingarna (dvs. tjänsteleverantörens ersättning).
 - Klara och transparenta bestämmelser om mätning och verifiering av de garanterade besparingar som uppnåtts, kvalitetskontroller och garantier.
 - Bestämmelser som klargör rutinerna för hantering av ändrade ramvillkor som påverkar innehållet i och resultatet av avtalet (dvs. ändrade energipriser, användningsfrekvens för en anläggning).
 - Detaljerad information om respektive avtalsparts skyldigheter och om sanktioner för överträdelser.
-

BILAGA XIV

ALLMÄN RAPPORTERINGSRAM

Del 1

Allmän ram för årsrapporter

Årsrapporterna som avses i artikel 24.1 utgör en grund för uppföljningen av framstegen mot de nationella målen för 2020. Medlemsstaterna ska se till att rapporterna innehåller minst följande information:

- a) En uppskattning av följande indikatorer under året före föregående (år X ⁽¹⁾-2):
- i) Primärenergianvändning.
 - ii) Total slutlig energianvändning.
 - iii) Slutlig energianvändning, uppdelat per följande sektorer:
 - Industri.
 - Transport (om möjligt uppdelat i passagerar- och frakttransport).
 - Hushåll.
 - Tjänster.
 - iv) Tillagt bruttovärde, per följande sektorer:
 - Industri.
 - Tjänster.
 - v) Hushållens disponibla inkomst.
 - vi) Inhemsk bruttoprodukt.
 - vii) Elproduktion från termisk kraftproduktion.
 - viii) Elproduktion från kraftvärmeverk.
 - ix) Värmeproduktion från termisk kraftproduktion.
 - x) Värmeproduktion från kraftvärmeverk, däribland industrispillvärme.
 - xi) Bränslemängd för termisk kraftproduktion.
 - xii) Om möjligt, passagerarkilometer (pkm).
 - xiii) Om möjligt, tonkilometer (tkm).
 - xiv) Kombinerade transportkilometer (pkm + tkm), om xii) och xiii) inte finns tillgängliga.
 - xv) Befolkning.

I sektorer där energianvändningen är stabil eller ökar ska medlemsstaterna analysera orsakerna och bifoga bedömningen till beräkningarna.

Den andra rapporten och rapporterna därefter ska också innefatta leden b–e nedan.

- b) Uppdateringar om viktiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder som genomförts under föregående år som bidrar till de övergripande nationella energieffektivitetsmålen för 2020.
- c) Den totala byggnadsarea med en total användbar golvyta på minst 500 m² och, från och med den 9 juli 2015, 250 m² som ägs och utnyttjas av statliga myndigheter i medlemsstaterna och som den 1 januari det år som rapporten ska lämnas inte uppfyller de energiprestandakrav som avses i artikel 5.1.

⁽¹⁾ X= innevarande år.

- d) Den totala byggnadsarea i uppvärmda eller kylda byggnader som ägs och utnyttjas av statliga myndigheter i medlemsstaterna och som renoverades under det föregående år som avses i artikel 5.1, eller de energibesparingar i sådana byggnader som avses i artikel 5.6 som kommer i fråga och som ägs och utnyttjas av statliga myndigheter.
- e) Energibesparingar som uppnåts genom det nationella kvotpliktsystemet för energieffektivitet som avses i artikel 7.1 eller de alternativa åtgärder som antagits i enlighet med artikel 7.9.

Den första rapporten ska även inkludera det nationella mål som avses i artikel 3.1.

I de årliga rapporter som avses i artikel 24.1 får medlemsstaterna även ta med ytterligare nationella mål. Dessa kan särskilt gälla de statistiska indikatorer som anges i punkt a i denna bilaga eller kombinationer av dessa, såsom primär eller slutlig energiintensitet eller sektoriella energiintensiteter.

Del 2

Allmän ram för nationella handlingsplaner för energieffektivitet

De nationella handlingsplaner för energieffektivitet som avses i artikel 24.2 ska tillhandahålla en ram för utvecklingen av nationella energieffektivitetsstrategier.

De nationella handlingsplanerna för energieffektivitet ska omfatta betydande åtgärder för att förbättra energieffektiviteten och förväntade/uppnådda energibesparingar, däribland inom försörjning, överföring och distribution av energi samt slutanvändning av energi. Medlemsstaterna ska se till att de nationella handlingsplanerna för energieffektivitet innehåller minst följande information:

1. Mål och strategier

- Det vägledande nationella energieffektivitetsmålet för 2020 enligt artikel 3.1.
- Det nationella indikativa energisparmålet enligt artikel 4.1 i direktiv 2006/32/EG.
- Övriga befintliga energieffektivitetsmål för hela ekonomin eller specifika sektorer.

2. Mått och energibesparingar

De nationella handlingsplanerna för energieffektivitet ska innehålla information om åtgärder som antagits eller som kommer att antas i syfte att genomföra huvudelementen i detta direktiv och tillhörande besparingar.

a) Primärenergibesparingar

De nationella handlingsplanerna för energieffektivitet ska innehålla en lista över betydande åtgärder och handlingar i syfte att uppnå primärenergibesparingar inom alla sektorer av ekonomin. För varje åtgärd eller åtgärds paket/handlingar ska uppskattningar av förväntade besparingar för 2020 och besparingar uppnådda vid tiden för rapporten lämnas.

I förekommande fall ska information om andra effekter/fördelar med åtgärderna (minskade utsläpp av växthusgaser, förbättrad luftkvalitet, nya jobb osv.) och budgeten för genomförandet lämnas.

b) Slutlig energibesparing

Den första och andra nationella handlingsplanen för energieffektivitet ska innefatta resultaten för uppfyllandet av målet för slutlig energibesparing enligt artikel 4.1 och 4.2 i direktiv 2006/32/EG. Om beräkningen/uppskattningen av besparingar per åtgärd inte finns tillgänglig ska energiminskningen på sektornivå anges som en följd av (en kombination av) åtgärder.

Den första och andra nationella handlingsplanen för energieffektivitet ska också innefatta den mät- och/eller beräkningsmetod som användes för att beräkna energibesparingarna. Om den "rekommenderade metoden" ⁽¹⁾ tillämpas ska de nationella handlingsplanerna för energieffektivitet hänvisa till den.

⁽¹⁾ Rekommendationer om mät- och verifieringsmetoder inom ramen för direktiv 2006/32/EG om effektivitet i slutanvändning av energi och energitjänster.

3. Specifik information som rör detta direktiv

3.1 Offentliga organ (artikel 5)

De nationella handlingsplanerna för energieffektivitet ska innefatta en lista över offentliga organ som utarbetat energieffektivitetsplaner i enlighet med artikel 5.7.

3.2 Kvotplikt för energieffektivitet (artikel 7)

De nationella handlingsplanerna för energieffektivitet ska innefatta de nationella koefficienter som valts i enlighet med bilaga IV.

Den första nationella handlingsplanen för energieffektivitet ska innefatta en kort beskrivning av det nationella system som avses i artikel 7.1 eller de alternativa åtgärder som antagits i enlighet med artikel 7.9.

3.3 Energibesiktningar och förvaltningssystem (artikel 8)

De nationella handlingsplanerna för energieffektivitet ska innefatta

- a) antalet energibesiktningar som genomförts under den föregående perioden,
- b) antalet energibesiktningar som genomförts i stora företag under den föregående perioden,
- c) antalet stora företag i deras territorium, med angivande av det antal för vilka artikel 8.5 är tillämplig.

3.4 Främjande av effektiv värme och kyla (artikel 14)

De nationella handlingsplanerna för energieffektivitet ska innefatta en bedömning av de framsteg som nåtts när det gäller genomförandet av den heltäckande bedömning som avses i artikel 14.1.

3.5 Energioverföring och distribution (artikel 15)

Den första nationella handlingsplanen för energieffektivitet och efterföljande rapporter som ska lämnas vart tionde år därefter ska innefatta den bedömning som gjorts samt de åtgärder och investeringar som fastställts för att utnyttja energieffektivitetspotentialen för den gas- och elinfrastruktur som avses i artikel 15.2.

3.6 Medlemsstaterna ska, som en del av sina nationella handlingsplaner för energieffektivitet, rapportera om de åtgärder som vidtagits för att möjliggöra och utveckla laststyrning enligt artikel 15.

3.7 Tillgång till kvalificerings-, ackrediterings- och certifieringssystem (artikel 16)

De nationella handlingsplanerna för energieffektivitet ska innefatta information om tillgängliga nationella kvalificerings-, ackrediterings- och certifieringssystem eller motsvarande kvalificeringssystem för leverantörer av energitjänster, energibesiktningar och åtgärder för förbättring av energieffektiviteten.

3.8 Energitjänster (artikel 18)

De nationella handlingsplanerna för energieffektivitet ska innefatta en webblänk till den webbplats där den förteckning över eller det gränssnitt för leverantörer av energitjänster som avses i artikel 18.1 c kan tillgås.

3.9 Andra åtgärder för att främja energieffektivitet (artikel 19)

Den första nationella handlingsplanen för energieffektivitet ska innefatta en lista över de åtgärder som avses i artikel 19.1.

BILAGA XV

Jämförelsetabell

Direktiv 2004/8/EG	Detta direktiv
Artikel 1	Artikel 1.1
Artikel 2	Artikel 1.1
Artikel 3 a	Artikel 2 punkt 30
Artikel 3 b	Artikel 2 punkt 32
Artikel 3 c	Artikel 2 punkt 31
Artikel 3 d	Artikel 2 punkt 33
Artikel 3 e och f	—
Artikel 3 g	Artikel 2 punkt 35
Artikel 3 h	—
Artikel 3 i	Artikel 2 punkt 34
Artikel 3 j	—
Artikel 3 k	Artikel 2 punkt 36
Artikel 3 l	Artikel 2 punkt 37
Artikel 3 m	Artikel 2 punkt 39
Artikel 3 n	Artikel 2 punkt 38
Artikel 3 o	—
—	Artikel 2 punkterna 40, 41, 42, 43 och 44
Artikel 4.1	Bilaga II led f första underpunkten
Artikel 4.2	Artikel 14.10 andra stycket
Artikel 4.3	—
Artikel 5	Artikel 14.10 första stycket och bilaga X
Artikel 6	Artikel 14.1 och 14.3, bilagorna VIII och IX
Artikel 7.1	Artikel 14.11
Artikel 7.2 och 7.3	—
Artikel 8	Artikel 15.5
—	Artikel 15.6, 15.7, 15.8 och 15.9
Artikel 9	—
Artikel 10.1 och 10.2	Artiklarna 14.1 och 24.2, bilaga XIV del 2

Direktiv 2004/8/EG	Detta direktiv
Artikel 10.3	Artikel 24.6
Artikel 11	Artikel 24.3
—	Artikel 24.5
Artikel 12.1 och 12.3	—
Artikel 12.2	Bilaga II led c
Artikel 13	Artikel 22.2
Artikel 14	—
Artikel 15	Artikel 28
Artikel 16	—
Artikel 17	Artikel 29
Artikel 18	Artikel 30
Bilaga I	Bilaga I del II
Bilaga II	Bilaga I delarna I och II sista stycket
Bilaga III	Bilaga II
Bilaga IV	Bilaga VIII
—	Bilaga IX
<hr/>	
Direktiv 2006/32/EG	Detta direktiv
Artikel 1	Artikel 1.1
Artikel 2	Artikel 1.1
Artikel 3 a	Artikel 2 punkt 1
Artikel 3 b	Artikel 2 punkt 4
Artikel 3 c	Artikel 2 punkt 6
Artikel 3 d	Artikel 2 punkt 5
—	Artikel 2 punkterna 2 och 3
Artikel 3 e	Artikel 2 punkt 7
Artikel 3 f, g, h och i	—
—	Artikel 2 punkterna 8–19
Artikel 3 j	Artikel 2 punkt 27
—	Artikel 2 punkt 28
Artikel 3 k	—
Artikel 3 l	Artikel 2 punkt 25

Direktiv 2006/32/EG	Detta direktiv
—	Artikel 2 punkt 26
Artikel 3 m	—
Artikel 3 n	Artikel 2 punkt 23
Artikel 3 o	Artikel 2 punkt 20
Artikel 3 p	Artikel 2 punkt 21
Artikel 3 q	Artikel 2 punkt 22
Artikel 3 r och s	—
—	Artikel 2 punkterna 24, 29, 44 och 45
—	Artikel 3
—	Artikel 4
Artikel 4	—
Artikel 5	Artiklarna 5 och 6
Artikel 6.1 a	Artikel 7.8 a och b
Artikel 6.1 b	Artikel 18.3
Artikel 6.2	Artikel 7.1, 7.5, 7.6, 7.7, 7.9, 7.10, 7.11 och 7.12
—	Artikel 7.2 och 7.3
Artikel 6.3	Artikel 18.2 b och c
Artikel 6.5	—
Artikel 7	Artikel 17
Artikel 8	Artikel 16.1
—	Artikel 16.2 och 16.3
Artikel 9.1	Artikel 19
Artikel 9.2	Artikel 18.1 d i
—	Artikel 18.1 a, b, c, d ii och e
Artikel 10.1	Artikel 15.4
Artikel 10.2	Artikel 15.3
—	Artikel 15.7, 15.8 och 15.9
Artikel 11	Artikel 20
Artikel 12.1	Artikel 8.1
Artikel 12.2	—
—	Artikel 8.2, 8.3, 8.4, 8.5, 8.6 och 8.7

Direktiv 2006/32/EG	Detta direktiv
Artikel 12.3	—
Artikel 13.1	Artikel 9
Artikel 13.2	Artikel 10 och bilaga VII, punkt 1.1
Artikel 13.3	Bilaga VII, punkterna 1.2 och 1.3
—	Artikel 11
—	Artikel 12
—	Artikel 13
—	Artikel 15.1 och 15.2
—	Artikel 18.2 a och d
—	Artikel 21
Artikel 14.1 och 14.2	Artikel 24.1 och 24.2
Artikel 14.3	—
Artikel 14.4 och 14.5	Artikel 24.3
—	Artikel 24.4 och 24.7-11
—	Artikel 22.1
Artikel 15.1	Artikel 22.2
Artikel 15.2, 15.3 och 15.4	—
—	Artikel 23
—	Artikel 25
Artikel 16	Artikel 26
Artikel 17	Artikel 27
Artikel 18	Artikel 28
Artikel 19	Artikel 29
Artikel 20	Artikel 30
Bilaga I	—
Bilaga II	Bilaga IV
Bilaga III	—
Bilaga IV	—
Bilaga V	—

Direktiv 2006/32/EG	Detta direktiv
Bilaga VI	Bilaga III
—	Bilaga V
—	Bilaga VI
—	Bilaga VII
—	Bilaga XI
—	Bilaga XII
—	Bilaga XIII
—	Bilaga XIV
—	Bilaga XV

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV (EU) 2018/2002**av den 11 december 2018****om ändring av direktiv 2012/27/EU om energieffektivitet****(Text av betydelse för EES)**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 194.2,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾,

av följande skäl:

- (1) Dämpad efterfrågan på energi är en av de fem dimensionerna i strategin för energiunionen som infördes genom kommissionens meddelande den 25 februari 2015 *En ramstrategi för en motståndskraftig energiunion med en framåtblickande klimatpolitik*. Att förbättra energieffektiviteten i hela energikedjan, inbegripet produktion, överföring, distribution och slutanvändning av energi, kommer att gynna miljön, förbättra luftkvaliteten och folkhälsan, minska utsläppen av växthusgaser, förbättra energitryggheten genom att minska beroendet av energiimport från länder utanför unionen, sänka energikostnaderna för hushåll och företag, bidra till att lindra energifattigdomen och leda till ökad konkurrenskraft, fler jobb och ökad ekonomisk verksamhet i hela ekonomin och därmed förbättra livskvaliteten för medborgarna. Detta är i linje med unionens åtaganden inom ramen för energiunionen och med den globala klimatagenda som upprättats genom 2015 års Parisavtal om klimatförändringar till följd av den tjugoförsta konferensen med parterna i Förenta nationernas ramkonvention om klimatförändring ⁽⁴⁾ (nedan kallat *Parisavtalet*); dessa åtaganden innebär att hålla ökningen i den globala medeltemperaturen långt under 2 °C över förindustriell nivå samt göra ansträngningar för att begränsa temperaturökningen till 1,5 °C över förindustriell nivå.
- (2) Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/27/EU ⁽⁵⁾ är ett steg i riktning mot energiunionen, enligt vilken energieffektivitet ska behandlas som en energikälla i sig. Principen om energieffektivitet först bör beaktas när nya regler fastställs för försörjningssidan och andra politikområden. Kommissionen bör säkerställa att energieffektivitet och efterfrågefleksibilitet kan konkurrera på lika villkor med produktionskapaciteten. Energieffektivitet behöver övervägas inför varje beslut om planering av energisystemet eller finansiering. Förbättringar av energieffektiviteten behöver göras så fort de är mer kostnadseffektiva än motsvarande lösningar på försörjningssidan. Detta borde bidra till möjligheten att utnyttja de många fördelarna med energieffektivitet för unionen, särskilt för dess medborgare och företag.
- (3) Energieffektivitet bör erkännas som en avgörande faktor och ges prioritet vid framtida beslut om investeringar i unionens energiinfrastruktur.
- (4) För att uppnå ambitiösa energieffektivitetsmål är det nödvändigt att undanröja hinder för att göra det lättare att investera i energieffektivitetsåtgärder. Ett steg i den riktningen är Eurostats klargörande av den 19 september 2017 om hur energiprestandekontrakt registreras i nationalräkenskaper, vilket undanröjer oklarheter och underlättar användningen av sådana kontrakt.

⁽¹⁾ EUT C 246, 28.7.2017, s. 42.

⁽²⁾ EUT C 342, 12.10.2017, s. 119.

⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 13 november 2018 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 4 december 2018.

⁽⁴⁾ EUT L 282, 19.10.2016, s. 4.

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/27/EU av den 25 oktober 2012 om energieffektivitet, om ändring av direktiven 2009/125/EG och 2010/30/EU och om upphävande av direktiven 2004/8/EG och 2006/32/EG (EUT L 315, 14.11.2012, s. 1).

- (5) Europeiska rådet ställde sig den 23 och 24 oktober 2014 bakom ett energieffektivitetsmål på 27 % för 2030 på unionsnivå, med en översyn senast 2020 med siktet inställt på en unionsnivå på 30 %. I sin resolution den 15 december 2015 *På väg mot en europeisk energiunion* uppmanade Europaparlamentet kommissionen att dessutom bedöma genomförbarheten av ett energieffektivitetsmål på 40 % för samma tidsperiod. Det är därför lämpligt att ändra direktiv 2012/27/EU för att anpassa det till perspektivet mot 2030.
- (6) Unionens behov av att uppnå sina energieffektivitetsmål på unionsnivå, uttryckt i primär och/eller slutlig energianvändning, bör anges tydligt i form av ett mål på åtminstone 32,5 % för 2030. Prognoser under 2007 visade på, för 2030, en primärenergianvändning på 1 887 Mtoe och en slutlig energianvändning på 1 416 Mtoe. En minskning med 32,5 % innebär 1 273 Mtoe respektive 956 Mtoe år 2030. Det målet, som är av samma art som unionens mål för 2020, bör utvärderas av kommissionen i syfte att revidera det uppåt senast 2023 vid betydande kostnadsminskningar eller, om så krävs, för att unionens internationella åtaganden om minskning av koldioxidutsläpp ska kunna uppfyllas. Det finns inga bindande mål på medlemsstatsnivå i perspektivet mot 2020 och 2030 och medlemsstaternas frihet att fastställa sina nationella bidrag grundat antingen på primärenergianvändning eller slutlig energianvändning, på primärenergibesparing eller slutlig energibesparing eller på energiintensitet bör inte heller i fortsättningen vara begränsad. Medlemsstaterna bör fastställa sina nationella vägledande energieffektivitetsbidrag med hänsyn till att unionens energianvändning 2030 får vara högst 1 273 Mtoe primärenergi och/eller högst 956 Mtoe slutlig energi. Detta betyder att användningen av primärenergi i unionen bör minska med 26 % och att användningen av slutlig energi i unionen bör minska med 20 %, båda i jämförelse med nivåerna för 2005. En regelbunden utvärdering av framstegen i riktning mot att uppnå unionsmålen för 2030 är nödvändig, och föreskrivs i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1999 ⁽¹⁾.
- (7) Effektiviteten i energisystemets funktion påverkas vid varje givet tillfälle av om det går att obehindrat och flexibelt mata in i näten energi från olika energikällor med olika tröghet och olika uppkörningstider. Förbättrad energieffektivitet gör det möjligt att utnyttja förnybar energi bättre.
- (8) En förbättring av energieffektiviteten kan bidra till ökad ekonomisk effektivitet. Medlemsstaterna och unionen bör ha som mål att minska energianvändningen oavsett ekonomisk tillväxtnivå.
- (9) Medlemsstaternas skyldighet att upprätta långsiktiga strategier för att få till stånd investeringar och möjliggöra renovering av det nationella byggnadsbeståndet och anmäla dem till kommissionen tas bort från direktiv 2012/27/EU och läggs till i Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/31/EU ⁽²⁾ där den skyldigheten passar ihop med långsiktiga planer för nära-nollenergibyggnader (NNE-byggnader) och minskning av koldioxidutsläpp från byggnader.
- (10) Med tanke på ramen för klimat- och energipolitiken för 2030 bör det energisparkrav som infördes genom direktiv 2012/27/EU förlängas bortom 2020. En sådan förlängning skulle skapa ökad stabilitet för investerare och därmed uppmuntra till långsiktiga investeringar och långsiktiga energieffektivitetsåtgärder, såsom genomgripande renovering av byggnader med det långsiktiga målet att möjliggöra kostnadseffektiv omvandling av befintliga byggnader till NNE-byggnader. Energisparkravet har en viktig roll när det gäller att skapa lokal tillväxt och lokala arbetstillfällen, och bör behållas i syfte att säkerställa att unionen kan uppnå sina energi- och klimatmål genom att skapa ytterligare möjligheter och bryta kopplingen mellan energianvändning och tillväxt. Samarbete med den privata sektorn är viktigt för att bedöma under vilka förhållanden privata investeringar för energieffektivitetsprojekt kan friggöras, och för att utveckla nya intäktsmodeller för innovation på energieffektivitetsområdet.
- (11) Åtgärder för förbättrad energieffektivitet har också en positiv effekt på luftkvaliteten, eftersom mer energieffektiva byggnader bidrar till att minska behovet av bränsle för uppvärmning, inbegripet fast bränsle för uppvärmning. Energieffektivitetsåtgärder bidrar därför till att förbättra luftkvaliteten inomhus och utomhus och hjälper till att på ett kostnadseffektivt sätt uppnå målen i unionens luftkvalitetspolitik, såsom den fastställs särskilt i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/2284 ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1999 av den 11 december 2018 om styrningen av energiunionen och av klimatåtgärder samt om ändring av Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 663/2009 och (EG) nr 715/2009, Europaparlamentets och rådets direktiv 94/22/EG, 98/70/EG, 2009/31/EG, 2009/73/EG, 2010/31/EU, 2012/27/EU och 2013/30/EU samt rådets direktiv 2009/119/EG och (EU) 2015/652 och om upphävande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 525/2013 (se sidan 1 i detta nummer av EUT).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/31/EU av den 19 maj 2010 om byggnaders energiprestanda (EUT L 153, 18.6.2010, s. 13).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/2284 av den 14 december 2016 om minskning av nationella utsläpp av vissa luftföroreningar, om ändring av direktiv 2003/35/EG och om upphävande av direktiv 2001/81/EG (EUT L 344, 17.12.2016, s. 1).

- (12) Medlemsstaterna är skyldiga att uppnå ackumulerad energibesparing i slutanvändningsledet för hela sparkravperioden 2021–2030 som motsvarar nya årliga besparingar på minst 0,8 % av den slutliga energianvändningen. Detta krav kan uppfyllas genom nya policyåtgärder som antas under den nya sparkravperioden 1 januari 2021–31 december 2030 eller genom nya enskilda åtgärder till följd av policyåtgärder som antagits under eller före den föregående perioden, under förutsättning att de enskilda åtgärder som leder till energibesparingar införs under den nya perioden. Medlemsstaterna bör i detta syfte kunna använda sig av ett kvotpliktsystem för energieffektivitet, alternativa policyåtgärder eller bådadera. Dessutom bör olika möjligheter, bland annat att antingen helt eller delvis inkludera energi som används för transporter i referensscenariot för beräkning, erbjudas för att ge medlemsstaterna flexibilitet när de beräknar mängden energibesparingar samtidigt som det säkerställs att den ackumulerade energibesparingen i slutanvändningsledet som krävs motsvarande nya årliga besparingar på åtminstone 0,8 % uppfylls.
- (13) Det skulle dock vara orimligt att ställa ett sådant krav på Cypern och på Malta. Energimarknaden i dessa små ö-medlemsstater uppvisar särskilda egenskaper som i väsentlig grad begränsar vilka åtgärder som finns tillgängliga för att uppfylla energisparkravet, såsom förekomsten av en enda eldistributör, avsaknad av naturgasnät och system för fjärrvärme och fjärrkyla samt oljedistributionsbolagens begränsade storlek. Dessa särskilda egenskaper förvärras av energimarknadens begränsade storlek i dessa medlemsstater. Cypern och Malta bör därför endast vara skyldiga att uppnå en ackumulerad energibesparing i slutanvändningsledet som motsvarar nya besparingar på 0,24 % av den slutliga energianvändningen för perioden 2021–2030.
- (14) När medlemsstaterna använder kvotpliktsystem bör de utse kvotpliktiga parter bland energidistributörer, företag som säljer energi i detaljistledet och drivmedelsdistributörer eller drivmedelsåterförsäljare på grundval av objektiva och icke-diskriminerande kriterier. Beslut att utse eller beviljande av undantag från att utses för vissa kategorier av sådana distributörer eller återförsäljare bör inte ses som oförenligt med principen om icke-diskriminering. Därför kan medlemsstaterna välja huruvida sådana distributörer eller återförsäljare eller enbart vissa kategorier av dem ska utses till kvotpliktiga parter.
- (15) Medlemsstaternas åtgärder för förbättrad energieffektivitet inom transportsektorn kan komma att beaktas när det gäller att uppfylla energisparkravet i slutanvändningsledet. Sådana åtgärder inkluderar strategier som bland annat är avsedda att främja effektivare fordon, en övergång till cykel-, gång- och kollektivtrafik eller rörlighets- och stadsplanering som minskar behovet av transport. System som påskyndar införandet av nya, effektivare fordon eller strategier som främjar en övergång till bränslen med bättre prestanda som minskar användningen av energi per kilometer kan också komma att beaktas, förutsatt att de uppfyller reglerna om väsentlighet och additionalitet i bilaga V i direktiv 2012/27/EU ändrat genom det här direktivet. Sådana åtgärder bör, när så är lämpligt, vara samstämmiga med medlemsstaternas nationella handlingsprogram som upprättats enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/94/EU ⁽¹⁾.
- (16) Åtgärder som vidtas av medlemsstaterna enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/842 ⁽²⁾ och som leder till kontrollerbara, och mätbara eller uppskattningsbara, förbättringar av energieffektiviteten kan anses vara ett kostnadseffektivt sätt för medlemsstater att uppfylla energisparkravet enligt direktiv 2012/27/EU ändrat genom det här direktivet.
- (17) Som ett alternativ till att kräva att kvotpliktiga parter uppnår den mängd ackumulerade energibesparingar i slutanvändningsledet som krävs enligt artikel 7.1 i direktiv 2012/27/EU ändrat genom det här direktivet, bör det vara möjligt för medlemsstaterna att inom sina kvotpliktsystem tillåta eller kräva att kvotpliktiga parter bidrar till en nationell energieffektivitetsfond.
- (18) Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 7.4 och 7.5 såsom de införs genom detta direktiv, bör medlemsstater och kvotpliktiga parter använda alla tillgängliga medel och tekniker för att uppfylla de ackumulerade energibesparingar i slutanvändningsledet som krävs, inbegripet genom att främja hållbar teknik i effektiva system för fjärrvärme och fjärrkyla, infrastruktur för effektiv värme och kyla och energibesiktningar

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/94/EU av den 22 oktober 2014 om utbyggnad av infrastrukturen för alternativa bränslen (EUTL 307, 28.10.2014, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/842 av den 30 maj 2018 om medlemsstaternas bindande årliga minskningar av växthusgasutsläpp under perioden 2021–2030 som bidrar till klimatåtgärder för att fullgöra åtagandena enligt Parisavtalet samt om ändring av förordning (EU) nr 525/2013 (EUT L 156, 19.6.2018, s. 26).

eller motsvarande energiledningssystem, förutsatt att de energibesparingar som anförs uppfyller kraven i artikel 7 i och bilaga V till direktiv 2012/27/EU ändrat genom det här direktivet. Medlemsstaterna bör eftersträva stor flexibilitet när de utarbetar och genomför alternativa policyåtgärder.

- (19) Långsiktiga energieffektivitetsåtgärder kommer att fortsätta att åstadkomma energibesparingar efter 2020, men för att bidra till unionens energieffektivitetsmål för 2030 bör dessa åtgärder leda till nya besparingar efter 2020. Å andra sidan bör energibesparingar som uppnåtts efter den 31 december 2020 inte räknas med vid beräkningen av den ackumulerade energibesparing i slutanvändningsledet som krävs för perioden 1 januari 2014–31 december 2020.
- (20) Nya besparingar bör gå utöver den vanliga verksamheten så att besparingar som skulle ha inträffat under alla omständigheter inte bör räknas med vid beräkningen av huruvida kraven på energibesparingar är uppfyllda. För att beräkna effekten av de införda åtgärderna bör endast nettobesparingar räknas med, uppmätta som förändringar av energianvändningen som är direkt hänförliga till energieffektivitetsåtgärden i fråga. För att beräkna nettobesparingar bör medlemsstaterna upprätta ett referensscenario för hur situationen skulle utvecklas utan åtgärden i fråga. Policyåtgärden i fråga bör utvärderas mot det referensscenariot. Medlemsstaterna bör ta hänsyn till den omständigheten att andra policyåtgärder kan vidtas inom samma tidsram och att även dessa kan ha en inverkan på mängden energibesparingar, så att inte alla förändringar som observerats sedan den policyåtgärd som ska utvärderas infördes kan hänföras endast till den åtgärden. För att säkerställa att kravet på väsentlighet uppfylls bör de åtgärder som vidtas av kvotpliktiga, deltagande eller bemyndigade parter faktiskt bidra till att de anförda energibesparingarna uppnås.
- (21) Det är viktigt att när så är relevant beakta alla steg i energikedjan vid beräkningen av energibesparingar, i syfte att öka potentialen för energibesparingar vid överföring och distribution av el.
- (22) Effektiv vattenförvaltning kan utgöra ett betydande bidrag till energibesparingar. Vatten- och avloppssektorn står för 3,5 % av elanvändningen i unionen, och denna andel väntas öka. Samtidigt står vattenläckor för 24 % av den totala vattenförbrukningen i unionen och energisektorn är den största vattenförbrukaren, och står för 44 % av förbrukningen. Potentialen för energibesparing genom att använda smart teknik och smarta processer bör undersökas noga.
- (23) I enlighet med artikel 9 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt bör unionens politik för energieffektivitet vara inkluderande och bör därför säkerställa att konsumenterna som påverkas av energifattigdom har tillgång till energieffektivitetsåtgärder. Förbättringar av byggnaders energieffektivitet bör särskilt gynna sårbara hushåll, inbegripet sådana som påverkas av energifattigdom och, om så är lämpligt, de som bor i subventionerat boende. Medlemsstaterna kan redan kräva att kvotpliktiga parter inkluderar sociala mål i energibesparande åtgärder i samband med energifattigdom, och denna möjlighet bör utvidgas till alternativa policyåtgärder och nationella energieffektivitetsfonder och bör omvandlas till en skyldighet, samtidigt som medlemsstaterna ges möjlighet att bibehålla full flexibilitet vad gäller åtgärdernas storlek, omfattning och innehåll. Om ett kvotpliktsystem för energieffektivitet inte tillåter att åtgärder vidtas som rör enskilda energianvändare, får medlemsstaten vidta åtgärder för att lindra energifattigdomen enbart genom alternativa policyåtgärder.
- (24) Omkring 50 miljoner hushåll i unionen påverkas av energifattigdom. Energieffektivitetsåtgärder måste därför ha en central betydelse för varje kostnadseffektiv strategi mot energifattigdom och konsumenters sårbarhet, och utgöra komplement till socialpolitiken på medlemsstatsnivå. För att säkerställa att energieffektivitetsåtgärder på ett hållbart sätt minskar energifattigdom för hyresgäster bör åtgärdernas kostnadseffektivitet samt frågan huruvida fastighetsägare och hyresgäster har råd att vidta dem beaktas, och tillräckligt ekonomiskt stöd till sådana åtgärder bör garanteras på medlemsstatsnivå. Byggnadsbeståndet i unionen behöver långsiktigt omvandlas till NNE-byggnader, i enlighet med målen i Parisavtalet. Byggnader renoveras för närvarande i för långsam takt och byggnader som bebos av låginkomsttagare som påverkas av energifattigdom är de som är svårast att nå. De åtgärder som fastställs i detta direktiv rörande energisparkrav, kvotpliktsystem för energieffektivitet och alternativa policyåtgärder är därför särskilt viktiga.
- (25) Lägre energikostnader för konsumenterna bör uppnås genom att konsumenterna får hjälp att minska sin energianvändning genom att minska byggnaders energibehov och effektivisera apparater i kombination med att energisnåla transportmedel görs tillgängliga och integreras med kollektivtrafik och cykling.

- (26) Det är mycket viktigt att öka alla unionsmedborgares medvetenhet om fördelarna med ökad energieffektivitet och att ge dem korrekt information om hur sådan kan uppnås. Ökad energieffektivitet är också av stor vikt för unionens energiförsörjningstrygghet genom att unionens beroende av bränsleimport från tredjeländer minskar.
- (27) Konsumenterna bör ha full insyn i kostnaderna och fördelarna med alla energieffektivitetsåtgärder som vidtas, inbegripet återbetalningsperioder.
- (28) När medlemsstaterna genomför direktiv 2012/27/EU ändrat genom det här direktivet och vidtar andra åtgärder på energieffektivitetsområdet, bör de vara särskilt uppmärksamma på synergieffekter mellan energieffektivitetsåtgärder och en effektiv användning av naturresurser i linje med principerna för en cirkulär ekonomi.
- (29) När medlemsstaterna använder nya företagsmodeller och ny teknik, bör de sträva efter att främja och underlätta införandet av energieffektivitetsåtgärder, inklusive genom innovativa energitjänster för stora och små kunder.
- (30) Som en del av de åtgärder som fastställs i kommissionens meddelande av den 15 juli 2015 med titeln *En ny giv för energikonsumenterna*, inom ramen för energiunionen och strategin för uppvärmning och kylning, bör konsumenternas minimirättigheter till noggrann, tillförlitlig, tydlig och aktuell information om sin energianvändning stärkas. Artiklarna 9–11 i och bilaga VII till direktiv 2012/27/EU bör ändras för att möjliggöra en tät och förbättrad återkoppling om energianvändning när detta är tekniskt genomförbart och kostnadseffektivt med tanke på befintliga måtanordningar. Det här direktivet klargör att frågan huruvida individuell mätning är kostnadseffektiv avgörs av om de därmed sammanhängande kostnaderna står i proportion till möjliga energibesparingar. Vid bedömningen av om individuell mätning är kostnadseffektiv kan hänsyn tas till verkan av andra konkreta, planerade åtgärder i en viss byggnad, till exempel en kommande renovering.
- (31) Detta direktiv klargör också att rättigheter avseende fakturering och information om fakturering eller användning bör gälla för konsumenter av värme, kyla eller varmvatten för hushållsbruk från en central källa, även om de inte har några direkta individuella avtal med en energileverantör. Definitionen av begreppet *slutkund* kan förstås så, att det avser endast fysiska eller juridiska personer som köper energi grundat på ett direkt individuellt avtal med en energileverantör. Med avseende på tillämpningen av dessa bestämmelser bör därför begreppet *slutanvändare* införas för att hänvisa till en bredare grupp konsumenter, och bör omfatta, utöver slutkunder som köper värme, kyla eller varmvatten för hushållsbruk för egen slutanvändning, även boende i enskilda byggnader eller i enskilda enheter i flerbostadshus eller byggnader med flera användningsområden, där sådana enheter försörjs från en central källa och där de boende inte har några direkta eller individuella avtal med energileverantören. Termen *individuell mätning* bör avse mätning av användningen i enskilda enheter i sådana byggnader.
- (32) För att uppnå öppenhet och insyn avseende redovisning av individuell användning av värmeenergi och på så sätt underlätta genomförandet av individuell mätning bör medlemsstaterna säkerställa att det finns transparenta, allmänt tillgängliga nationella regler om fördelningen av kostnaden för användning av värme, kyla och varmvatten för hushållsbruk i flerbostadshus och byggnader med flera användningsområden. Utöver öppenhet och insyn kan medlemsstaterna överväga att vidta åtgärder för att öka konkurrensen vid tillhandahållandet av tjänster för individuell mätning och på så sätt säkerställa att slutanvändarnas eventuella kostnader är rimliga.
- (33) Senast den 25 oktober 2020 bör nyligen installerade värmemätare och värmekostnadsfördelare vara fjärravläsbara för att säkerställa kostnadseffektivt och regelbundet tillhandahållande av användningsinformation. Avsikten är att ändringarna i direktiv 2012/27/EU som införs genom detta direktiv vad gäller mätare för värme, kyla och varmvatten för hushållsbruk, individuell mätning och kostnadsfördelning för värme, kyla och varmvatten för hushållsbruk, krav på fjärravläsning, fakturerings- och användningsinformation för värme och kyla samt varmvatten för hushållsbruk, kostnad för tillgång till mätnings-, fakturerings- och användningsinformation för värme, kyla och varmvatten för hushållsbruk, och minimikrav för fakturerings- och användningsinformation för värme, kyla och varmvatten för hushållsbruk ska tillämpas endast på värme, kyla och varmvatten för hushållsbruk som tillhandahålls från en central källa. Det står medlemsstaterna fritt att besluta huruvida walk-by- eller drive-by-teknik ska anses vara fjärravläsbar eller inte. Fjärravläsbara anordningar kräver inte tillträde till enskilda lägenheter eller enheter för avläsningen.
- (34) Medlemsstaterna bör beakta det faktum att ett framgångsrikt genomförande av ny teknik för att mäta energianvändning förutsätter ökade investeringar i utbildning av och kompetens hos både användare och energileverantörer.

- (35) Faktureringsinformation och årliga sammanställningar är ett viktigt sätt att informera kunder om deras energianvändning. Uppgifter om användning och kostnader kan också ge annan information som hjälper konsumenterna att jämföra sitt befintliga avtal med andra erbjudanden och att använda sig av klagomåls- och alternativa tvistlösningsmekanismer. Med tanke på att tvister gällande fakturor är en vanlig orsak till klagomål från konsumenter och även är en faktor som bidrar till fortsatt låga nivåer av kundnöjdhet och engagemang i energisektorn, är det nödvändigt att göra fakturorna enklare, tydligare och mer lättförståeliga, samtidigt som andra instrument, såsom faktureringsinformation, informationsverktyg och årliga sammanställningar, ger alla de upplysningar som konsumenterna behöver för att kunna utöva kontroll över sin energianvändning, jämföra erbjudanden och byta leverantör.
- (36) Medlemsstaternas åtgärder bör stödjas med välplanerade och effektiva finansieringsinstrument från unionens sida, såsom de europeiska struktur- och investeringsfonderna och Europeiska fonden för strategiska investeringar, och genom finansiering från Europeiska investeringsbanken (EIB) och Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling (EBRD), som bör stödja investeringar i energieffektivitet i alla led i energikedjan och använda en heltäckande lönsamhetsanalys med en modell för differentierat diskonto. Ekonomiskt stöd bör fokusera på kostnadseffektiva metoder för att öka energieffektiviteten, vilket skulle leda till lägre energianvändning. EIB och EBRD bör, tillsammans med nationella investeringsbanker, utforma, generera och finansiera program och projekt som är skräddarsydda för effektivitetssektorn, bland annat för energifattiga hushåll.
- (37) För att möjliggöra en uppdatering av bilagorna till direktiv 2012/27/EU och de harmoniserade referensvärdena för effektivitet är det nödvändigt att förlänga delegeringen av befogenhet till kommissionen. Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning⁽¹⁾. För att säkerställa lika stor delaktighet i förberedelsen av delegerade akter erhåller Europaparlamentet och rådet alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras experter ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som arbetar med förberedelse av delegerade akter.
- (38) För att det ska vara möjligt att utvärdera hur effektivt direktiv 2012/27/EU ändrat genom det här direktivet är bör det införas ett krav på att utföra en allmän översyn av det direktivet och på att överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet senast den 28 februari 2024. Översynen bör äga rum efter den övergripande inventeringen 2023 inom ramen för Förenta nationernas ramkonvention om klimatförändringar för att möjliggöra nödvändiga anpassningar till den processen, även med beaktande av den ekonomiska utvecklingen och innovationsutvecklingen.
- (39) Lokala och regionala myndigheter bör tilldelas en ledande roll vid utveckling och utformning, utförande och utvärdering av de åtgärder som fastställs i direktiv 2012/27/EU, för att de ska kunna ta tillräcklig hänsyn till sina egna särskilda klimatmässiga, kulturella och sociala omständigheter.
- (40) Som återspeglings av den tekniska utvecklingen och den allt större andelen förnybara energikällor inom elproduktionssektorn bör standardkoefficienten för besparingar i kWh el ses över för att återspegla ändringar i primärenergifaktorn (PEF) för el. Beräkningar av PEF för el som avspeglar energimixen är baserade på årsmedelvärden. Redovisningsmetoden för "fysiskt energiinnehåll" (*physical energy content*) används för kärnkraftsgenererad el och värme och metoden för "teknisk verkningsgrad för omvandling" (*technical conversion efficiency*) används för produktion av el och värme från fossila bränslen och biomassa. För förnybar energi från icke-brännbara källor är metoden den direkta motsvarigheten baserad på tillvägagångssättet för "total primärenergi" (*total primary energy*). För beräkning av primärenergins andel för el i kraftvärme tillämpas den metod som anges i bilaga II till direktiv 2012/27/EU. En genomsnittlig marknadsställning används snarare än en marginell. Verkningsgraden för omvandling antas vara 100 % för icke-brännbara förnybara energikällor, 10 % för jordvärmekraftstationer och 33 % för kärnkraftverk. Total verkningsgrad för kraftvärme beräknas på grundval av de senaste statistiska uppgifterna från Eurostat. Vad beträffar systemgränser är PEF 1 för alla energikällor. PEF-värdet avser 2018 och är baserat på uppgifter interpolerade från den senaste versionen av Primes referensscenario för 2015 och 2020 och anpassade till uppgifter från Eurostat till och med 2016. Analysen omfattar medlemsstaterna och Norge. Datasetet för Norge är baserat på uppgifter från det europeiska nätverket av systemansvariga för överföringsystemen för el.
- (41) Energibesparingar till följd av genomförandet av unionsrätt bör inte anföras om de inte är resultatet av en åtgärd som går utöver det minimum som krävs enligt unionsrättsakten i fråga, oavsett om detta sker genom att mer ambitiösa energieffektivitetskrav fastställs på medlemsstatsnivå eller genom att öka åtgärdens genomslagskraft. I byggnader finns en betydande potential för ytterligare ökad energieffektivitet, och renovering av byggnader är en väsentlig och långsiktig faktor med stordriftsfördelar för ökade energibesparingar. Det är därför nödvändigt att klargöra att det är möjligt att anföra alla energibesparingar till följd av åtgärder för att främja renovering av

⁽¹⁾ EUTL 123, 12.5.2016, s. 1.

befintliga byggnader, under förutsättning att de överstiger de besparingar som skulle ha gjorts i frånvaro av policyåtgärden och att medlemsstaten visar att den kvotpliktiga, deltagande eller bemyndigade parten faktiskt har bidragit till att de anförda energibesparingarna uppnåtts.

- (42) I enlighet med strategin för en energiunion och principerna om bättre lagstiftning, bör bestämmelser om övervakning och verifiering för genomförandet av kvotpliktsystem för energieffektivitet och alternativa policyåtgärder, inbegripet kravet att kontrollera ett statistiskt representativt urval av åtgärder, ges en mer framträdande roll. I direktiv 2012/27/EU, ändrat genom det här direktivet, bör en statistiskt signifikant andel och ett representativt urval av åtgärderna för förbättrad energieffektivitet förstås som ett krav på upprättande av en delmängd av en statistisk population av de energibesparande åtgärderna i fråga på ett sådant sätt att den korrekt avspeglar hela populationen av alla energibesparande åtgärder, och därmed gör det möjligt att dra rimligen tillförlitliga slutsatser om tilltron till samtliga åtgärder.
- (43) Energi som produceras från förnybar energi i eller på byggnader minskar mängden energi från fossila bränslen. En minskning av energianvändningen och en användning av energi från förnybara energikällor i byggnadssektorn utgör viktiga åtgärder för att minska unionens energiberoende och utsläpp av växthusgaser, särskilt med tanke på ambitiösa klimat- och energimål för 2030 samt det övergripande åtagande som gjordes i samband med Parisavtalet. När det gäller medlemsstaternas ackumulerade energisparkrav får medlemsstaterna i tillämpliga fall beakta energibesparingar som följer av förnybar energi som produceras på eller i byggnader för egen användning i syfte att uppfylla de krav på energibesparingar som ställs på dem.
- (44) I enlighet med den gemensamma politiska förklaringen av den 28 september 2011 från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument⁽¹⁾ har medlemsstaterna åtagit sig att, när det är berättigat, låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i direktivet och motsvarande delar i de nationella instrumenten för införlivande. Lagstiftaren anser att det är motiverat att sådana dokument översänds avseende detta direktiv.
- (45) Eftersom målen för detta direktiv, nämligen att uppnå unionens energieffektivitetsmål på 20 % till 2020 och på minst 32,5 % till 2030 och bana väg för ytterligare förbättringar av energieffektiviteten efter dessa datum, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av åtgärdens omfattning eller verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (46) Direktiv 2012/27/EU bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Direktiv 2012/27/EU ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 1.1 ska ersättas med följande:

”1. Detta direktiv fastställer en gemensam ram för åtgärder för främjande av energieffektivitet inom unionen för att säkerställa att unionens överordnade energieffektivitetsmål på 20 % för 2020 och dess överordnade energieffektivitetsmål på minst 32,5 % för 2030 uppnås, och banar väg för ytterligare förbättringar av energieffektiviteten efter dessa datum.

Genom detta direktiv införs bestämmelser som är avsedda att avlägsna hinder på energimarknaden och avhjälpa marknadsmisslyckanden som hindrar effektiviteten i försörjningen och användningen av energi, och grunden läggs för fastställandet av vägledande nationella energieffektivitetsmål och energieffektivitetsbidrag för 2020 och 2030.

Detta direktiv bidrar till genomförandet av principen om energieffektivitet först.”

2. I artikel 3 ska följande punkter läggas till:

”4. Kommissionen ska senast den 31 oktober 2022 bedöma huruvida unionen har uppnått sina överordnade energieffektivitetsmål för 2020.

⁽¹⁾ EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.

5. Varje medlemsstat ska fastställa vägledande nationella energieffektivitetsbidrag i riktning mot unionens mål för 2030 enligt artikel 1.1 i detta direktiv, i enlighet med artiklarna 4 och 6 i förordning (EU) 2018/1999 (*). Medlemsstaterna ska, när de fastställer bidragen, ta hänsyn till att unionens energianvändning 2030 får vara högst 1 273 Mtoe primäre energi och/eller högst 956 Mtoe slutlig energi. Medlemsstaterna ska anmäla bidragen till kommissionen som en del av de integrerade nationella energi- och klimatplaner som avses i, och i enlighet med, artiklarna 3 och 7–12 i förordning (EU) 2018/1999.

6. Kommissionen ska utvärdera unionens överordnade energieffektivitetsmål för 2030 enligt artikel 1.1 i syfte att senast 2023 lägga fram ett lagstiftningsförslag som reviderar de målen uppåt om betydande kostnadsminskningar inträffar till följd av ekonomisk eller teknisk utveckling, eller om så krävs för att unionens internationella åtaganden om minskning av koldioxidutsläpp ska kunna uppfyllas.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1999 av den 11 december 2018 om styrningen av energiunionen och av klimatåtgärder samt om ändring av Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 663/2009 och (EG) nr 715/2009, Europaparlamentets och rådets direktiv 94/22/EG, 98/70/EG, 2009/31/EG, 2009/73/EG, 2010/31/EU, 2012/27/EU och 2013/30/EU samt rådets direktiv 2009/119/EG och (EU) 2015/652 och om upphävande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 525/2013 (EUT L 328, 21.12.2018, s. 1).”

3. Artikel 7 ska ersättas med följande:

”Artikel 7

Energisparkrav

1. Medlemsstaterna ska uppnå ackumulerade energibesparingar i slutanvändningsledet som minst motsvarar följande:

- Nya besparingar varje år 1 januari 2014–31 december 2020 på 1,5 % i volym av den årliga energiförsäljningen till slutkunder, som genomsnitt för den senaste treårsperioden före den 1 januari 2013. Den energi som säljs och som används i transporter får helt eller delvis undantas vid den beräkningen.
- Nya besparingar varje år 1 januari 2021–31 december 2030 på 0,8 % av den årliga slutliga energianvändningen, som genomsnitt för den senaste treårsperioden före den 1 januari 2019. Cypern och Malta ska med undantag från det kravet varje år 1 januari 2021–31 december 2030 uppnå nya besparingar som motsvarar 0,24 % av den årliga slutliga energianvändningen, som genomsnitt för den senaste treårsperioden före den 1 januari 2019.

Medlemsstaterna får räkna med energibesparingar som följer av policyåtgärder som införts senast den 31 december 2020 eller efter det datumet, förutsatt att dessa åtgärder leder till nya enskilda åtgärder som vidtas efter den 31 december 2020.

Medlemsstaterna ska fortsätta att uppnå nya årliga besparingar i enlighet med första stycket b för tio år i taget efter 2030, såvida inte översynen av kommissionen senast 2027 och vart tionde år därefter visar att detta inte är nödvändigt för att uppnå unionens långsiktiga energi- och klimatmål för 2050.

Medlemsstaterna ska bestämma hur de ska fördela den beräknade mängden nya besparingar över varje period som avses i första stycket a och b, förutsatt att de totala ackumulerade energibesparingar som krävs har uppnåtts senast vid utgången av varje sparkravperiod.

2. Medlemsstaterna får, under förutsättning att de åtminstone uppfyller sitt krav på ackumulerade energibesparingar i slutanvändningsledet som avses i punkt 1 första stycket b, beräkna den mängd energibesparingar som krävs på ett eller flera av följande sätt:

- Tillämpa ett årligt sparkrav baserat på energiförsäljning till slutkunder eller på slutlig energianvändning, som ett genomsnitt för den senaste treårsperioden före den 1 januari 2019.
- Helt eller delvis undanta energi som används i transporter från referensscenariot för beräkning.
- Tillämpa något av alternativen i punkt 4.

3. Om medlemsstaterna utnyttjar de möjligheter som föreskrivs i punkt 2 a, b eller c ska de fastställa

- det egna årliga sparkravet som kommer att tillämpas vid beräkningen av medlemsstatens ackumulerade energibesparing i slutanvändningsledet, som ska säkerställa att den slutliga mängden nettoenergisparning inte understiger den som krävs enligt punkt 1 första stycket b, och
- det egna referensscenariot för beräkning, som helt eller delvis får undanta energi som används i transporter.

4. Med förbehåll för punkt 5 får varje medlemsstat göra följande:
- Genomföra den beräkning som krävs enligt punkt 1 första stycket a med användning av värdena 1 % för 2014 och 2015, 1,25 % för 2016 och 2017 samt 1,5 % för 2018, 2019 och 2020.
 - Vad gäller sådana industriella verksamheter som förtecknas i bilaga I till direktiv 2003/87/EG, vid beräkningen helt eller delvis undanta försäljningen av använd energi, i volym, med avseende på den sparkravsperiod som avses i punkt 1 första stycket a, eller använd slutlig energi, med avseende på den sparkravsperiod som avses i punkt 1 första stycket b.
 - Vid beräkningen av den mängd energibesparingar som krävs räkna med energibesparingar som uppnås i energiomvandlings-, distributions- och överföringssektorerna, inklusive infrastruktur för effektiv fjärrvärme och fjärrkyla, till följd av genomförandet av de krav som anges i artiklarna 14.4, 14.5 b, 15.1–15.6 och 15.9. Medlemsstaterna ska informera kommissionen om sina planerade policyåtgärder enligt detta led för perioden 1 januari 2021–31 december 2030 som en del av sina integrerade nationella energi- och klimatplaner. Effekten av dessa åtgärder ska beräknas i enlighet med bilaga V och inkluderas i dessa planer.
 - Vid beräkningen av den mängd energibesparingar som krävs räkna med energibesparingar till följd av enskilda åtgärder som nyligen genomförts sedan den 31 december 2008 som fortsätter att ha verkan 2020 med avseende på den period som avses i punkt 1 första stycket a och efter 2020 med avseende på den period som avses i punkt 1 första stycket b, och som kan mätas och verifieras.
 - Vid beräkningen av den mängd energibesparingar som krävs räkna med energibesparingar som följer av policyåtgärder, förutsatt att det kan visas att dessa åtgärder leder till enskilda åtgärder som vidtas 1 januari 2018–31 december 2020 och som leder till besparingar efter den 31 december 2020.
 - Från beräkningen av den mängd energibesparingar som krävs undanta 30 % av den kontrollerbara mängd energi som produceras på eller i byggnader för eget bruk till följd av policyåtgärder för att främja nyinstallation av förnybar energiteknik.
 - Vid beräkningen av den mängd energibesparingar som krävs räkna med energibesparingar som överstiger de energibesparingar som krävs för sparkravsperioden 1 januari 2014–31 december 2020, under förutsättning att dessa besparingar är ett resultat av enskilda åtgärder som vidtagits enligt de policyåtgärder som avses i artiklarna 7a och 7b och som medlemsstaterna anmält i sina nationella handlingsplaner för energieffektivitet och rapporterat i sina lägesrapporter i enlighet med artikel 24.
5. Medlemsstaterna ska tillämpa och beräkna effekten av de alternativ som valts enligt punkt 4 för de perioder som avses i punkt 1 första stycket a och b separat:
- Vid beräkningen av den mängd energibesparingar som krävs för den sparkravsperiod som avses i punkt 1 första stycket a får medlemsstaterna använda sig av punkt 4 a–d. Samtliga de alternativ som valts enligt punkt 4 får tillsammans uppgå till högst 25 % av den mängd energibesparingar som avses i punkt 1 första stycket a.
 - Vid beräkningen av den mängd energibesparingar som krävs för den sparkravsperiod som avses i punkt 1 första stycket b får medlemsstaterna använda sig av punkt 4 b–g, om sådana enskilda åtgärder som avses i punkt 4 d fortsätter att ha en kontrollerbar och mätbar inverkan efter den 31 december 2020. Alla de alternativ som väljs enligt punkt 4 får tillsammans inte leda till en minskning på mer än 35 % av den mängd energibesparingar som beräknas i enlighet med punkterna 2 och 3.
- Oberoende av om medlemsstaterna helt eller delvis undantar energi som används i transporter från sitt referensscenario för beräkning eller tillämpar något av de alternativ som förtecknas i punkt 4 ska de säkerställa att den beräknade nettomängden nya besparingar som ska uppnås inom ramen för den slutliga energianvändningen under sparkravsperioden 1 januari 2021–31 december 2030 inte understiger den mängd som uppstår vid tillämpning av det årliga sparkrav som avses i punkt 1 första stycket b.
6. Medlemsstaterna ska i sina integrerade nationella energi- och klimatplaner i enlighet med bilaga III till förordning (EU) 2018/1999 beskriva beräkningen av den mängd energibesparingar som ska uppnås under perioden 1 januari 2021–31 december 2030 och som avses i punkt 1 första stycket b i denna artikel och ska, om så är relevant, förklara hur det årliga sparkravet och referensscenariot för beräkning fastställdes samt vilka av de alternativ som avses i punkt 4 i denna artikel som tillämpats och i vilken utsträckning.
7. Energibesparingar som uppnåtts efter den 31 december 2020 får inte räknas med vid beräkningen av den mängd energibesparingar som krävs för perioden 1 januari 2014–31 december 2020.

8. Genom undantag från punkt 1 i denna artikel får medlemsstater som tillåter kvotpliktiga parter att utnyttja det alternativ som avses i artikel 7a.6 b, med avseende på punkt 1 första stycket a i den här artikeln, räkna energibesparingar under ett visst år efter 2010 och före den sparkravperiod som avses i punkt 1 första stycket a i den här artikeln som om dessa energibesparingar i stället hade uppnåtts efter den 31 december 2013 och före den 1 januari 2021, förutsatt att samtliga följande villkor är uppfyllda:

- a) Kvotpliktsystemet för energieffektivitet var i kraft vid någon tidpunkt mellan den 31 december 2009 och den 31 december 2014 och ingick i medlemsstaternas första nationella handlingsplan för energieffektivitet som lämnats in enligt artikel 24.2.
- b) Besparingarna genererades inom ramen för kvotpliktsystemet.
- c) Besparingarna beräknas i enlighet med bilaga V.
- d) De år under vilka besparingarna beräknas ha uppnåtts har rapporterats i de nationella handlingsplanerna för energieffektivitet i enlighet med artikel 24.2.

9. Medlemsstaterna ska säkerställa att de besparingar som följer av sådana policyåtgärder som avses i artiklarna 7a, 7b och 20.6 beräknas i enlighet med bilaga V.

10. Medlemsstaterna ska uppnå de energibesparingar som krävs enligt punkt 1 i den här artikeln antingen genom att inrätta ett kvotpliktsystem för energieffektivitet som avses i artikel 7a eller genom att anta alternativa policyåtgärder som avses i artikel 7b. Medlemsstaterna får kombinera ett kvotpliktsystem för energieffektivitet med alternativa policyåtgärder.

11. Vid utformningen av policyåtgärder i syfte att uppfylla sina skyldigheter att uppnå energibesparingar ska medlemsstaterna ta hänsyn till behovet av att lindra energifattigdomen, i enlighet med de kriterier som fastställts av dem och med beaktande av deras befintliga praxis på området, genom att i den utsträckning det är lämpligt kräva att en del av de energieffektivitetsåtgärder inom ramen för deras nationella kvotpliktsystem för energieffektivitet, alternativa policyåtgärder eller program eller åtgärder som finansieras genom en nationell energieffektivitetsfond i första hand genomförs i sårbara hushåll inbegripet sådana som påverkas av energifattigdom och, i förekommande fall, i subventionerade bostäder.

Medlemsstaterna ska inkludera information om resultaten av åtgärderna för att lindra energifattigdomen inom ramen för detta direktiv i de integrerade nationella energi- och klimatpolitiska lägesrapporterna i enlighet med förordning (EU) 2018/1999.

12. Medlemsstaterna ska visa att energibesparingar inte räknats dubbelt i de fall där inverkan av policyåtgärder eller enskilda åtgärder överlappar varandra.”

4. Följande artiklar ska införas:

”Artikel 7a

Kvotpliktsystem för energieffektivitet

1. Om medlemsstater beslutar sig för att uppfylla sina skyldigheter när det gäller att uppnå den mängd besparingar som krävs enligt artikel 7.1 genom ett kvotpliktsystem för energieffektivitet ska de säkerställa att de kvotpliktiga parter som avses i punkt 2 i den här artikeln och som bedriver verksamhet inom varje medlemsstats territorium, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 7.4 och 7.5, uppnår det mål med en ackumulerad energibesparing i slutanvändningsledet som fastställs för dem i artikel 7.1.

I tillämpliga fall får medlemsstaterna fastslå att kvotpliktiga parter uppfyller dessa besparingar helt eller delvis som ett bidrag till den nationella energieffektivitetsfonden i enlighet med artikel 20.6.

2. Medlemsstaterna ska på grundval av objektiva och icke-diskriminerande kriterier utse kvotpliktiga parter bland energidistributörer, företag som säljer energi i detaljistledet och drivmedelsdistributörer eller drivmedelsåterförsäljare som bedriver verksamhet inom deras territorium. Den mängd energibesparingar som behövs för att fullgöra skyldigheten ska uppnås av de kvotpliktiga parterna bland slutkunderna, utsedda av medlemsstaten, oberoende av den beräkning som görs enligt artikel 7.1 eller, om medlemsstaterna så beslutar, med hjälp av certifierade besparingar som härrör från andra parter i enlighet med vad som anges i punkt 6 a i den här artikeln.

3. Om företag som säljer energi i detaljistledet utses som kvotpliktiga parter enligt punkt 2 ska medlemsstaterna säkerställa att företag som säljer energi i detaljistledet, när de fullgör sina skyldigheter, inte skapar några hinder för konsumenters möjlighet att byta leverantör.

4. Medlemsstaterna ska ange den mängd energibesparingar som krävs av varje kvotpliktig part antingen som slutlig energianvändning eller som primärenergianvändning. Vilken metod som väljs för att uttrycka den mängd energibesparingar som krävs ska även användas för att beräkna de besparingar som de kvotpliktiga parterna anför. De omvandlingsfaktorer som anges i bilaga IV ska tillämpas.
5. Medlemsstaterna ska införa system för mätning, kontroll och verifiering inom ramen för vilka dokumenterad verifiering genomförs avseende minst en statistiskt signifikant andel och ett representativt urval av de åtgärder för förbättrad energieffektivitet som införs av de kvotpliktiga parterna. Denna mätning, kontroll och verifiering ska göras oberoende av de kvotpliktiga parterna.
6. Inom kvotpliktsystemet för energieffektivitet får medlemsstaterna göra något av följande eller bådadera:
 - a) Tillåta kvotpliktiga parter att räkna med certifierade energibesparingar som uppnåtts av leverantörer av energitjänster eller andra tredje parter, inklusive i de fall där kvotpliktiga parter främjar åtgärder genom andra statligt godkända organ eller genom myndigheter som eventuellt inbegriper formella partnerskap och eventuellt kombineras med andra finansieringskällor. Om medlemsstaterna tillåter detta ska de säkerställa att certifieringen av energibesparingar sker i enlighet med en godkännandeprocess som har införts i medlemsstaterna och som är tydlig, transparent och öppen för alla marknadsaktörer och som syftar till att minimera certifieringskostnaderna.
 - b) Tillåta kvotpliktiga parter att räkna besparingar under ett visst år som om de i stället uppnåtts under något av de fyra föregående eller tre efterföljande åren, dock inte längre än till utgången av de sparkravperioder som anges i artikel 7.1.

Medlemsstaterna ska bedöma och, om lämpligt, vidta åtgärder för att minimera effekten av de direkta och indirekta kostnaderna för kvotpliktsystemet för energieffektivitet på konkurrenskraften hos energiintensiva industrier som är utsatta för internationell konkurrens.

7. Medlemsstaterna ska årligen offentliggöra de energibesparingar som uppnåtts av varje kvotpliktig part eller varje delkategori av kvotpliktiga parter, samt sammanlagt inom ramen för kvotpliktsystemet.

Artikel 7b

Alternativa policyåtgärder

1. Medlemsstater som beslutar sig för att uppfylla sina skyldigheter när det gäller att uppnå de besparingar som krävs enligt artikel 7.1 genom alternativa policyåtgärder ska utan att det påverkar tillämpningen av artikel 7.4 och 7.5 säkerställa att de energibesparingar som krävs enligt artikel 7.1 uppnås bland slutkunderna.
 2. För alla åtgärder utom de som avser beskattning ska medlemsstaterna införa system för mätning, kontroll och verifiering, inom ramen för vilka dokumenterad verifiering genomförs avseende minst en statistiskt signifikant andel och ett representativt urval av de åtgärder för förbättrad energieffektivitet som införs av de deltagande eller bemyndigade parterna. Mätning, kontroll och verifiering ska utföras oberoende av de deltagande eller bemyndigade parterna.”
5. Artikel 9 ska ändras på följande sätt:
 - a) Titeln ska ersättas med följande:

”Mätning för gas och elektricitet”.
 - b) I punkt 1 ska första stycket ersättas med följande:

”1. Medlemsstaterna ska säkerställa att slutkunder av elektricitet och naturgas, så långt det är tekniskt möjligt, ekonomiskt rimligt och proportionellt i förhållande till möjliga energibesparingar, tillhandahålls individuella mätare till ett konkurrenskraftigt pris som korrekt visar deras faktiska energianvändning och ger information om den faktiska användningstiden.”
 - c) Punkt 3 ska utgå.
 6. Följande artiklar ska införas:

”Artikel 9a

Mätare för uppvärmning, kylning och varmvatten för hushållsbruk

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att slutkunder av fjärrvärme, fjärrkyla och varmvatten för hushållsbruk tillhandahålls mätare till ett konkurrenskraftigt pris som korrekt visar deras faktiska energianvändning.

2. När en byggnad försörjs med värme, kyla eller varmvatten för hushållsbruk från en central källa som försörjer flera byggnader, eller från ett system för fjärrvärme eller fjärrkyla, ska en mätare installeras vid värmeväxlaren eller leveranspunkten.

Artikel 9b

Individuell mätning och kostnadsfördelning för värme, kyla och varmvatten för hushållsbruk

1. I flerbostadshus och byggnader med flera användningsområden som har en central källa för värme eller kyla, eller som försörjs från system för fjärrvärme eller fjärrkyla, ska individuella mätare installeras för att mäta användningen av värme, kyla eller varmvatten för hushållsbruk i varje enhet i byggnaden, där det är tekniskt genomförbart och kostnadseffektivt i den mening att det är proportionellt i förhållande till möjliga energibesparingar.

När användning av individuella mätare inte är tekniskt genomförbart eller när det inte är kostnadseffektivt för att mäta värmeanvändning i varje enhet i byggnaden ska individuella värmekostnadsfördelare användas för att mäta energianvändningen i varje radiator, om inte medlemsstaten i fråga visar att det inte skulle vara kostnadseffektivt att installera sådana värmekostnadsfördelare. I dessa fall får alternativa kostnadseffektiva metoder för mätning av värmeanvändningen övervägas. De generella kriterierna, metoderna och/eller förfarandena för att fastställa avsaknad av teknisk genomförbarhet och kostnadseffektivitet ska tydligt anges och offentliggöras av varje medlemsstat.

2. I nya flerbostadshus och i bostadsdelarna av nya byggnader med flera användningsområden, som har en central värmekälla för varmvatten för hushållsbruk eller försörjs från fjärrvärmesystem, ska, trots vad som sägs i punkt 1 första stycket, individuella mätare installeras för varmvatten för hushållsbruk.

3. För flerbostadshus eller byggnader med flera användningsområden som försörjs med fjärrvärme eller fjärrkyla, eller där gemensamma värme- eller kylsystem för sådana hus dominerar, ska medlemsstaterna säkerställa att det finns transparenta, allmänt tillgängliga nationella regler för fördelningen av kostnaden för användning av värme, kyla och varmvatten för hushållsbruk i sådana byggnader, för att säkerställa öppenhet och insyn samt korrekt redovisning av individuell användning. Sådana regler ska, där det är lämpligt, inkludera riktlinjer för fördelningen av kostnaden för energianvändningen enligt följande:

- a) Varmvatten för hushållsbruk.
- b) Värme som utstrålas från byggnadsinstallationen och för uppvärmning av gemensamma ytor, i fall då trappuppgångar och korridorer är utrustade med radiatorer.
- c) Uppvärmning eller kylning av lägenheter.

Artikel 9c

Krav på fjärravläsning

1. Mätare och värmekostnadsfördelare i enlighet med artiklarna 9a och 9b som installerats efter den 25 oktober 2020 ska utgöras av fjärravläsbara anordningar. Villkoren för teknisk genomförbarhet och kostnadseffektivitet i artikel 9b.1 ska fortsätta att gälla.

2. Mätare och värmekostnadsfördelare som inte är fjärravläsbara men som redan installerats ska göras fjärravläsbara eller ersättas med fjärravläsbara anordningar senast den 1 januari 2027, om inte medlemsstaten i fråga visar att detta inte är kostnadseffektivt.”

7. Artikel 10 ska ändras på följande sätt:

- a) Titeln ska ersättas med följande:

”Faktureringsinformation för gas och elektricitet”.

- b) I punkt 1 ska första stycket ersättas med följande:

”1. Om slutkunderna inte har sådana smarta mätare som avses i direktiven 2009/72/EG och 2009/73/EG ska medlemsstaterna, senast den 31 december 2014, säkerställa att faktureringsinformation är tillförlitlig, korrekt och baserad på faktisk användning i enlighet med punkt 1.1 i bilaga VII, för elektricitet och gas, i de fall där det är tekniskt möjligt och ekonomiskt försvarbart.”

8. Följande artikel ska införas:

”Artikel 10a

Fakturerings- och användningsinformation för värme, kyla och varmvatten för hushållsbruk

1. Om mätare eller värmekostnadsfördelare finns installerade ska medlemsstaterna säkerställa att fakturerings- och användningsinformation är tillförlitlig, korrekt och baserad på faktisk användning eller avläsningar av värmekostnadsfördelare, i enlighet med punkterna 1 och 2 i bilaga VIIa, för alla slutanvändare, dvs. för fysiska eller juridiska personer som köper värme, kyla eller varmvatten för hushållsbruk för egen slutanvändning, eller fysiska eller juridiska personer som är inhysta i eller använder en enskild byggnad eller en enhet i ett flerbostadshus eller en byggnad med flera användningsområden som försörjs med värme, kyla eller varmvatten för hushållsbruk från en central källa, och som inte har några direkta eller individuella avtal med energileverantören.

Denna skyldighet får, utom i fallet med individuell mätning av användning som baseras på värmekostnadsfördelare enligt artikel 9b, om en medlemsstat föreskriver det, fullgöras med hjälp av ett system med regelbunden självavläsning av slutkunden eller slutanvändaren genom vilket de meddelar avläsningar från sin mätare. Fakturering ska grundas på uppskattad användning eller en schablonavgift enbart där slutkunden eller slutanvändaren inte har uppgett någon mätaravläsning för ett visst faktureringsintervall.

2. Medlemsstaterna ska

- a) kräva att, om information om slutanvändares energifakturor och historiska användning eller avläsningar av värmekostnadsfördelare är tillgänglig, denna information på begäran av slutanvändaren görs tillgänglig för en av slutanvändaren utsedd leverantör av energitjänster,
- b) säkerställa att slutkunder kan välja elektronisk faktureringsinformation och e-faktura,
- c) säkerställa att tydlig och begriplig information tillhandahålls tillsammans med fakturan för alla slutanvändare i enlighet med punkt 3 i bilaga VIIa, och
- d) främja it-säkerhet och säkerställa integritet och dataskydd för slutanvändarna i enlighet med tillämplig unionsrätt.

Medlemsstaterna får föreskriva att tillhandahållande av faktureringsinformation tillhandahållande av faktureringsinformation, på slutkundens begäran, inte får anses utgöra en betalningsbegäran. I sådana fall ska medlemsstaterna säkerställa att det erbjuds flexibla arrangemang för den faktiska betalningen,

3. Medlemsstaterna ska besluta vem som ska vara ansvarig för att tillhandahålla den information som avses i punkterna 1 och 2 till de slutanvändare som inte har något direkt eller individuellt avtal med en energileverantör.”

9. Artikel 11 ska ersättas med följande:

”Artikel 11

Kostnad för tillgång till mätnings- och faktureringsinformation för elektricitet och gas

Medlemsstaterna ska säkerställa att slutkunder får alla sina fakturor och sin faktureringsinformation om energianvändning utan kostnad och att slutkunder utan kostnad och på lämpligt sätt kan få tillgång till uppgifter om sin användning.”

10. Följande artikel ska införas:

”Artikel 11a

Kostnad för tillgång till mätnings-, fakturerings- och användningsinformation för värme, kyla och varmvatten för hushållsbruk

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att slutanvändare får alla sina fakturor och sin faktureringsinformation om energianvändning utan kostnad och att slutanvändare utan kostnad och på lämpligt sätt kan få tillgång till uppgifter om sin användning.

2. Trots vad som sägs i punkt 1 i den här artikeln ska fördelningen av kostnader för faktureringsinformation om den individuella användningen av värme, kyla och varmvatten för hushållsbruk i flerbostadshus och byggnader med flera användningsområden enligt artikel 9b göras utan vinstsyfte. Kostnader som härrör från överlåtandet av den uppgiften till en tredje part, till exempel en tjänsteleverantör eller den lokala energileverantören, inklusive mätning, fördelning och redovisning avseende faktisk individuell användning i sådana byggnader, får överföras till slutanvändarna, om dessa kostnader är rimliga.

3. I syfte att säkerställa rimliga kostnader för tjänster för individuell mätning enligt punkt 2 får medlemsstaterna stimulera konkurrensen inom den tjänstesektorn genom att vidta lämpliga åtgärder, till exempel att rekommendera eller på annat sätt främja användningen av upphandling och/eller användning av driftskompatibla anordningar och system som underlättar bytet mellan tjänsteleverantörer.”

11. I artikel 15 ska följande punkt införas:

”2a. Kommissionen ska senast den 31 december 2020 och efter samråd med relevanta berörda aktörer utarbeta en gemensam metod för att uppmuntra nätoperatörer att minska förluster, genomföra ett kostnads- och energieffektivt investeringsprogram för infrastruktur samt ta vederbörlig hänsyn till nätets energieffektivitet och flexibilitet.”

12. I artikel 20 ska följande punkter införas:

”3a. För att mobilisera privat finansiering av energieffektivitetsåtgärder och energirenovering i enlighet med direktiv 2010/31/EU ska kommissionen föra en dialog med både offentliga och privata finansinstitut för att kartlägga vilka potentiella åtgärder den kan vidta.

3b. De åtgärder som avses i punkt 3a ska innefatta följande:

- a) Mobilisering av kapitalinvesteringar i energieffektivitet genom beaktande av de vidare effekterna av energibesparingar för hanteringen av finansiella risker.
- b) Säkerställande av bättre ekonomiska resultatindikatorer och indikatorer för energiprestanda genom att
 - i) undersöka ytterligare hur investeringar i energieffektivitet ökar värdet på underliggande tillgångar,
 - ii) stödja studier för att bedöma det ekonomiska värdet av andra än energirelaterade fördelar vid investeringar i energieffektivitet.

3c. I syfte att mobilisera privat finansiering av energieffektivitetsåtgärder och energirenoveringar ska medlemsstaterna när de genomför detta direktiv

- a) överväga hur de energibesiktningar som avses i artikel 8 kan användas på bättre sätt för att påverka beslutsfattandet,
- b) optimera användningen av de möjligheter och verktyg som föreslagits i initiativet om smart finansiering för smarta byggnader.

3d. Senast den 1 januari 2020 ska kommissionen ge medlemsstaterna vägledning i hur de öppnar upp för privata investeringar.”

13. Artikel 22.2 ska ersättas med följande:

”2. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 23 för att ändra detta direktiv genom att anpassa värdena, beräkningsmetoderna, standardkoefficienten för primärenergi och kraven i bilagorna I–V, VII–X och XII till tekniska framsteg.”

14. Artikel 23 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 2 ska ersättas med följande:

”2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 22 ska ges till kommissionen för en period på fem år från och med den 24 december 2018. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av femårsperioden. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.”

b) Följande punkt ska införas:

”3a. Innan kommissionen antar en delegerad akt ska den samråda med experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning (*).

(*) EUT L 123, 12.5.2016, s. 1.”

15. Artikel 24 ska ändras på följande sätt:

a) Följande punkt ska införas:

”4a. I samband med rapporten om tillståndet i energiunionen ska kommissionen rapportera om koldioxidmarknadens funktion i enlighet med artikel 35.1 och 35.2 c i förordning (EU) 2018/1999, och i det sammanhanget beakta effekterna av genomförandet av detta direktiv.”

b) Följande punkter ska läggas till:

”12. Senast den 31 december 2019 ska kommissionen bedöma hur verkningsfullt genomförandet av definitionen av små och medelstora företag är för tillämpningen av artikel 8.4, och lägga fram en rapport om detta för Europaparlamentet och rådet. Om så är lämpligt ska kommissionen anta lagstiftningsförslag så snart som möjligt efter överlämnandet av den rapporten.

13. Senast den 1 januari 2021 ska kommissionen genomföra en bedömning av potentialen för ökad energieffektivitet vid omvandling, omsättning, överföring, transport och lagring av energi, och lägga fram en rapport om detta för Europaparlamentet och rådet. Den rapporten ska, om så är lämpligt, åtföljas av lagstiftningsförslag.

14. Senast den 31 december 2021 ska kommissionen, om inga ändringar av bestämmelserna om kundmarknaderna i direktiv 2009/73/EG om gemensamma regler för den inre marknaden för naturgas har föreslagits fram till dess, göra en bedömning av och överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet om bestämmelserna om mätning och fakturering av samt kundinformation om naturgas, i syfte att, om så är lämpligt, anpassa dem till de relevanta bestämmelserna om el i direktiv 2009/72/EG, för att stärka konsumentskyddet och göra det möjligt för slutkunder att mer frekvent få tydlig och uppdaterad information om sin naturgasanvändning och att styra sin energianvändning. Om så är lämpligt ska kommissionen anta lagstiftningsförslag så snart som möjligt efter överlämnandet av den rapporten.

15. Senast den 28 februari 2024 och vart femte år därefter ska kommissionen utvärdera detta direktiv och överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet.

Utvärderingen ska innefatta följande:

a) En bedömning av om de krav och den alternativa strategi som fastställs i artikel 5 bör anpassas efter 2030.

b) En bedömning av detta direktivs allmänna effektivitet och behovet av ytterligare anpassning av unionens energieffektivitetspolitik i enlighet med målen för 2015 års Parisavtal om klimatförändring efter den tjugoförsta partskonferensen för Förenta nationernas ramkonvention om klimatförändring (*), den ekonomiska utvecklingen och utvecklingen på innovationsområdet.

Rapporten ska, om så är lämpligt, åtföljas av förslag till ytterligare åtgärder.

(* EUT L 282, 19.10.2016, s. 4.”

16. Bilagorna ska ändras i enlighet med bilagan till detta direktiv.

Artikel 2

1. Medlemsstaterna ska sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 25 juni 2020.

Medlemsstaterna ska emellertid sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artikel 1 punkterna 5–10 samt punkterna 3 och 4 i bilagan senast den 25 oktober 2020.

De ska genast överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 3

Detta direktiv träder i kraft den tredje dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 4

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Strasbourg den 11 december 2018.

På Europaparlamentets vägnar

A. TAJANI

Ordförande

På rådets vägnar

J. BOGNER-STRAUSS

Ordförande

BILAGA

Bilagorna till direktiv 2012/27/EU ska ändras på följande sätt:

1. I bilaga IV ska fotnot 3 ersättas med följande:

”(3) Tillämpas när energibesparingarna beräknas i primärenergitermer med hjälp av en bottom-up-strategi som grundar sig på slutlig energianvändning. När det gäller besparingar i kWh el ska medlemsstaterna, för att säkerställa en noggrann beräkning av de faktiska besparingarna, använda en koefficient som fastställs med en transparent metod på grundval av nationella omständigheter som påverkar primärenergianvändningen. Dessa omständigheter ska vara styrkta och verifierbara samt grundas på objektiva och icke-diskriminerande kriterier. När det gäller besparingar i kWh el får medlemsstaterna använda en standardkoefficient på 2,1 eller, om de kan motivera det, använda sitt utrymme för skönmässig bedömning för att fastställa en annan koefficient. När medlemsstaterna gör det ska de ta hänsyn till energimixen i sina integrerade nationella energi- och klimatplaner, som ska meddelas kommissionen i enlighet med förordning (EU) 2018/1999. Senast den 25 december 2022 och vart fjärde år därefter ska kommissionen revidera standardkoefficienten utifrån observerade uppgifter. Vid översynen ska dess påverkan på annan unionsrätt, såsom Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/125/EG och förordning (EU) 2017/1369 av den 4 juli 2017 om fastställande av en ram för energimärkning och om upphävande av direktiv 2010/30/EU (EUT L 198, 28.7.2017, s. 1), beaktas.”

2. Bilaga V ska ersättas med följande:

”BILAGA V

Gemensamma metoder och principer för att beräkna inverkan av kvotpliktsystem för energieffektivitet eller andra policyåtgärder enligt artiklarna 7, 7a, 7b och 20.6

1. Metoder för att beräkna andra energibesparingar än de som följer av beskattningsåtgärder vid tillämpning av artiklarna 7, 7a, 7b och 20.6.

Kvotpliktiga, deltagande eller bemyndigade parter eller genomförande offentliga myndigheter får använda följande metoder för att beräkna energibesparingar:

- a) Förmodade besparingar i förhållande till resultaten av tidigare, oberoende kontrollerade energiförbättringar i liknande anläggningar. Den generiska metoden kallas förhandsbedömning (*ex ante*).
- b) Uppmätta besparingar, där besparingarna från insättandet av en åtgärd, eller av ett åtgärds paket, fastställs genom registrering av den faktiskt minskade energianvändningen, med beaktande av faktorer som additionalitet, nyttjande, produktionsnivåer och väder vilka kan påverka användningen. Den generiska metoden kallas efterhandsbedömning (*ex post*).
- c) Skattade besparingar, där tekniska bedömningar av besparingar används. Denna metod får användas enbart om det är svårt eller oproportionerligt dyrt att fastställa solida uppmätta data för en särskild anläggning, t.ex. vid byte till en kompressor eller elmotor som har en annan kWh-klassificering än den för vilken oberoende information om besparingar har uppmätts, eller om dessa bedömningar baseras på nationellt fastställda metoder och riktmärken som görs av kvalificerade eller ackrediterade experter som är oberoende av de berörda kvotpliktiga, deltagande eller bemyndigade parterna.
- d) Undersökningsbaserade besparingar, där användarnas respons på råd, informationskampanjer, märknings- eller certifieringssystem eller smarta mätare fastställs. Denna metod får användas enbart för besparingar som följer av förändringar i användarbeteendet. Den får inte användas för besparingar som följer av insättandet av fysiska åtgärder.

2. Vid fastställande av energibesparingar för en energieffektivitetsåtgärd enligt artiklarna 7, 7a, 7b och 20.6 ska följande principer tillämpas:

- a) Det ska kunna visas att besparingarna är mer långtgående än de som skulle ha inträffat under alla omständigheter, utan de kvotpliktiga, deltagande eller bemyndigade parternas eller de genomförande offentliga myndigheternas verksamhet. För att fastställa vilka besparingar som kan anföras som mer långtgående, ska medlemsstaterna ta hänsyn till hur användningen av och efterfrågan på energi skulle utvecklas i avsaknad av policyåtgärden i fråga genom att beakta

åtminstone följande faktorer: energianvändningstendenser, förändringar i användarbeteendet, teknisk utveckling och förändringar som beror på andra åtgärder som genomförts på unionsnivå och nationell nivå.

- b) Besparingar till följd av genomförande av tvingande unionsrätt ska betraktas som besparingar som skulle ha inträffat under alla omständigheter och får därmed inte anföras som energibesparingar vid tillämpning av artikel 7.1. Genom undantag från det kravet får besparingar som rör renovering av befintliga byggnader anföras som energibesparingar enligt artikel 7.1, förutsatt att det krav på väsentlighet som avses i punkt 3 h i denna bilaga säkerställs. Besparingar till följd av genomförande av nationella minimikrav som fastställts för nya byggnader före införlivandet av direktiv 2010/31/EU kan anföras som energibesparingar enligt artikel 7.1 a, förutsatt att det krav på väsentlighet som avses i punkt 3 h i denna bilaga säkerställs och att besparingarna har anmälts av medlemsstaterna i deras nationella handlingsplaner för energieffektivitet i enlighet med artikel 24.2.
 - c) Besparingar får medräknas endast om de överstiger följande nivåer:
 - i) Unionens utsläppsnormer för nya personbilar och nya lätta nyttofordon till följd av genomförandet av Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 443/2009 (*) och (EU) nr 510/2011 (**).
 - ii) Unionskrav avseende avlägsnande från marknaden av vissa energirelaterade produkter till följd av genomförandet av genomförandeåtgärder enligt direktiv 2009/125/EG.
 - d) Politik i syfte att uppmuntra till högre nivåer av energieffektivitet hos produkter, utrustning, transportsystem, fordon och bränslen, byggnader och byggnadselement, processer eller marknader ska vara tillåten.
 - e) Åtgärder för att främja införande av småskalig förnybar energiteknik på eller i byggnader kan komma att beaktas för att uppfylla de energibesparingar som krävs enligt artikel 7.1, förutsatt att de leder till kontrollerbara och mätbara eller uppskattningsbara energibesparingar. Beräkningen av energibesparingar ska överensstämma med kraven i denna bilaga.
 - f) För politik som påskyndar införandet av effektivare produkter och fordon får en fullständig medräkning anföras under förutsättning att det kan visas att införandet sker före utgången av den genomsnittliga förväntade livslängden för produkten eller fordonet, eller innan produkten eller fordonet vanligen skulle ha ersatts, och att besparingar anföras endast för perioden fram till utgången av den genomsnittliga förväntade livslängden hos den produkt eller det fordon som ska ersättas.
 - g) Som stöd till införandet av energieffektivitetsåtgärder ska medlemsstaterna när så är relevant säkerställa att kvalitetsnormerna för produkter, tjänster och insättande av åtgärder bibehålls, eller införs i de fall sådana normer inte finns.
 - h) För att ta hänsyn till klimatvariationer mellan regioner får medlemsstaterna välja att justera besparingarna till ett standardvärde eller medge olika energibesparingar i enlighet med temperaturvariationerna mellan regionerna.
 - i) Vid beräkningen av energibesparingar ska hänsyn tas till åtgärdernas livslängd och den takt med vilken besparingarna avtar över tid. Vid denna beräkning ska man räkna med de besparingar som varje enskild åtgärd kommer att leda till under perioden från och med datumet för genomförande till och med den 31 december 2020 eller den 31 december 2030, beroende på vad som är lämpligt. Alternativt får medlemsstaterna anta en annan metod som uppskattas uppnå minst samma totala mängd besparingar. Om en annan metod används ska medlemsstaterna säkerställa att den totala mängd energibesparingar som beräknas med denna andra metod inte överstiger den mängd energibesparingar som skulle ha blivit resultatet av beräkningen om de besparingar räknas som varje enskild åtgärd kommer att leda till under perioden från och med datumet för genomförande till och med den 31 december 2020 eller den 31 december 2030, beroende på vad som är lämpligt. Medlemsstaterna ska i sina integrerade nationella energi- och klimatplaner enligt förordning (EU) 2018/1999 i detalj beskriva vilken annan metod de har använt och vilka åtgärder som har vidtagits för att säkerställa att detta bindande beräkningskrav uppfylls.
3. Medlemsstaterna ska säkerställa att följande krav på policyåtgärder som vidtagits enligt artiklarna 7b och 20.6 uppfylls:
- a) Policyåtgärder och enskilda åtgärder ger kontrollerbara energibesparingar i slutanvändningsledet.

- b) Ansvarsuppgifterna för varje deltagande part, bemyndigade part eller genomförande offentlig myndighet, beroende på vad som är tillämpligt, är tydligt definierade.
 - c) De energibesparingar som har uppnåtts eller som ska uppnås fastställs på ett klart och tydligt sätt.
 - d) Den mängd energibesparingar som krävs eller som ska uppnås genom policyåtgärden ska uttryckas som antingen slutlig energianvändning eller primärenergianvändning, med användning av de omvandlingsfaktorer som anges i bilaga IV.
 - e) En årlig rapport om de energibesparingar som uppnåtts av bemyndigade parter, deltagande parter och genomförande offentliga myndigheter tillhandahålls och görs tillgänglig för allmänheten, liksom uppgifter om den årliga energibesparingstendensen.
 - f) Resultaten övervakas och lämpliga åtgärder vidtas om framstegen inte är tillfredsställande.
 - g) Högst en part får anföra energibesparingar som följer av en enskild åtgärd.
 - h) Den deltagande parten, den bemyndigade parten eller den genomförande offentliga myndigheten konstateras vara väsentlig för att de anförda energibesparingarna ska uppnås.
4. Vid fastställande av energibesparingar som följer av skatterelaterade policyåtgärder som införts enligt artikel 7b ska följande principer gälla:
- a) Energibesparingar får medräknas endast om de följer av beskattningsåtgärder som överstiger de minimiskattenivåer som är tillämpliga på bränslen enligt kraven i rådets direktiv 2003/96/EG (***) eller 2006/112/EG (****).
 - b) Priselasticitet för beräkning av inverkan av (energi)skatteåtgärder ska motsvara känsligheten för prisförändringar hos efterfrågan på energi, och ska uppskattas på grundval av aktuella och representativa officiella uppgiftskällor.
 - c) Energibesparingar som följer av kompletterande skattepolitiska instrument, inbegripet skatteincitament eller inbetalningar till fonder, ska redovisas separat.
5. Anmälan av metod
- Medlemsstaterna ska, i enlighet med förordning (EU) 2018/1999, till kommissionen anmäla den detaljerade metod som de föreslår för att upprätthålla de kvotpliktsystem för energieffektivitet och alternativa åtgärder som avses i artiklarna 7a, 7b och 20.6. Utom när det gäller beskattning ska en sådan anmälan innehålla uppgifter om följande:
- a) Nivån på de energibesparingar som krävs enligt artikel 7.1 första stycket b eller besparingar som förväntas uppnås under hela perioden 1 januari 2021–31 december 2030.
 - b) Kvotpliktiga, deltagande eller bemyndigade parter eller genomförande offentliga myndigheter.
 - c) Målsektorer.
 - d) Policyåtgärder och enskilda åtgärder, inbegripet den förväntade totala mängden ackumulerade energibesparingar för varje åtgärd.
 - e) Sparkravsperiodens längd för kvotpliktsystemet för energieffektivitet.
 - f) De åtgärder som föreskrivs i policyåtgärden.
 - g) Beräkningsmetod, inbegripet hur additionalitet och väsentlighet har fastställts och vilka metoder och riktmärken som används för förmodade och skattade besparingar.
 - h) Åtgärdernas livslängd och hur de beräknas eller vad de grundas på.
 - i) Den metod som valts för att ta hänsyn till klimatvariationer inom medlemsstaten.
 - j) Övervaknings- och kontrollsystem för åtgärder enligt artiklarna 7a och 7b och hur deras oberoende från kvotpliktiga, deltagande eller bemyndigade parter säkerställs.
 - k) När det gäller beskattning,
 - i) målsektorer och skattebetalarsegment,
 - ii) genomförande offentlig myndighet,

- iii) de besparingar som förväntas uppnås,
- iv) beskattningsåtgärdens varaktighet, och
- v) beräkningsmetod, inbegripet vilken priselasticitet som används och hur den har fastställts.

- (*) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 443/2009 av den 23 april 2009 om utsläppsnormer för nya personbilar som del av gemenskapens samordnade strategi för att minska koldioxidutsläppen från lätta fordon (EUT L 140, 5.6.2009, s. 1).
- (**) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 510/2011 av den 11 maj 2011 om fastställande av utsläppsnormer för nya lätta nyttofordon som ett led i unionens samordnade strategi för att minska koldioxidutsläppen från lätta fordon (EUT L 145, 31.5.2011, s. 1).
- (***) Rådets direktiv 2003/96/EG av den 27 oktober 2003 om en omstrukturering av gemenskapsramen för beskattning av energiprodukter och elektricitet (EUT L 283, 31.10.2003, s. 51).
- (****) Rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (EUT L 347, 11.12.2006, s. 1)."

3. I bilaga VII ska titeln ersättas med följande:

"Minimikrav för fakturering och faktureringsinformation som grundar sig på faktisk användning av elektricitet och gas".

4. Följande bilaga ska införas:

"BILAGA VIIa

Minimikrav för fakturerings- och användningsinformation för värme, kyla och varmvatten för hushållsbruk

1. Fakturering som grundar sig på faktisk användning eller avläsningar av värmekostnadsfördelare

För att göra det möjligt för slutanvändare att reglera sin egen energianvändning ska fakturering ske på grundval av faktisk användning eller avläsningar av värmekostnadsfördelare minst en gång per år.

2. Minsta frekvens för fakturerings- eller användningsinformation

Från och med den 25 oktober 2020 ska, i de fall där fjärravläsbara mätare eller värmekostnadsfördelare finns installerade, fakturerings- eller användningsinformation grundad på faktisk användning eller avläsningar av värmekostnadsfördelare tillhandahållas slutanvändare åtminstone en gång per kvartal på begäran eller om slutkunder har valt att få e-faktura, eller i annat fall två gånger per år.

Från och med den 1 januari 2022 ska, i de fall där fjärravläsbara mätare eller värmekostnadsfördelare finns installerade, fakturerings- eller användningsinformation grundad på faktisk användning eller avläsningar av värmekostnadsfördelare tillhandahållas slutanvändare minst varje månad. Informationen får också göras tillgänglig via internet och uppdateras så ofta som de använda mätanordningarna och systemen tillåter. Värme och kyla får undantas från detta krav utanför säsongerna för uppvärmning/kylning.

3. Minimikrav på information i fakturan

Medlemsstaterna ska säkerställa att följande information görs tillgänglig för slutanvändarna i tydliga och begripliga termer i eller tillsammans med deras fakturor om de grundas på faktisk användning eller avläsningar av värmekostnadsfördelare:

- a) Gällande faktiska priser och faktisk energianvändning eller total värmekostnad och avläsningar av värmekostnadsfördelare.
- b) Information om den bränslemix som använts och de därmed förknippade årliga växthusgasutsläppen, även för slutanvändare som försörjs med fjärrvärme eller fjärrkyla, och en beskrivning av de olika skatter, avgifter och taxor som tillämpas. Medlemsstaterna får begränsa omfattningen av kravet på att tillhandahålla information om växthusgasutsläpp så att det endast gäller försörjning från fjärrvärmesystem med en total installerad tillförd effekt som överstiger 20 MW.

- c) Jämförelser av slutanvändarnas aktuella energianvändning med användningen för samma period föregående år, i grafisk form, klimatkorrigerade för värme och kyla.
- d) Kontaktinformation (inklusive webbadresser) till organisationer för slutkunder, energimyndigheter eller liknande organ varifrån information om tillgängliga åtgärder för förbättrad energieffektivitet, jämförbara slutanvändarprofiler och objektiva tekniska specifikationer för utrustning som använder energi kan erhållas.
- e) Information om relevanta förfaranden för klagomål, ombudsmanstjänster eller alternativa tvistlösningsmekanismer som är tillämpliga i medlemsstaterna.
- f) Jämförelser med en genomsnittlig, normaliserad slutanvändare eller en jämförelseslutanvändare i samma användarkategori. Vid e-faktura kan sådana jämförelser i stället tillhandahållas på internet med hänvisning i fakturan.

Fakturor som inte är grundade på faktisk användning eller avläsningar av värmekostnadsfördelare ska innehålla en tydlig och heltäckande förklaring av hur beloppet i fakturan beräknats och åtminstone den information som avses i leden d och e.”

5. I bilaga IX del 1 fjärde stycket ska led g ersättas med följande:

”g) Ekonomisk analys: Inventering av effekterna

De ekonomiska analyserna ska beakta alla relevanta ekonomiska effekter.

Medlemsstaterna får i beslutsfattandet utvärdera och beakta kostnaderna och energibesparingarna från den ökade flexibiliteten i energiförsörjningen och från en mer optimal drift av elnäten, inbegripet kostnader som undvikits och besparingar från minskade infrastrukturinvesteringar, i de analyserade scenarierna.

De kostnader och fördelar som avses i första stycket ska omfatta åtminstone följande:

i) Fördelar

- Produktionsvärdet för användaren (värme och el)
- Externa fördelar såsom fördelar för miljö, växthusgasutsläpp, hälsa och säkerhet, i den mån det är möjligt
- Arbetsmarknadseffekter, energitrygghet och konkurrenskraft, i den mån det är möjligt.

ii) Kostnader

- Kapitalkostnader för anläggningar och utrustning
- Kapitalkostnader för de tillhörande energinäten
- Rörliga och fasta driftskostnader
- Energikostnader
- Kostnaderna för miljö, hälsa och säkerhet i den mån det är möjligt
- Arbetsmarknadskostnader, energitrygghet och konkurrenskraft, i den mån det är möjligt”.

6. I bilaga XII första stycket ska led a ersättas med följande:

”a) fastställa och offentliggöra sina standardregler för fördelningen av kostnader för tekniska anpassningar, till exempel nätanslutningar, nätförstärkningar och ibruktagande av nya nät, förbättrad nät drift och regler för icke-diskriminerande genomförande av nätkoder, som behövs för att integrera nya producenter som matar in el producerad från högeffektiv kraftvärme i det sammankopplade nätet,”.

Infrastrukturdepartementet

Förbättrat genomförande av direktivet om energieffektivitet – Individuell mätning av värme och tappvarmvatten i befintlig bebyggelse

Förslagets huvudsakliga innehåll

I denna promemoria föreslås ändringar för att i första hand förbättra genomförandet av Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/27/EU av den 25 oktober 2012 om energieffektivitet, om ändring av direktiven 2009/125/EG och 2010/30/EU och om upphävande av direktiven 2004/8/EG och 2006/32/EG.

Förslaget genomför även till viss del Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/2002 av den 11 december 2018 om ändring av direktiv 2012/27/EU om energieffektivitet.

I promemorian föreslås en ändring i förordningen (2014:348) om energimätning i byggnader som innebär följande.

Förordningen kompletteras med bestämmelser om system för individuell mätning och debitering i befintliga byggnader. Krav ställs på den som äger ett flerbostadshus i Jämtlands, Västerbottens eller Norrbottens län som har en energiprestanda uttryckt som ett primärenergital över 180 kWh/m² och år att installera system för individuell mätning och debitering av den energi som används för en lägenhets inomhusklimat. Krav ställs även på den som äger ett flerbostadshus i landets övriga län som har ett primärenergital över 200 kWh/m² och år att installera system för individuell mätning och debitering av den energi som används för en lägenhets inomhusklimat. Möjlighet till undantag från kravet ska gälla om det inte är tekniskt genomförbart eller proportionellt i förhållande till möjliga energibesparingar

för en specifik byggnad, alternativt om byggnadsägaren kan presentera en plan för genomförande av konkreta energieffektiviserande åtgärder som gör att byggnaden i fråga får en bättre energiprestanda än ovan nämnda gränsvärden.

Krav ställs även på den som för egen räkning utför eller låter utföra en sådan ombyggnad av ett flerbostadshus som innefattar installation av tappvarmvatten eller en väsentlig ändring av befintliga sådana installationer att se till att i samband med ombyggnaden installera system för individuell mätning av tappvarmvatten. Möjlighet till undantag från kravet ska gälla om det inte är tekniskt genomförbart eller proportionellt i förhållande till möjliga energibesparingar för en specifik byggnad.

Det införs bemyndiganden för Boverket att meddela föreskrifter om beräkningen av primärenergital som gränsvärde för kravet på system för individuell mätning och debitering av en lägenhets inomhusklimat samt ytterligare föreskrifter om kriterier för teknisk genomförbarhet, proportionalitet och energieffektiviserande åtgärder. Boverket ska också ge tillsynsvägledning till de kommunala nämnder som utövar tillsyn enligt lagen (2014:267) om energimätning i byggnader.

Ändringarna i förordningen föreslås träda i kraft den 1 december 2019 förutom kravet på installation av system för individuell mätning och debitering av värmeenergi i vissa flerbostadshus som träder i kraft den 1 juli 2021. Kravet på installation av system för individuell mätning och debitering av tappvarmvatten i vissa ombyggnadsfall ska tillämpas vid ombyggnader där ansökan om bygglov för sådana åtgärder som kräver bygglov eller anmälan för sådana åtgärder som kräver anmälan görs efter den 1 juli 2021.

Författningsförslag

Förslag till förordning om ändring i förordningen (2014:348) om energimätning i byggnader

Regeringen föreskriver¹ i fråga om förordningen (2014:348) om energimätning i byggnader

dels att 1 § ska ha följande lydelse,

dels att det ska införas fyra nya paragrafer, 3–6 §§, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §

I denna förordning finns bestämmelser som kompletterar lagen (2014:267) om energimätning i byggnader.

Förordningen är meddelad med stöd av
– 4 § lagen (2014:267) om energimätning i byggnader i fråga om 2 §,
– 7 § lagen (2014:267) om energimätning i byggnader i fråga om 3 § (energi för inomhusklimat),
– 8 § lagen (2014:267) om energimätning i byggnader i fråga om 4 § (tappvarmvatten), och
– i övrigt med stöd av 8 kap. 7 § regeringsformen (tillsynsvägledning).

3 §

Den som äger ett flerbostadshus i Jämtlands, Västerbottens eller Norrbottens län som har en energiprestanda uttryckt som ett primärenergital över 180 kWh/m² och är ska installera system för individuell mätning och debitering av den energi som används för en lägenhets inomhusklimat.

Den som äger ett flerbostadshus i landets övriga län som har en energiprestanda uttryckt som ett primärenergital över 200 kWh/m² och är ska installera system för individuell mätning och debitering

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/27/EU av den 25 oktober 2012 om energieffektivitet, om ändring av direktiven 2009/125/EG och 2010/30/EU och om upphävande av direktiven 2004/8/EG och 2006/32/EG, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/2002.

av den energi som används för en lägenhets inomhusklimat.

Första och andra stycket gäller inte om

1. det inte är tekniskt genomförbart eller proportionellt i förhållande till möjliga energibesparingar att installera system för individuell mätning och debitering i flerbostadsbuset, eller

2. andra konkreta, planerade energieffektiviserande åtgärder kommer att medföra att flerbostadsbuset inte längre omfattas av kravet på sådana system.

4 §

Den som för egen räkning utför eller låter utföra en sådan ombyggnad av ett flerbostadsbhus som innefattar en ny installation av tappvarmvatten eller en väsentlig ändring av befintliga sådana installationer ska i samband med ombyggnaden installera system för individuell mätning och debitering av varje lägenhets förbrukning av tappvarmvatten.

Första stycket gäller inte om det inte är tekniskt genomförbart eller proportionellt i förhållande till möjliga energibesparingar att installera system för individuell mätning och debitering i flerbostadsbuset.

5 §

Boverket får meddela föreskrifter om beräkningen av primärenergital som gränsvärde för kravet enligt 3 § första och andra stycket samt ytterligare föreskrifter om kriterier för teknisk genomförbarhet, proportionalitet och energieffektiviserande åtgärder enligt 3 § tredje stycket.

Boverket får meddela ytterligare föreskrifter om kriterier för teknisk genomförbarhet och proportionalitet enligt 4 § andra stycket.

6 §

I de fall frågorna regleras i föreskrifter som Boverket har meddelat med stöd av denna förordning ska Boverket ge tillsynsvägledning till de kommunala nämnder som utövar tillsyn enligt lagen (2014:267) om energimätning i byggnader och denna förordning i frågor om

- 1. beräkning av primärenergital som gränsvärde,*
- 2. kriterier för teknisk genomförbarhet och proportionalitet, och*
- 3. kriterier för energieffektiviserande åtgärder.*

1. Denna förordning träder i kraft den 1 juli 2021 i fråga om 3 § och i övrigt den 1 december 2019.

2. Kravet vid ombyggnad i 4 § tillämpas första gången på sådana åtgärder för vilka ansökan om bygglov eller anmälan görs efter den 1 juli 2021.

Ärendet

Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/27/EU av den 25 oktober 2012 om energieffektivitet, om ändring av direktiven 2009/125/EG och 2010/30/EU och om upphävande av direktiven 2004/8/EG och 2006/32/EG (i det följande kallat energieffektiviseringsdirektivet eller direktivet) trädde i kraft i december 2012.

Direktivet har genomförts i svensk lagstiftning bland annat genom lagen (2014:267) om energimätning i byggnader och förordningen (2014:348) om energimätning i byggnader (prop. 2013/14:174, bet. 2013/14:NU18, rskr. 2013/14:221).

Denna promemoria har upprättats inom Regeringskansliet med anledning av att Europeiska kommissionen har haft vissa synpunkter på det svenska genomförandet av direktivet (dnr M2017/01813/R och M2018/02199/R). Promemorian innehåller förslag till ändringar i förordningen (2014:348) om energimätning i byggnader. Boverket har bistått Regeringskansliet. Samråd har hållits med företrädare för branschen (Sveriges Allmännyttas tidigare SABO, Hyresgästföreningen, Fastighetsägarna och HSB) den 3 april 2019 och (Sveriges Allmännyttas Hyresgästföreningen, HSB, Energiföretagen Sverige och Sveriges Kommuner och Landsting, SKL) den 25 april 2019 (dnr I2019/00931/E).

Bakgrund

Det övergripande syftet med energieffektiviseringsdirektivet är att fastställa en gemensam ram för att främja energieffektivitet i unionen och på så sätt säkerställa att det av Europeiska rådet antagna målen om 20 procent primärenergibesparing år 2020 och om minst 32,5 procent primärenergibesparing år 2030 ska uppfyllas, men också bana väg för ytterligare energieffektivisering därefter.

Energieffektiviseringsdirektivet ställer krav på medlemsstaterna när det gäller mätning och debitering av överförd och levererad energi. I vissa fall ska sådan mätning ske individuellt på lägenhetsnivå. Detta mot bakgrund av en förväntan om att en ökad medvetenhet om den egna energianvändningen ger den enskilde en möjlighet att påverka sin situation, minska sina utgifter och i förlängningen spara energi.

Den 30 november 2016 presenterade kommissionen ett förslag till ändring av vissa bestämmelser i energieffektiviseringsdirektivet, inklusive valda delar i artiklarna 9–11 och bilaga VII som handlar om mätning och debitering av energianvändning. Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/2002 av den 11 december 2018 om ändring av direktiv 2012/27/EU om energieffektivitet (nedan ändringsdirektivet) omfattar dessa ändringar. Ändringsdirektivet trädde i kraft den 24 december 2018 och de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att medlemsstaterna ska följa direktivet ska sättas i kraft senast den 25 juni 2020. De ändrade bestämmelserna om individuell mätning och debitering ska emellertid sättas i kraft senast den 25 oktober 2020.

Vad gäller enligt direktivet?

Artikel 9.1 första stycket energieffektiviseringsdirektivet innebär en skyldighet för medlemsstaterna att se till att slutkunder av el, naturgas, fjärrvärme, fjärrkyla och varmvatten för hushållsbruk i vissa situationer tillhandahåller en individuell mätare som visar den faktiska energianvändningen och ger information om faktisk energianvändning och användningstid. Enligt energieffektiviseringsdirektivets definitioner är slutkunden en fysisk eller juridisk person som köper energi för egen slutanvändning (artikel 2.23).² Det krävs även att faktureringen ska vara klar, grundas på faktisk energianvändning och göras så ofta att användarna ges incitament att styra sin egen användning (artikel 10.1 och skäl 31).

Enligt artikel 9.3 andra stycket energieffektiviseringsdirektivet ska senast den 31 december 2016 individuella mätare ha installerats för att mäta användningen av värme eller kyla eller varmvatten i varje enhet i flerbostadshus³ och byggnader med flera användningsområden som har en central värme- eller kylkälla, eller som försörjs från ett fjärrvärmenät eller från en central källa som försörjer flera byggnader, när detta är tekniskt genomförbart och kostnadseffektivt. När det inte är tekniskt genomförbart eller kostnadseffektivt att använda individuella mätare för värmemätning, ska individuella värmekostnadsfördelare användas för att mäta användningen i respektive radiator, om inte medlemsstaten i fråga visar att det inte skulle vara kostnadseffektivt att installera sådana värmekostnadsfördelare. I dessa fall får alternativa kostnadseffektiva metoder för mätning av användningen övervägas.

² Begreppet ”slutkund” har ersatt ”slutanvändare” genom rättelse i enlighet med Procedure 2(c) i Council document R/2521/75.

³ Ordet ”flerfamiljshus” har ersatts med ”flebostadshus” i enlighet med Procedure 2(c) i Council document R/2521/75.

Av artikel 11.2 energieffektiviseringsdirektivet följer att kostnaderna för faktureringsinformationen om den individuella användningen av värme och kyla i flerbostadshus och byggnader med flera användningsområden enligt artikel 9.3 ska fördelas utan vinstsyfte.

Genom ändringsdirektivet har bestämmelserna om mätare och mätning av värme, kyla och varmvatten för hushållsbruk lyfts ut ur artikel 9 i energieffektiviseringsdirektivet och finns nu i artiklarna 9a och 9b.

Individuell mätning och kostnadsfördelning för värme, kyla och varmvatten för hushållsbruk regleras i artikel 9b i ändringsdirektivet. Ändringsdirektivet förtydligar därigenom att bestämmelserna om mätning och debitering förutom att gälla i förhållande till slutkunden även gäller den slutliga användaren av energin, dvs. den som inte nödvändigtvis ingått avtalsförhållande med energileverantören. Innehållet i artikel 9b är i övrigt i stort sett detsamma som enligt det ursprungliga direktivet. Individuella mätare ska installeras i flerbostadshus för att mäta användningen av värme eller kyla eller varmvatten i varje enhet, där det är tekniskt genomförbart och kostnadseffektivt i den meningen att det är proportionellt i förhållande till möjliga energibesparingar. Direktivet klargör att det vid bedömningen av om individuell mätning är kostnadseffektiv kan tas hänsyn till verkan av andra konkreta, planerade åtgärder i en viss byggnad, till exempel en kommande energieffektiviserande renovering (skäl 30). Alternativt ska individuella värmekostnadsfördelare användas efter motsvarande bedömning. Nytt är att medlemsstaterna tydligt ska ange och offentliggöra de generella kriterierna, metoderna och/eller förfarandena för att fastställa avsaknad av teknisk genomförbarhet och kostnadseffektivitet. Ändringsdirektivet innehåller även ett ovillkorligt krav på individuella mätare för varmvatten för hushållsbruk i nya flerbostadshus och bostadsdelarna av nya byggnader. Genom ändringsdirektivet har det tidigare ovillkorliga kravet på individuella mätare för värme och kyla i nya byggnader och vid större renoveringar tagits bort. Detsamma gäller det tidigare ovillkorliga kravet på individuella mätare för varmvatten för hushållsbruk vid större renoveringar av flerbostadshus.

Innebörden av artikel 11a.2 i ändringsdirektivet som gäller fördelningen av kostnaderna för faktureringsinformationen om den individuella användningen är i stort sett densamma som enligt tidigare artikel 11. Artikeln omfattar nu också varmvatten för hushållsbruk i flerbostadshus och byggnader med flera användningsområden.

Befintliga nationella krav på mätning av värme, kyla och varmvatten för hushållsbruk

Leverans och debitering av värme, kyla och varmvatten

Artikel 9.1 i energieffektiviseringsdirektivet reglerar förhållandet mellan energileverantörer och deras kunder. Enligt svensk rätt ska individuella mätare beträffande fjärrvärme alltid tillhandahållas för slutkunden i de sammanhang som avses i artikel 9.1 genom bestämmelser om mätning i 6 a och 6 b §§ fjärrvärmelagen (2008:263). Enligt dessa bestämmelser är ett fjärrvärme-företag skyldigt att mäta mängden överförd energi en gång per månad och även rapportera mätresultaten till kunden en gång per månad. Debitering ska avse uppmätta mängder och äga rum åtminstone fyra gånger per år. Begreppet slutanvändare (slutkund) inkluderar även affärsenheter och juridiska personer.

Fjärrkyla är fortfarande relativt nytt och under utbyggnad på den svenska marknaden. Än så länge är överföring och leverans av fjärrkyla oreglerad mellan leverantör och slutkund. Någon reglering kring leverans och mätning av tappvarmvatten från leverantör till slutkund finns inte heller utan det är byggnadsägaren som med en varmvattenberedare/värmeväxlare (jfr central värmekälla) värmer upp det vatten som tillförs byggnaden till den temperatur som krävs. Uppvärmningen kan ske på olika sätt och den vanligaste metoden är med hjälp av fjärrvärme. En relativt omfattande reglering kring installationerna för vatten finns i Boverkets byggregler (BBR 2011:6, avsnitt 6:6). Enligt denna reglering ställs funktionskrav när det gäller bl.a. tappvarmvattnets temperatur och kvalitet. Av artikel 9.3 första stycket följer att mätning ska ske vid värmeväxlaren eller leveranspunkten när en byggnad försörjs med värme, kyla eller varmvatten från ett fjärrvärmenät eller från en central källa som försörjer flera byggnader. Kravet i artikeln motsvaras av den regel som finns sedan tidigare i Boverkets byggregler (BBR 2011:6, avsnitt 9:7).

Individuell mätning i befintlig bebyggelse

En majoritet av flerbostadshusen och byggnaderna med flera användningsområden i Sverige försörjs med värme och varmvatten från ett fjärrvärmenät eller en central värmekälla.⁴ Kravet på individuell mätning i sådana byggnader enligt artikel 9.3 andra stycket energieffektiviseringsdirektivet jämfört med

⁴ Detta visar en punktskattning ur Boverkets databas Betsi (Byggnaders Energianvändning, Tekniska Status och Inomhusmiljö). Betsi är en statistisk urvalsundersökning. (Boverkets RAPPORT 2015:34, s. 39)

artikel 9b.1 första stycket ändringsdirektivet gäller således. Individuell mätning innebär krav på mätning av varje enhet, typiskt sett en lägenhet, när lägenhetsinnehavaren inte är slutkund i den mening som avses i artikel 9.1 i energieffektiviseringsdirektivet jämfört med artikel 9a.1 i ändringsdirektivet. Det framgår att individuella mätare ska installeras för att mäta användningen av värme, kyla och varmvatten i varje enhet när det är tekniskt genomförbart och kostnadseffektivt. Annars ska individuella värmekostnadsfördelare användas eller alternativa kostnadseffektiva metoder övervägas. Kravet omfattar samtliga uppvärmnings- och kylkällor, även sådana som finns centralt i byggnaden eller sådana som t.ex. en byggnadsägare har installerat för att försörja flera byggnader.

Sverige har genomfört direktivets bestämmelser om individuell mätning och debitering genom ändringar i jordabalken, bostadsrättslagen (1991:614), lagen (2002:93) om kooperativ hyresrätt och genom lagen (2014:267) om energimätning i byggnader (prop. 2013/14:174, bet. 2013/14:NU18, rskr. 2013/14:221). Bestämmelserna i lagen om energimätning i byggnader som handlar om individuell mätning och debitering i befintliga byggnader trädde i kraft den 1 juni 2016. Till lagen om energimätning i byggnader finns även kompletterande bestämmelser i förordningen (2014:348) om energimätning i byggnader. Lagen om energimätning i byggnader gäller, förutom flerbostadshus, även byggnader med näringsverksamhet och byggnader med flera användningsområden. Med flerbostadshus avses i byggsammanhang ett bostadshus med minst tre bostadslägenheter (TNC 95). En lägenhet kan utgöra bostadslägenhet eller lokallägenhet. Med bostadslägenhet avses en lägenhet som upplåtits för att helt eller till en inte oväsentlig del användas som bostad, och med lokal avses en annan lägenhet än bostadslägenhet (12 kap. 1 § tredje stycket jordabalken). I lokallägenheter kan skilda verksamheter bedrivas av olika näringsidkare.

Syftet med lagen om energimätning i byggnader är att energikostnader ska kunna fördelas efter faktisk energianvändning genom energimätning i enskilda lägenheter, vilket leder till att incitamenten ökar för slutanvändare att minska energianvändningen. Att en särskild lag valdes berodde bl.a. på att installationskraven för system för individuell mätning och debitering enligt den svenska tolkningen genomgående var begränsade till vissa särskilda fall, nämligen när detta var kostnadseffektivt (nya byggnader) samt kostnadseffektivt och tekniskt genomförbart (vid ombyggnad eller för befintlig bebyggelse). Mot denna bakgrund infördes inte heller några regler om

individuell mätning och debitering i plan- och bygglagstiftningen (prop. 2013/14:174 s. 126).

I 7 § lagen om energimätning i byggnader ställs krav på den som äger en byggnad att installera system för individuell mätning och debitering av den energi som används för inomhusklimatet i varje lägenhet. Samma krav på mätning gäller enligt 8 § för en lägenhets förbrukning av tappvarmvatten. Kraven gäller dock bara om åtgärden är tekniskt genomförbar och kostnadseffektiv. I lagen anges vidare att regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om i vilka fall som kostnadseffektivitet respektive teknisk genomförbarhet ska anses föreligga och, när det gäller mätning av den energi som används för att påverka inomhusklimatet, vilka mätmetoder som ska tillämpas. Bemyndigandet har hittills inte utnyttjats.

Debitering vid individuell mätning

I de fall individuella mätare har installerats debiteras kostnader för användning av värme och varmvatten inom ramen för hyres- och bostadsrättsregleringen. Om det finns möjlighet till individuell mätning, ska ersättning för kostnader som är hänförliga till en hyresgästs eller bostadsrättshavares energiförbrukning beräknas med utgångspunkt i den uppmätta förbrukningen (se 12 kap. 19 § jordabalken, 7 kap. 14 § bostadsrättslagen och 3 kap. 6 § lagen om kooperativ hyresrätt).

Innebörden av teknisk genomförbarhet och kostnadseffektivitet i befintliga byggnader

Direktivet ställer inget krav på att den enskilda byggherren eller byggnadsägaren ska bedöma om det är tekniskt möjligt och kostnadseffektivt att installera individuella mätare. Medlemsstaterna är dock skyldiga att ta fram bindande regler som genomför direktivet. Det krävs nationella regler som ser till att mätare för värme, kyla och tappvarmvatten installeras i befintlig bebyggelse, i de fall detta är tekniskt möjligt och kostnadseffektivt.

Regeringen gav därför Boverket i uppdrag att göra en analys av teknisk genomförbarhet och kostnadseffektivitet i fråga om att införa krav på individuell mätning och debitering på lägenhetsnivå (dnr N2014/1317/E).

Boverket har rekommenderat regeringen att inte införa krav på installation av system för individuell mätning och debitering i några byggnader. Boverket gjorde sin inledande bedömning i två delar, år 2014 för ny bebyggelse (Rapport 2014:29) och år 2015 för befintlig bebyggelse (Rapport 2015:34),

med uppföljning år 2017 (Rapport 2017:6) och 2018 (Rapport 2018:18).⁵ I deluppdrag 1 (Rapport 2014:29) konstaterade Boverket att det är ovanligt att svenska flerbostadshus använder sig av komfortkyla. Detta utreddes därför inte.

I Boverkets utredningar likställdes kostnadseffektivitet med lönsamhet vid investering i system för individuell mätning och debitering trots att Boverket konstaterar att kostnadseffektivitet egentligen handlar om att uppnå ett givet mål (ökad energibesparing i detta fall) till lägsta möjliga (sambälls-ekonomiska) kostnad, alternativt att för en given kostnad uppnå så stor nytta (energibesparing) som möjligt. En investering som är kostnadseffektiv antas av Boverket också vara tekniskt genomförbar.

Boverkets övergripande slutsats är att system för individuell mätning och debitering generellt inte är lönsamt. Mot bakgrund av detta har Boverket inte lagt fram några författningsförslag. Regeringen har följt Boverkets rekommendation att inte införa ett krav på system för individuell mätning och debitering, med tillägget att frågan ska följas upp årligen för att se om förutsättningarna för lönsamhet förändras (dnr M2016/01253/Ee).

Förbättrat genomförande av direktivet

Den formella underrättelsen

Att Sverige inte har infört några krav på system för individuell mätning och debitering har lett till att Europeiska kommissionen inlett ett överträdelseärende mot Sverige.

Under 2016 undersökte kommissionen om energieffektiviseringsdirektivet har genomförts och tillämpas på ett korrekt sätt. Inom ramen för denna undersökning ställde kommissionen ett antal frågor till Sverige i en EU-pilot (ref. nr EUP [2017]9196). Sverige svarade kommissionen den 27 september 2017 (dnr M2017/01813/R). Kommissionen inledde därefter ett överträdelseärende mot Sverige och gjorde, i en skrivelse med formell underrättelse som kom in till Regeringskansliet den 23 juli 2018, gällande att Sverige – trots att svaret den 27 september 2017 till största delen var tillfredsställande – inte på ett korrekt sätt har fullgjort sina skyldigheter enligt bland andra artikel 9.3 och artikel 11.2 energieffektiviseringsdirektivet (dnr M2018/02199/R).

⁵ <https://www.boverket.se/sv/byggande/uppdrag/avslutade-uppdrag/individuell-energiatning/>

Kommissionen uttryckte tvivel när det gäller regeringens bedömning att det, mot bakgrund av Boverkets kostnadseffektivitetsanalys i fråga om kravet på individuell mätning i befintlig bebyggelse, i inget fall är kostnadseffektivt att installera individuella mätare.

När det gäller system för individuell mätning och debitering av värme i befintlig bebyggelse anser kommissionen att Boverkets sannolikhetsbaserade metod som tillämpas för att modellera beteendeförändringar förefaller överdrivet försiktig. Kommissionen antyder att Sverige, på grundval av Boverkets analys, i stället skulle kunna differentiera mellan byggnader som har olika prestanda och/eller som är belägna i olika klimatzoner, samt även tillåta enskilda ägare att göra en egen analys av kostnadseffektiviteten i sina byggnader för att begära undantag. Kommissionen bedömer att Boverkets rapport visade att det kan finnas fall (byggnader med sämst energiprestanda och byggnader med något bättre energiprestanda i de kallare regionerna) där det är lönsamt att installera mätare.

Kommissionen kommer till samma slutsats i fråga om system för individuell mätning och debitering av tappvarmvatten. Kommissionen pekar på en rapport av Boverket från år 2008 där det rekommenderades att förbrukningsmätning av varmvatten skulle göras obligatorisk i både befintlig och ny bebyggelse.

Sammantaget anser kommissionen att det i Sverige bör införas specifika kriterier, utformade för att med större exakthet fastställa under vilka omständigheter och i vilka byggnader förbrukningsmätning bör göras obligatorisk.

Ändringsdirektivet medger en proportionalitetsbedömning

I detta sammanhang bör även Sveriges påverkansarbete i samband med revideringen av energieffektiviseringsdirektivet lyftas fram. När det gäller revideringen av bestämmelserna om individuell mätning och debitering har Sveriges målsättning varit att inte ta bort incitament för kostnadseffektiv energieffektivisering och därmed en bibehållen eller ökad flexibilitet för medlemsstaterna att välja lämpliga styrmedel och åtgärder. Sverige har i huvudsak fått gehör för sin position om ett förtydligt generellt villkor om kostnadseffektivitet och proportionalitet för eventuell installation av värmemätare i befintliga byggnader (artikel 9b.1 ändringsdirektivet).

Det tidigare ovillkorliga kravet på installation av individuella värmemätare vid nybyggnad och större renoveringar har tagits bort.

Ordalydelsen i artikel 9b.1 första stycket visar tydligt arten av de villkor under vilka individuell mätning ska vara obligatorisk, nämligen "... där det är tekniskt genomförbart och kostnadseffektivt i den meningen att det är proportionellt i förhållande till möjliga energibesparingar." Detta återspeglas också i skäl 30, där det står att "...frågan huruvida individuell mätning är kostnadseffektiv avgörs av om de därmed sammanhängande kostnaderna står i proportion till möjliga energibesparingar. Vid bedömningen av om individuell mätning är kostnadseffektiv kan hänsyn tas till verkan av andra konkreta, planerade åtgärder i en viss byggnad, till exempel en kommande renovering."

Förslagen i denna promemoria om krav på installation av system för individuell mätning och debitering av värme och tappvarmvatten i befintliga byggnader syftar till att förbättra genomförandet av energieffektiviseringsdirektivet och har utformats med beaktande av det ovanstående.

Individuell mätning och debitering av värme

Promemorians förslag: Det införs ett krav om att den som äger ett flerbostadshus i Jämtlands, Västerbottens eller Norrbottens län som har en energiprestanda uttryckt som ett primärenergital över 180 kWh/m² och år ska installera system för individuell mätning och debitering av den energi som används för en lägenhets inomhusklimat. Det införs vidare ett krav om att den som äger ett flerbostadshus i landets övriga län som har en energiprestanda uttryckt som ett primärenergital över 200 kWh/m² och år ska installera system för individuell mätning och debitering av den energi som används för en lägenhets inomhusklimat.

Kravet att installera system för individuell mätning och debitering ska inte gälla om det inte är tekniskt genomförbart eller proportionellt i förhållande till möjliga energibesparingar i det enskilda fallet eller att andra konkreta, planerade energieffektiviserande åtgärder kommer medföra att flerbostadshuset inte längre omfattas av kravet på sådana system.

Boverket ska få meddela föreskrifter om beräkningen av primärenergital som gränsvärde för krav på installation av system för individuell mätning och debitering, samt ytterligare föreskrifter om kriterier för teknisk genomförbarhet, proportionalitet och energieffektiviserande åtgärder.

Åtgärderna ska vara genomförda senast den 1 juli 2021.

Skälen för förslaget

Kravet på den som äger en byggnad att se till att den energi som används för en lägenhets inomhusklimat kan mätas och debiteras individuellt följer av 7 § lagen (2014:267) om energimätning i byggnader. Av bestämmelsen följer också att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om i vilka fall som kostnadseffektivitet respektive teknisk genomförbarhet ska anses föreligga, samt om vilka mätmetoder som ska tillämpas. Nedan redovisas skälen för promemorians förslag om i vilka fall kravet ska vara tillämpligt, när undantag ska vara möjligt och behovet av föreskrifter.

Vilka byggnader ska omfattas av kravet?

Boverket har i olika omgångar analyserat förutsättningar för individuell mätning och debitering (nedan förkortat IMD) av värme i flerbostadshus. Boverket har i sina beräkningar framhållit att resultatet av dessa ska bedömas

utifrån det faktum att flera externa kostnadsposter inte varit inkluderade i kalkylen och att storleken på intäktssidan, dvs. sänkt temperatur, är osäker.

Mot bakgrund av Boverkets analyser och den formella underrättelsen från kommissionen är utgångspunkten för promemorians förslag att, oaktat värdet av andra energieffektiviserande åtgärder och under antagande att IMD faktiskt leder till en sänkning av inomhustemperaturen med en grad, en investering i IMD kan vara proportionell i förhållande till möjliga besparingar för byggnader med sämst energiprestanda, motsvarande energiklass G. Vidare är utgångspunkten att IMD kan vara proportionell i förhållande till möjliga besparingar för byggnader i den sämre delen av energiklass F belägna i den nordligaste delen av Sverige, dvs. klimatzon I (Jämtlands, Västerbottens och Norrbottens län). Klimatet bedöms ha inverkan på huruvida IMD av värme är en kostnadseffektiv investering eller inte.

Den nivå på energiprestanda som styr när kravet ska gälla kallas nedan för *gränsvärde*. Förslaget i promemorian avseende IMD av värme baserar sig på bedömningar utifrån följande tre huvudsakliga frågor.

1. Hur ska gränsvärdet för energiprestanda uttryckas?
2. Vad ska nivån på gränsvärdet vara?
3. Vilka möjligheter till undantag ska finnas?

Hur gränsvärdet för energiprestanda bör uttryckas

Ett gränsvärde för energiprestanda kan uttryckas antingen som energiklass eller som ett numeriskt värde. Om det formuleras som ett numeriskt värde, kan det antingen uttryckas som primärenergital (EP_{pet}) eller som specifik energianvändning ($E_{beaspec}$).

Ett gränsvärde bör uttryckas i ett numeriskt värde

Det vore möjligt att använda energiklass som gränsvärde. Det skulle inte minst ha fördelar ur ett kommunikationsperspektiv då byggnaders energiprestanda i enlighet med direktivet om byggnaders energiprestanda⁶ (EPBD) klassificeras i olika energiklasser från A till G (se tabell 1).

⁶ Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/31/EU av den 19 maj 2010 om byggnaders energiprestanda och Europaparlamentet och rådets direktiv (EU) 2018/844 av den 30 maj 2018 om ändring av direktiv 2010/31/EU om byggnaders energiprestanda och av direktiv 2012/27/EU om energieffektivitet.

Energiklassen synliggör vad som är en bra eller dålig byggnad ur energisynpunkt och tydliggör kopplingen till att det är de sämsta byggnaderna som kommer att omfattas av krav på IMD.

Tabell 1. Intervall för energiklasserna uttryckt som primärenergital (kWh/m² och år), beräknat utifrån BBR 2017:5.

Klass	≤A	>B 1	≤B 2	>C 1	≤C 2	>D 1	≤D 2	>E 1	≤E 2	>F1	≤F 2	>G
(kWh/m ² , år)	43	43	64	64	85	85	115	115	153	153	200	200

Det finns dock flera skäl till att i stället för energiklass välja ett numeriskt värde:

- En förhållandevis stor andel av de energideklarerade flerbostadshus som finns i energideklarationsregistret i dag saknar energiklass.⁷
- Energiklasserna förändras periodvis när kravnivåerna i BBR ändras.⁸ Detta innebär att en byggnad som inte omfattas av krav när ändringarna i förordningen om energimätning i byggnader träder i kraft eller som renoverar upp sig till den 1 juli 2021 ändå kan omfattas eller på nytt omfattas av krav på IMD när BBR-kraven skärps.
- Numeriska värden kan lättare kopplas till resultaten och lönsamhetsberäkningarna i Boverkets IMD-utredning från 2018.
- Numeriska värden ger möjlighet att fastställa ett gränsvärde som utgör del av en energiklass i stället för att omfatta hela energiklassen (se nedan).

Det numeriska gränsvärdet bör uttryckas som primärenergital

Ett numeriskt värde kan antingen uttryckas som primärenergital (EP_{pet}) eller som specifik energianvändning ($E_{beaspec}$).

Specifik energianvändning är en definition av energiprestanda som har använts i BBR från år 2006 till år 2017 för att definiera minimikravet på energiprestanda. Den 1 juli 2017 ersattes uttrycket mot bakgrund av krav i EPBD med primärenergital.⁹ I energideklarationen har specifik

⁷ Även om en förhållandevis stor andel saknar energiklass kommer fler att få det inom de närmste åren. En mycket hög andel av de energideklarerade flerbostadshusen som finns i energideklarationsregistret i dag har upprättats under åren 2009 (50 %) och 2010 (19 %). Det innebär att de ska omdeklaras inom nuvarande år eller under år 2020.

⁸ Sedan energiklassning infördes i energideklarationerna 1 januari 2014 har energiklassningen genomförts mot tre olika BBR-versioner.

⁹ Boverkets byggregler (2011:6) – föreskrifter och allmänna råd, med ändringar till och med BFS 2017:5 (BBR 25).

energianvändning använts sedan starten år 2007, enligt definitionen i BBR.¹⁰ Den 1 januari 2019 infördes uttrycket primärenergital även i energideklarationerna. Specifik energianvändning fortsätter dock att anges i deklARATIONEN som en tilläggsuppgift.¹¹

Den huvudsakliga fördelen med energiprestandamåttet ”specifik energianvändning” är kontinuiteten. Uppgiften finns lätt tillgänglig för den byggnadsägare som har energideklarerat, oberoende av vid vilken tidpunkt energideklarationen har upprättats. Begreppet specifik energianvändning har haft samma innebörd genom åren och bestämts med samma metodik.¹² Att använda specifik energianvändning som energiprestandamått i bestämmelsen med krav på IMD av värme i flerbostadshus skulle därmed innebära ett fast gränsvärde som sett över tid ger en hög grad av jämförbarhet.

Samtidigt definieras specifik energianvändning inte längre i BBR eller i regelverket för energideklaration. Detta bör innebära att uttrycket, om det ska användas, behöver definieras på nytt i förordningen om energimätning i byggnader.¹³ Att på nytt införa energiprestandamåttet specifik energianvändning i regelverket om IMD samtidigt som detta inte längre används i BBR, eller är det huvudsakliga måttet i energideklarationen, skulle riskera att bidra till otydlighet för byggnadsägarna. Det senare är ett tungt vägande skäl för att använda primärenergital även i IMD-regelverket. Regelverken skulle då vara i överensstämmelse i detta avseende.

En annan fördel med primärenergital är att det i metodiken för att bestämma talet tas hänsyn till typ av energibärare och klimatmässiga skillnader i landet. Detta möjliggör en enkel kravställning i förordningen om energimätning i byggnader eftersom bara ett gränsvärde behöver anges. Ett gränsvärde uttryckt i specifik energianvändning skulle jämförelsevis dels behöva specificeras för olika klimatzoner¹⁴, dels differentieras i värden för elvärmdda byggnader respektive byggnader som har annat uppvärmningssätt än

¹⁰ De termer som inte särskilt definieras i lagen (2006:985) och förordningen (2006:1592) om energideklaration för byggnader har den betydelse som anges i BBR.

¹¹ I energideklarationen anges även fortsättningsvis uppgiften om installerad eleffekt överskrider 10 W/m² vilket användes i tidigare BBR för att definiera en elvärmdd byggnad.

¹² 1 januari 2017 infördes dock krav på att en viss metodik ska användas för normalisering av brukandet vid fastställande av en byggnads energianvändning. Se Boverkets föreskrifter och allmänna råd (2016:12) om fastställande av byggnadens energianvändning vid normalt brukande och ett normalår.

¹³ Definitionen skulle i sådana fall göras utifrån nu gällande definitioner i BBR: Byggnadens energianvändning (Ebea) och Atemp.

¹⁴ Ett gränsvärde för olika klimatzoner bör i sådana fall utgå från de geografiska justeringsfaktorerna (12 stycken) som används i BBR idag. Anledningen till det är att energiklassningen i energideklarationerna utgår från denna klimatmässiga indelning av landet från och med 1 januari 2019.

elvärme. Det senare innebär att även en eluppvärmd byggnad kan behöva definieras i förordningen om energimätning i byggnader.¹⁵

En nackdel med primärenergitalet är att uppgiften enbart finns i energideklarationer upprättade från och med den 1 januari 2019. Ägare till flerbostadshus har i flertalet fall alltså inte tillgång till byggnadernas primärenergital. Detta bör dock kunna lösas genom att Boverket tillhandahåller en tabell som tydliggör vad förordningens gränsvärde i primärenergi motsvarar i specifik energianvändning (uppdelat på olika klimatzoner och för elvärmda respektive icke elvärmda byggnader).

Om primärenergital ska användas som gränsvärde för krav på IMD av värme bör Boverket ges ett bemyndigande att meddela föreskrifter om beräkningen av primärenergital som gränsvärde för krav på IMD av värme. Förutsättningarna för att beräkna en byggnads primärenergital följer redan av 9 kap. i BBR. När förutsättningarna ändras, t.ex. genom ändringar i primärenergifaktorerna, kommer detta att påverka vilka flerbostadshus som hamnar över eller under det angivna gränsvärdet för krav på IMD av värme.

Boverket har fört fram att för att inte vissa byggnadsägare i samband med kommande ändringar i BBR plötsligt ska drabbas av krav på IMD kan det av föreskrifterna följa att byggnadsägare under en lämpligt angiven tidsperiod ska ha möjlighet att beräkna sitt primärenergital enligt en tidigare version av BBR om detta ger ett lägre värde. Boverkets föreskrifter i denna del skulle alltså i princip kunna hänvisa till BBR:s metod för att beräkna en byggnads primärenergital men innehålla möjligheter till avsteg när detta är lämpligt i IMD-hänseende.

Nivå på gränsvärdet

Mot bakgrund av utgångspunkten att IMD av värme kan vara proportionellt i förhållande till möjliga energibesparingar i flerbostadshus med en energiprestanda motsvarande klass G i hela landet samt därutöver delar av energiklass F i klimatzon I (Jämtlands, Västerbottens och Norrbottens län) behöver det införas två gränsvärden.

Som framgår av tabell 1 (ovan) motsvarar energiklass G enligt gällande energikrav i BBR en energiprestanda sämre än 200 kWh/m² och år.

¹⁵ Som nämnts tidigare anges uppgiften om installerad eleffekt överskrider 10 W/m² fortfarande i energideklarationen. Det är en uppgift som har angetts i energideklarationerna sedan våren 2009.

Energiklass F motsvarar enligt dagens energikrav i BBR en energiprestanda inom intervallet sämre än 153 kWh/m² och år till och med 200 kWh/m² och år. Den sämre delen av energiprestandaintervallet motsvarar en energiprestanda på 180 kWh/m² och år.

Promemorians förslag innebär således att

- gränsvärden på energiprestanda för när krav på IMD för uppvärmning ska gälla bör uttryckas som ett numeriskt värde,
- det numeriska värdet bör uttryckas som primärenergital (EP_{pet}), och
- nivån på gränsvärdet bör fastställas till att för byggnader i Jämtlands, Västerbottens och Norrbottens län motsvara en del i det energiprestandaintervall som utgör energiklass F i dag. För byggnader i landets övriga län bör gränsvärdet fastställas till att motsvara energiprestandan för energiklass G.

Behov av övergångsperiod

Enligt energieffektiviseringsdirektivet skulle mätare vara installerade i befintlig bebyggelse den 31 december 2016. Mot bakgrund av kommissionens synpunkter i den formella underrättelsen bör bestämmelserna i förordningen om energimätning i byggnader som innebär installation av system för individuell mätning och debitering med utgångspunkt i den individuella mätningen träda i kraft så snart det är möjligt. Förordningen bör ange den tidpunkt vid vilken åtgärderna ska vara genomförda. En sådan regel ger en tydlig anvisning till byggnadsägare att inom rimliga tidsramar vidta nödvändiga åtgärder.

Sverige har hittills inte ansett att det behövs bestämmelser om individuell mätning i befintlig bebyggelse då det på ett generellt plan inte bedömts vara lönsamt. För att byggnadsägare ska få en rimlig tid på sig för att anpassa sig till de nya reglerna, som innebär retroaktiva krav, och vidta de åtgärder som krävs behövs en övergångsperiod. En period om drygt ett och ett halvt år torde vara tillräcklig och kravet ska således vara uppfyllt i flerbostadshus i Jämtlands, Västerbottens och Norrbottens län som har en energiprestanda uttryckt som ett primärenergital över 180 kWh/m² och år, samt i flerbostadshus i övriga län i landet som har en energiprestanda över 200 kWh/m² och år senast den 1 juli 2021. Övergångsperioden fram till dess åtgärderna ska vara genomförda ger en möjlighet för byggnadsägare att antingen installera system för individuell mätning och debitering eller

bedöma teknisk genomförbarhet och/eller proportionalitet alternativt genomföra andra energieffektiviserande åtgärder så att byggnaden den 1 juli 2021 har en bättre energiprestanda än det angivna gränsvärdet.

Möjliga undantagsfall och behov av föreskrifter

Undantag när IMD värme inte är proportionellt i det enskilda fallet

Av artikel 9b.1 sista meningen i ändringsdirektivet följer att medlemsstaterna tydligt ska ange och offentliggöra de generella kriterierna, metoderna och/eller förfarandena för att fastställa avsaknad av teknisk genomförbarhet och kostnadseffektivitet. I beaktandesats 30 i ändringsdirektivet anges att direktivet klargör att frågan huruvida individuell mätning är kostnadseffektiv avgörs av om de därmed sammanhängande kostnaderna står i proportion till möjliga energibesparingar. Vid bedömningen av om individuell mätning är kostnadseffektiv kan hänsyn tas till verkan av andra konkreta, planerade åtgärder i en viss byggnad, till exempel en kommande renovering.

Kravet på IMD av värme ska alltså enligt direktivet inte gälla om installation av IMD inte är tekniskt genomförbart eller kostnadseffektivt i den meningen att det är proportionellt i förhållande till möjliga energibesparingar. Sådana möjligheter till undantag i det enskilda fallet bör införas i förordningen. För att uppfylla direktivets krav på att det ska finnas tydliga kriterier på när dessa undantag är tillämpliga behövs mer detaljerade föreskrifter. Boverket bör få i uppdrag att ta fram sådana föreskrifter och vägledning.

Sverige har ekonomiska styrmedel som ger incitament till energibesparing som innebär att det redan finns incitament att införa IMD, och därmed borde byggnadsägare redan ha övervägt detta om det är proportionellt mot energibesparingen. Det är dock komplicerat att bedöma proportionaliteten. Beviskraven på byggnadsägaren när det gäller de olika undantagen bör därför inte ställas för högt, ett enklare underlag bör vara tillräckligt. Det är viktigt att det framgår i den vägledning som Boverket tar fram till både fastighetsägare och tillsynsmyndigheter.

Det kan exempelvis handla om att inomhustemperaturen redan ligger på en sådan nivå att det inte är möjligt att uppnå någon energibesparing den vägen. En förutsättning för att IMD av värme ska vara proportionerligt och samtidigt leda till energibesparing är att en majoritet av de boende väljer en

lägre temperatur i lägenheten än vad de skulle ha utan IMD. Om byggnadsägaren genom t.ex. temperaturmätare kan visa att temperaturen i lägenheterna inte överstiger 21°C så finns det ingen möjlighet att kostnaderna för att införa IMD kan stå i proportion till besparingen.

Det finns andra regelverk som styr vilket inomhusklimat som bör råda i flerbostadshus för att motverka olägenheter för människors hälsa eller miljön (se 9 kap. 3 § och 26 kap. 19 och 22 §§ miljöbalken).

Folkhälsomyndigheten har utfärdat allmänna råd om temperatur inomhus (FoHMFS 2014:17) som rekommenderar en operativ temperatur på 20–23°C för allmänheten och 22–24°C för känsliga grupper. Se även Folkhälso-myndighetens allmänna råd om ventilation (FoHMFS 2014:18) för att uppfylla miljöbalkens krav.

Proportionalitetsbedömningen ska även lämna utrymme för anpassade kriterier när så är lämpligt i det enskilda fallet. Sådana omständigheter skulle kunna vara exempelvis höga kostnader för evakueringsboende eller någon specifik egenskap hos fastigheten som påverkar kostnaderna.

Undantag när byggnadsägaren genomför andra åtgärder för energieffektivisering
Boverket har pekat på att krav på IMD av värme medför en risk för s.k. undanträngningseffekter, dvs. att obligatorisk installation av mätsystem tränger undan de åtgärder som annars skulle vidtas i avsaknad av kraven. För att komma ifrån dessa undanträngningseffekter bör reglerna öppna för alternativa lösningar. Det är rimligt att det även efter den 1 juli 2021 ska finnas möjlighet att undgå krav på IMD av värme om en byggnadsägare faktiskt har påbörjat eller kommer att genomföra en eller flera energieffektiviserande åtgärder med byggnaden.

Det bör därför även finnas möjlighet till undantag för den som äger en byggnad där andra konkreta, planerade åtgärder kommer att innebära att byggnaden energieffektiviseras så att den inte längre omfattas av krav på IMD av värme. Detta bör i praktiken ta sikte på att byggnadsägaren har påbörjat eller kommer att påbörja någon form av renovering eller liknande som innebär att byggnaden hamnar över det angivna gränsvärdet. Avsikten är att genom tydliga fastighetsekonomiska incitament stimulera byggnadsägarna till att energieffektivisera de byggnader som omfattas av kravet på IMD av värme. Vid samråd med företrädare för Sveriges Allmännyttan m.fl.

har det framkommit att branschen ser mycket positivt på denna undantagsmöjlighet.

Att regleringen i förordningen utformas på detta sätt medför att det efter den 1 juli 2021 finns ytterligare incitament till energieffektiviserande renovering av flerbostadshus. Detta undantag eller denna möjlighet att vidta andra åtgärder är i linje med ändringsdirektivet som ska vara genomfört i oktober 2020 och där det anges att frågan huruvida individuell mätning är kostnadseffektiv avgörs av om de därmed sammanhängande kostnaderna står i proportion till möjliga energibesparingar.

Det är viktigt att det här tydligt kan ringas in vad som menas med ”konkreta, planerade åtgärder”. Boverket bör därför ges möjlighet att meddela föreskrifter om vad som avses med konkreta, planerade åtgärder. Beviskravet på byggnadsägaren när det gäller dessa åtgärder bör inte ställas för högt. Exempel på konkreta åtgärder som bedöms vara lönsamma för varje specifik byggnad ska enligt lagen (2006:985) om energideklaration för byggnader redovisas i en byggnads energideklaration. En byggnadsägare kan utgå från dessa förslag till åtgärder eller andra energibesparande åtgärder vid beslut om energieffektiviserande renovering.

Det finns omfattande stöd att få från olika myndigheter kring förslag och lösningar på åtgärder för bättre energieffektivitet. Det kan gälla åtgärder på klimatskalet som tilläggsisolering av ytterväggar och vindar, byte av fönster eller åtgärder för de tekniska installationerna såsom injustering av värme-system, bättre reglersystem för vatten, värme och ventilation, utbyte av installationer för vatten, värme och ventilation samt bättre drift och skötselsystem.

Ska förordningen reglera vilken typ av mätare som ska installeras?

För mätning av värmeenergi ger energieffektiviseringsdirektivet möjlighet att använda värmeenergimätare, värmekostnadsfördelare eller alternativa kostnadseffektiva metoder för mätning. Värme- och vattenmätare som används för debitering regleras i dag i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/32/EU av den 26 februari 2014 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om tillhandahållande på marknaden av mätinstrument (mätinstrumentdirektivet). I Sverige har mätinstrumentdirektivet genomförts i lagen (1992:1514) om måttenheter, mätningar och mätdon, förordningen (1994:99) om vatten- och värmemätare samt i

Styrelsen för ackreditering och teknisk kontroll (Swedacs) föreskrifter och allmänna råd (förkortas STAFS).

När det gäller värmeenergi omfattar STAFS 2016:5 de slutkunder som tar i bruk en värmeenergimätare för mätning, i debiteringssyfte, av värmeenergi som levereras till byggnader där det finns en eller flera bostadslägenheter. Föreskrifterna gäller endast för värmeenergimätare och inte för värme-kostnadsfördelare. En övergripande jämförelse mellan radiatormätare och komfortmätare i förhållande till värmemätare finns i Boverkets rapport (2014:29).

I lagen (2011:791) om ackreditering och teknisk kontroll finns dessutom kompletterande bestämmelser till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 765/2008 av den 9 juli 2008 om krav för ackreditering och marknads-kontroll i samband med saluföring av produkter och upphävande av förordning (EEG) nr 339/93, när det gäller ackreditering och CE-märkning.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får enligt 7 § lagen (2014:267) om energimätning i byggnader meddela föreskrifter om vilka mätmetoder som ska tillämpas. Det bedöms dock för närvarande saknas behov av att reglera vilken mätmetod som ska tillämpas vid individuell mätning och debitering av en lägenhets inomhusklimat. Förordningen om energimätning i byggnader bör endast reglera att byggnadsägaren ska se till att den energi som används för en lägenhets inomhusklimat kan mätas och debiteras individuellt.

Det reviderade energieffektiviseringsdirektivet ställer i viss mån utökade krav på mätning och debitering. Om det uppstår behov av att reglera vilken mätmetod som ska användas för individuell mätning och debitering av värme kan det tas om hand inom ramen för genomförandet av ändringsdirektivet.

Individuell mätning och debitering av tappvarmvatten

Promemorians förslag: Det införs ett krav om att den som för egen räkning utför eller låter utföra en ombyggnad av ett flerbostadshus som innefattar en ny installation av tappvarmvatten eller en väsentlig ändring av befintliga sådana installationer ska i samband med ombyggnaden installera system för individuell mätning och debitering av varje lägenhets förbrukning av tappvarmvatten.

Kravet att installera system för individuell mätning och debitering gäller inte om det inte är tekniskt genomförbart eller proportionellt i förhållande till möjliga energibesparingar i det enskilda fallet.

Boverket ska få meddela närmare föreskrifter om kriterierna för teknisk genomförbarhet och proportionalitet.

Bestämmelsen ska tillämpas vid ombyggnader där ansökan om bygglov för sådana åtgärder som kräver bygglov eller anmälan för sådana åtgärder som kräver anmälan görs efter den 1 juli 2021.

Skälen för förslaget

Kravet på den som äger en byggnad att även i andra fall än rena ombyggnadsfall se till att en lägenhets förbrukning av tappvarmvatten kan mätas följer av 8 § lagen (2014:267) om energimätning i byggnader. Av bestämmelsen följer också att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om i vilka fall som kostnadseffektivitet respektive teknisk genomförbarhet ska anses föreligga. Nedan redovisas skälen för promemorians förslag om i vilka fall kravet ska vara tillämpligt, när undantag ska vara möjligt och behovet av föreskrifter.

Vilka byggnader ska omfattas av kravet?

Om installation av individuella mätare för tappvarmvatten är proportionellt i förhållande till möjliga besparingar i det enskilda fallet, beror inte på vilken energiprestanda en byggnad har på samma sätt som vid individuell mätning av värme. För individuell mätning av varmvatten är det i stället helt andra faktorer som påverkar kostnaderna. Av betydelse är sådana faktorer som storleken på VA-avgiften, fjärrvärmesaxor och kallvattentemperatur. Förbrukning av tappvarmvatten beror inte heller enbart på de boendes (lägenhetsinnehavarens) konsumtion utan även på armatur och varmvattencirkulation.

Boverket har i sina tidigare rapporter inte räknat på lönsamhet av IMD av tappvatten i befintlig bebyggelse då det på ett generellt plan inte ansetts lönsamt vare sig i nybyggnads- eller ombyggnadsfall. Det ska dock noteras att installation av system för individuell mätning och debitering av tappvarmvatten blir vanligare vid nyproduktion. I den uppföljande rapporten om IMD från år 2018¹⁶ anges att resultaten för individuell mätning och debitering av tappvarmvatten visar att en sådan investering vid nybyggnad kan bli lönsam i vissa fall (i de fall vattenförbrukningen minskar), men att det är lika stor sannolikhet generellt för att den blir olönsam, dvs. att värdet av det sparade vattnet eller den minskade energiförbrukningen inte överstiger kostnaden för mätare och drift. I ombyggnadsfall, där installationskostnaden är högre, är sannolikheten för lönsamhet ännu lägre. På grund av hur stamdragningar gjorts skulle det kunna behövas t.ex. fler mätare i ombyggnadsfall än vid nyproduktion.

Liksom för IMD av värme gäller enligt energieffektiviseringsdirektivet och lagen (2014:267) om energimätning i byggnader att ett krav på IMD av tappvarmvatten i befintliga byggnader ställs endast om detta är kostnads- effektivt respektive tekniskt genomförbart. Utgångspunkten för en bestämmelse i förordningen om energimätning i byggnader som ringar in i vilka fall det ska ställas krav på IMD av tappvarmvatten i befintlig bebyggelse är alltså att en installation av system för individuell mätning för tappvarmvatten ska anses vara proportionell i förhållande till möjliga energibesparingar. Förslaget i promemorian utgår i denna del från enskilda gemensamma nämnare och tydliga faktorer att knyta ett differentierat krav på IMD av tappvarmvatten i befintliga flerbostadshus till. Någon enskild gemensam nämnare eller särskild faktor att knyta ett differentierat krav på IMD av tappvarmvatten till, likt energiprestanda för IMD av värme, är svårt att hitta. Av betydelse för kostnadssidan är dock om krav ställs på installation av IMD som en enskild åtgärd i samtliga flerbostadshus eller om krav endast ställs i samband med att man i samband med en ombyggnad ändå ska genomföra t.ex. ett stambyte.

Begränsning till vissa ombyggnadsfall

Företrädare för fastighetsbranschens aktörer har uttryckt starka önskemål om att för det fall det ska ställas krav på IMD av tappvarmvatten i befintliga flerbostadshus bör det begränsas till ett krav i samband med större

¹⁶ Rapport 2018:8 s. 51, *Individuell mätning och debitering. Uppföljning 2018.*

renovering eller ombyggnad. Detta för att motverka ett generellt krav för samtliga flerbostadshus som skulle slå orimligt hårt och riskera att tvinga fram olönsamma investeringar. Att ställa ett generellt krav på installation av system för individuell mätning av tappvarmvatten retroaktivt i *alla* befintliga flerbostadshus skulle enligt såväl Sveriges Allmännyttas, Fastighetsägarna, HSB och Hyresgästföreningen vara helt orimligt. Detta mot bakgrund av att installation av IMD av tappvarmvatten precis som Boverket bedömt i tidigare rapporter generellt inte är lönsamt, varken vid nybyggnad, ombyggnad eller i befintlig bebyggelse.

Såväl det ursprungliga som det reviderade energieffektiviseringsdirektivet innehåller ett obligatoriskt krav på IMD av tappvarmvatten i nya flerbostadshus och i bostadsdelarna av nya byggnader med flera användningsområden som ska vara genomfört i medlemsstaternas nationella rättsordning i oktober 2020. Övriga krav på IMD enligt direktivet gäller enbart då IMD är kostnadseffektivt i meningen att det är proportionellt i förhållande till möjliga energibesparingar och tekniskt genomförbart. Sannolikheten för att IMD av tappvarmvatten i befintliga flerbostadshus ska vara proportionellt i förhållande till möjliga energibesparingar ökar om installationen kan göras i samband med att det sker en ombyggnad, i vart fall om ombyggnaden inkluderar installation av tappvarmvatten eller en väsentlig ändring av de befintliga installationerna för tappvarmvatten. Det kan t.ex. röra sig om att man i samband med en ombyggnad genomför stambyte i byggnaden.

Enligt 1 kap. 4 § PBL är ombyggnad en ändring som innebär att hela byggnaden eller en betydande och avgränsbar del av byggnaden påtagligt förnyas. Med en ”betydande och avgränsbar del” menas t.ex. ett trapphus med omkringliggande lägenheter i en byggnad och med ”påtaglig förnyelse” avses sådana större ändringsåtgärder att följdkrav på hela eller en betydande del av byggnaden ska kunna ställas av byggnadsnämnden, se propositionen En enklare plan- och bygglag, (prop. 2009/10:170 s. 151). Vid en ombyggnad är i vart fall någon av åtgärderna bygglovs- eller anmälningspliktiga.

Rena ombyggnadsfall kan innebära en påtaglig förnyelse av fastigheten som inte innefattar installation av tappvarmvatten eller en väsentlig ändring av de befintliga installationerna för tappvarmvatten. Boverket rekommenderar att inte införa krav på IMD av tappvarmvatten vid ny- eller ombyggnad då sannolikheten för lönsamhet är för låg.¹⁷ Bilden bekräftas av det underlag

¹⁷ Rapport 2018:8 s. 51, *Individuell mätning och debitering. Uppföljning 2018.*

som Sveriges Allmännyttas tillhandahållit och som baseras på kommentarer från ett flertal byggnadsägare i hela landet.

Med hänsyn till det ovan sagda bör bestämmelsen om krav på IMD av tappvarmvatten i befintliga flerbostadshus därför begränsas till ett krav i samband med ombyggnad då sådana ombyggnader innefattar installation av tappvarmvatten eller en väsentlig ändring av befintliga sådana installationer. Även om flertalet ombyggnader enligt PBL:s begrepp i praktiken innefattar installation av tappvarmvatten eller en väsentlig ändring av befintliga sådana installationer säkerställs härigenom att kravet aldrig blir aktuellt vid ombyggnader som inte involverar detta, dvs. ombyggnader där krav på installation av IMD i praktiken skulle innebära att byggnadsägaren måste gå in separat med denna åtgärd.

Ett krav på installation av system för IMD av tappvarmvatten i samband med ombyggnader som inkluderar installationer för tappvarmvatten eller väsentliga ändringar av befintliga sådana installationer innebär ett successivt införande av IMD av tappvarmvatten i flerbostadsbeståndet. Ett sådant angreppssätt har flera fördelar. I stället för att alla byggnadsägare måste installera IMD av tappvarmvatten på en gång vilket kan påverka kostnaden för installation negativt, får man ett systematiskt genomförande som en del i befintliga och kommande renoveringsplaner. Framför allt innebär en begränsning till ombyggnadsfall som innefattar installationer eller väsentliga ändringar av befintliga installationer för tappvarmvatten att krav inte ställs i de fall där förutsättningarna för installation av IMD av tappvarmvatten inte är optimerade. Av kostnadsskäl bör det nämligen eftersträvas att genomföra installation av IMD av tappvarmvatten i samband med andra större ingrepp som t.ex. stamrening.

Behov av övergångsperiod

Enligt energieffektiviseringsdirektivet skulle mätare vara installerade i befintlig bebyggelse den 31 december 2016. Mot bakgrund av detta bör bestämmelserna i förordningen om energimätning i byggnader träda i kraft så snart det är möjligt. Förordningen bör ange den tidpunkt vid vilken åtgärderna ska vara genomförda.

För att byggnadsägare ska ha möjlighet att inrätta sig efter de nya kraven och eventuellt projektera för IMD av tappvarmvatten i kommande ombyggnader som innefattar installation av tappvarmvatten eller en väsentlig ändring av

befintliga sådana installationer finns behov av en viss övergångsperiod. Detta har understrukits särskilt av företrädare för branschen. Krav på installation av system för IMD av tappvarmvatten i samband med ombyggnader av befintliga flerbostadshus bör mot denna bakgrund gälla för ombyggnader där ansökan om bygglov eller anmälan görs den 1 juli 2021 eller därefter, dvs. 19 månader efter det att kravet enligt promemorians förslag träder i kraft.

Möjligheter till undantag i vissa fall och behov av föreskrifter

Liksom för IMD av värme bör kravet på IMD av tappvarmvatten inte gälla om installation av individuella mätare inte är tekniskt genomförbart eller proportionellt i förhållande till möjliga energibesparingar i det enskilda fallet.

Det behövs även här kompletterande föreskrifter samt vidare vägledning från Boverket beträffande hur byggnadsägaren i det enskilda fallet ska bedöma om installation av IMD av tappvarmvatten är proportionellt i förhållande till möjliga energibesparingar och/eller tekniskt genomförbart. Detta behövs även som stöd för de kommuner runt om i landet som ska bedriva tillsyn över att kravet följs, se mer om tillsynsfrågan nedan. Liksom för värme bör beviskraven inte ställas för högt utan ett enklare underlag bör vara tillräckligt. Arbetet med föreskrifter (som även fångar upp kraven i det reviderade direktivet) utgör en del i det redan påbörjade arbetet med genomförandet av det reviderade energieffektiviseringsdirektivet som ska vara genomfört i oktober 2020. Boverket bör således få meddela närmare föreskrifter om teknisk genomförbarhet och proportionalitet.

Inga krav på typ av mätare

Som ovan beskrivits angående individuell mätning av värmeenergi ger energieffektiviseringsdirektivet möjlighet att använda värmeenergimätare, värme-kostnadsfördelare eller alternativa kostnadseffektiva metoder för mätning. Förbrukning av tappvarmvatten kan mätas antingen med flödesmätare eller värmeenergimätare. Vid samråd med branschen har framkommit att det i princip är flödesmätare som används i de fall byggnads-ägare valt att installera IMD av tappvarmvatten.

Både värme- och vattenmätare som används för debitering regleras i Swedacs föreskrifter och allmänna råd (STAFS). Swedacs föreskrifter om krav på vattenmätare (STAFS 2016:2) gäller för mätning enligt 8 § lagen (2014:267) om energimätning i byggnader, dvs. i befintliga byggnader. Som

konstaterats av Boverket (Rapport 2014:29) ska en MID-godkänd¹⁸ kall- eller varmvattenmätare mäta och registrera all vattenvolym som passerar den, oavsett vattentemperatur.

I 8 § lagen (2014:267) om energimätning i byggnader saknas motsvarande bemyndigande som finns för regeringen beträffande värmeenergimätare att meddela föreskrifter om vilken mätmetod som ska tillämpas. Det finns för närvarande heller inget behov av att reglera vilken typ av mätare som ska användas för individuell mätning av tappvarmvatten. Om ett sådant behov uppstår kan det tas om hand inom ramen för det kommande genomförandet av ändringsdirektivets bestämmelser.

Fördelning av kostnader för mätning och debitering

Energieffektiviseringsdirektivet ställer krav på att slutanvändaren debiteras efter faktisk användning i de fall individuell mätning har skett och medlemsstaterna ska också se till att slutanvändarna får alla sina fakturor och faktureringsinformation om energianvändning utan kostnad och att slutanvändarna kostnadsfritt och på lämpligt sätt även kan få tillgång till uppgifter om sin användning. Om det finns möjlighet till individuell mätning ska således ersättning för kostnader som är hänförliga till en hyresgästs eller bostadsrättshavares energiförbrukning beräknas med hänsyn tagen till den faktiska förbrukningen.

Regler som anger att ersättning för kostnader som hänför sig till energi-användningen ska beräknas med utgångspunkt i den faktiska användningen om det finns möjligheter till individuell mätning har införts i lagstiftningen på hyresrättens och bostadsrättens område. Av hyreslagstiftningen framgår att huvudregeln är att hyran ska anges med ett belopp i hyresavtalet. Det finns en möjlighet för parterna att avtala om rörliga tillägg vad avser ersättning för kostnader som avser lägenhetens uppvärmning, nedkylning, förseende med varmvatten eller elektrisk ström eller avgifter för vatten och avlopp, se 12 kap. 19 § JB. I de fall det har installerats individuella mätare ska mätvärdena således användas som underlag för debiteringen för lägenhetens uppvärmning, nedkylning eller förseende med tappvarmvatten. Reglerna kräver inte att den uppmätta energiförbrukningen ensam läggs till grund för det belopp som debiteras. Detta gäller även enligt energieffektiviseringsdirektivet, vilket förtydligas i ändringsdirektivet. Särskilt vad gäller kostnader för uppvärmning kan det ofta finnas anledning att beakta även andra

¹⁸ Mätinstrumentsdirektivet (2004:22/EG)

faktorer som exempelvis lägenhetens yta, läge i byggnaden och den värmvandring som kan ske mellan lägenheter.

Trots energieffektiviseringsdirektivets krav på att slutanvändarna ska få fakturor och information om energianvändning utan kostnad anges när det gäller kostnader för den individuella mätningen av och debiteringen för användningen av värme, kyla och varmvatten för hushållsbruk i flerbostadshus och byggnader med flera användningsområden att dessa ska fördelas utan vinstsyfte. Byggnadsägarens kostnader relaterade till noggrann mätning, fördelning och redovisning av individuell användning i varje lägenhet i sådana byggnader (delfakturering) kan därmed vidarebefordras till slutanvändarna (ändringsdirektivet artikel 11a.2 med korshänvisning till artikel 9b).

Eftersom debiteringen av sådana kostnader hanteras inom ramen för hyreslagstiftningen och bostadsrättslagen har det inte funnits skäl att införa någon särskild reglering som tar sikte på dessa kostnader (prop. 2013/14:174 s. 156). Den bedömningen kvarstår tills vidare. Det är rimligt att anta att fastighetsägarna kommer att baka in kostnaderna i grundhyran, dvs. bruttohyra exklusive rörlig kostnad för individuell mätning och debitering men inklusive fasta avgifter. Fastighetsägarna kan med fördel gå ut med information till hyresgästerna om hur hyran påverkas av individuell mätning.¹⁹

¹⁹ Jfr <https://www.fastighetsagarna.se/globalassets/broschyrer-och-faktablad/ovrigt/imd.pdf>

Tillsyn och tillsynsvägledning

Promemorians förslag: I de fall frågorna regleras i föreskrifter som Boverket har meddelat ska Boverket ge tillsynsvägledning till de kommunala nämnder som utövar tillsyn enligt lagen om energimätning i byggnader och denna förordning i frågor om

1. beräkningen av primärenergital som gränsvärde,
2. kriterier för teknisk genomförbarhet och proportionalitet, och
3. kriterier för energieffektiviserande åtgärder.

Skälen för förslaget: Energieffektiviseringsdirektivet kräver att medlemsstaterna ska fastställa bestämmelser om sanktioner som ska tillämpas vid överträdelser av nationella regler som grundar sig på bl.a. de artiklar som behandlar mätning och debitering av energi.

Ett system för tillsyn av krav på individuell mätning och debitering finns redan i lagen (2014:267) om energimätning i byggnader. I dag har kommunala nämnder som fullgör uppgifter inom plan- och byggområdet (byggnadsnämnden) ansvaret för tillsyn över att bestämmelserna om system för mätning följs. Detta följer av lagens 10 §. Byggnadsnämnden ska vidare enligt 11 § ge de upplysningar som behövs och den får bestämma vilka handlingar och uppgifter den behöver för tillsynen. Skyldigheten att lämna uppgifter till byggnadsnämnden regleras i 12 §. Byggnadsnämnden får också besluta de förelägganden som behövs för att skyldigheterna enligt lagen ska fullgöras (13 §). Ett sådant beslut får förenas med vite. För att finansiera tillsynen får kommunen ta ut avgifter (14 §).

Vid genomförandet av energieffektiviseringsdirektivet övervägde regeringen att låta en central förvaltningsmyndighet utöva tillsynen. Det konstaterades dock att den administration av registeruppgifter som krävdes skulle bli för omfattande och det bedömdes vara en bättre ordning att byggnadsnämnderna fick utöva tillsyn över den nya lagens krav på installation av system för individuell mätning (prop. 2013/14:174 s. 140). I övervägandet låg även att byggnadsnämnder genom bygglovs- och anmälningsprocessen i vart fall får kännedom om nya byggnader och ombyggnader.

Kommunernas tillsynsansvar beträffande de krav på system för individuell mätning och debitering som förslagen i promemorian aktualiserar inträder den 1 juli 2021 och kommer därefter att behöva ske löpande.

För tillsynen av att system för individuell mätning och debitering av värme införs där så krävs kommer kommunerna till att börja med kunna få tillgång till uppgifter om vilka flerbostadshus som har en energiprestanda över det angivna gränsvärdet. Byggnadsnämnderna kan använda sig av energideklarationsregistret för tillsynen. I registret finns information om vilken energiprestanda en byggnad har, antingen i levererad köpt energi eller i primärenergi med levererad köpt energi som en tilläggsuppgift. Alla flerbostadshus är dock inte energideklarerade. I de fall byggnadsnämnden kan använda sig av energideklarationsregistret för att kontrollera om en byggnad omfattas av krav på IMD kan tillsynen bedrivas effektivt. För de flerbostadshus som sannolikt omfattas av kravet men där uppgifter om energiprestanda inte kan hämtas från energideklarationsregistret, riskerar tillsynsarbetet att bli mer resurskrävande.

Ett alternativ för att underlätta tillsynen hade varit att kräva att byggnadsägaren senast den 1 juli 2021 ska redovisa att system för individuell mätning och debitering har installerats eller att energieffektiviserande åtgärder vidtagits. Ett sådant krav skulle innebära en stor administration, både för byggnadsägaren och för tillsynsmyndigheten. Det får därför anses vara omotiverat med ett så långtgående krav.

Tillsynen över att system för individuell mätning och debitering av tappvarmvatten införs där så krävs kommer att underlättas i och med begränsningen till vissa ombyggnadsfall eftersom ärendet då redan handläggs av byggnadsnämnden. En ombyggnad omfattas av byggprocessen och i samband med den ska byggnadsnämnden upplysa om andra fristående krav som inte är del av PBL-systemet, t.ex. krav på system för individuell mätning och debitering. En lov- eller anmälningspliktig åtgärd får inte påbörjas förrän lovsökan eller anmälan är gjord och byggnadsnämnden har lämnat ett startbesked. En åtgärd som kräver startbesked omfattas också av krav på slutbesked. Att ge in underlag som visar att system för IMD av tappvarmvatten installerats kommer dock inte att vara en förutsättning för att sedan få slutbesked. Detta är fallet då lagen om energimätning i byggnader inte är en del av PBL-systemet. Byggnadsnämnden får dock kännedom om ombyggnader där kravet på installation av system för individuell mätning och debitering aktualiseras och kan följa upp att sådana installerats. I de fall byggnadsnämnden bedrivit proaktiv tillsyn och fått besked från byggnadsägaren att det inte finns system för individuell mätning och debitering

installerade men byggnadsägaren planerar att genomföra en kommande renovering, bör detta följas upp av byggnadsnämnden.

Kommunerna kommer inom ramen för tillsynen även att behöva bedöma undantagen från kraven när det gäller om IMD av värme respektive IMD av tappvarmvatten är proportionellt i förhållande till möjliga energibesparingar och tekniskt genomförbart i det enskilda fallet samt beträffande IMD av värme om andra åtgärder för energieffektivisering har vidtagits eller kommer att vidtas.

För att tillsynen ska vara likriktad och effektiv över hela landet finns således behov av kompletterande föreskrifter samt tillsynsvägledning från Boverkets sida. Stöd och vägledning bör kunna lämnas för att kommunerna ska kunna avgöra vilka flerbostadshus som omfattas av krav på IMD av värme och när kravet på IMD av tappvarmvatten i samband med ombyggnad inträder.

Kommunerna kommer framför allt att behöva vägledning i bedömningen av när IMD av värme eller IMD av tappvarmvatten ska anses proportionellt i förhållande till möjliga energibesparingar och teknisk genomförbarhet i det enskilda fallet. Boverket bör också kunna vägleda kommunerna kring vad som avses med konkreta, planerade åtgärder för energieffektivisering, dvs. vilka krav som ska ställas för att en byggnadsägare ska anses ha visat att en byggnad ska anses ha renoverats eller kommer att renoveras upp till en energiprestandanivå som inte omfattas av ett krav på system för individuell mätning och debitering av värme. Det är viktigt att vägledningen ges på en sådan nivå att det blir enkelt att utföra tillsynen och att det ställs rimliga krav på byggnadsägaren att föra bevisning för undantag i det enskilda fallet.

Boverket bör därför som ett komplement till bemyndigandet att meddela föreskrifter enligt förordningen om energimätning i byggnader åläggas att ge tillsynsvägledning till de kommunala nämnder som utövar tillsyn över bestämmelserna om krav på system för individuell mätning och debitering.

Ikraftträdande och övergångsbestämmelser

Promemorians förslag: Förordningen träder i kraft den 1 december 2019.

Kravet på installation av system för individuell mätning och debitering av värme i vissa flerbostadshus träder i kraft den 1 juli 2021.

Kravet på installation av system för individuell mätning och debitering av tappvarmvatten i vissa ombyggnadsfall tillämpas vid ombyggnader där ansökan om bygglov för sådana åtgärder som kräver bygglov eller anmälan för sådana åtgärder som kräver anmälan görs efter den 1 juli 2021.

Skälen för förslaget: Eftersom de föreslagna förordningsändringarna avser genomförandet av direktivet och är föranledda av ett överträdelseärende bör de träda i kraft så snart som möjligt, vilket bör kunna ske den 1 december 2019.

Som framgår ovan bedöms det finnas behov av övergångsperioder innan de föreslagna kraven ska tillämpas. Kravet på installation av system individuell mätning och debitering av värme i flerbostadshus som har en energiprestanda uttryckt som ett primärenergital över 200 kWh/m² och år (180 kWh/m² och år i Jämtlands, Västerbottens och Norrbottens län) bör därför träda i kraft den 1 juli 2021. Kravet på installation av system för individuell mätning och debitering av tappvarmvatten bör på motsvarande sätt tillämpas vid ombyggnader där ansökan om bygglov för sådana åtgärder som kräver bygglov eller anmälan för sådana åtgärder som kräver anmälan görs efter den 1 juli 2021.

Konsekvensbedömning

Aktörer som berörs av regleringen

Ägare av flerbostadshus i Jämtlands, Västerbottens eller Norrbottens län med en energiprestanda sämre än 180 kWh/m² och år berörs av regleringen. Detsamma gäller ägare av flerbostadshus i landets övriga län med en energiprestanda sämre än 200 kWh/m² och år. Såväl offentliga som privata ägare av hyresfastigheter, ägare av kooperativa hyresfastigheter och bostadsrättsföreningar berörs. Även Boverket och kommunerna berörs av regleringen.

Att tillgodose krav på individuell mätning och debitering av värme och tappvarmvatten i flerbostadshus är förenat med såväl kostnader som nytto.

En utförlig beskrivning av hur olika intressenter berörs av bestämmelserna i lagen (2014:267) om energimätning i byggnader finns i propositionen Genomförande av energieffektiviseringsdirektivet (prop. 2013/14:174 s. 227 f). De redovisade förslagen i denna promemoria innebär sannolikt ökade samhällsekonomiska kostnader. På kort sikt kommer förslagen framför allt att leda till ökade direkta kostnader för kommuner och byggnadsägare. På lång sikt kommer de ökade kostnaderna sannolikt att övervältras på de boende.

Konsekvenser för byggnadsägare

I dag finns ungefär 116 000 deklarerade flerbostadshus i energideklarationsregistret. Ungefär 14 procent av dessa har energiklass G, eller skulle hamna i denna klass om de energiklassades i dag.²⁰ Detta inkluderar flerbostadshus som värms med såväl direktverkande el som olja, fjärrvärme, övriga bränslen eller en kombination av dessa. Om byggnader som värms med direktverkande el (som inte omfattas av direktivets krav) exkluderas utgör byggnader i energiklass G som omfattas av det föreslagna kravet om IMD av värme cirka 13 procent av det totala antalet flerbostadshus i landet. Till detta föreslås krav på IMD av värme i byggnader i den sämre halvan av energiklass F i Jämtlands, Västerbottens och Norrbottens län. Detta motsvarar ytterligare en knapp procent av antalet flerbostadshus i landet som inte värms med direktverkande el. Sammantaget innebär promemorians förslag att cirka 14 procent av antalet flerbostadshus i Sverige får ett villkorligt krav att installera system för IMD av värme. Siffran är en bruttosiffra. Genom möjligheterna till undantag enligt promemorians förslag kommer sannolikt det verkliga antalet flerbostadshus som träffas av kraven på installation att vara lägre än så.

Enligt SCB finns totalt cirka 38 000 företag som bedriver fastighetsförvaltning av bostäder.²¹ Det är dock svårt att uppskatta hur stor andel av dessa byggnadsägare som innehar flerbostadshus med en energiprestanda överstigande de gränsvärden som föreslås i promemorian och som därmed berörs av kraven att installera system för IMD värme.

Energideklarationsregistret ger inte någon möjlighet att sortera ut energiprestanda utifrån ägandeform. Som underlag till det pågående

²⁰ Med flerbostadshus avses på byggområdet och i PBL-sammanhang ett bostadshus med minst tre bostadslägenheter, se TNC 95. Även mindre bostadshus med tre eller flera bostadslägenheter kommer alltså att omfattas av krav på att installera individuella mätare i varje lägenhet.

²¹ Summan av alla företag i SNI-kod 68.201 (fastighetsbolag, bostäder) och SNI-kod 68.204 (bostadsrättsföreningar).

regeringsuppdraget (dnr M2018/02768/Ee) att föreslå en långsiktig renoveringsstrategi har Forskningsinstitutet RISE, på uppdrag av Boverket, genomfört projektet Nationell Byggnadsspecifik Information (NBI), där fördelningen av olika ägandeformer i relation till en byggnads energiprestanda har skattats. I tabell 2 redovisas fördelningen för flerbostadshus i energiklass G i hela landet. Fördelningen bedöms vara densamma i energiklass F i Jämtlands, Västerbottens och Norrbottens län. RISE har dragit slutsatsen att övriga aktiebolag (dvs. ägare av privata hyresfastigheter) är överrepresenterade i energiklass G i förhållande till beståndet i stort.

Tabell 2. Fördelning av ägandeform för flerbostadshus i energiklass G. Källa: NBI.

Ägandeform	Andel (%)
Allmännyttan	29,0
Övriga aktiebolag	28,8
Bostadsrättsföreningar	25,5
Enskilda firmor	6,0
Övrigt	7,9

Såväl kostnader som intäkter är, med hänsyn till de skilda förhållanden som råder, svåra att bedöma exakt. Installationskostnaden för värmemätare uppgår till 1 500–1 800 kronor per lägenhet, med ett medelvärde på 1 625 kronor per lägenhet i en typbyggnad med 30 lägenheter. Driftskostnaderna uppgår till 150–310 kronor per lägenhet och år, med ett medelvärde på 250 kronor per lägenhet och år. Installationskostnader för varmvattenmätare i befintliga byggnader uppgår till 2 500–4 300 kronor per lägenhet. Driftskostnaderna uppgår till 130–190 kronor per lägenhet och år. Intäkterna, dvs. kostnadsbesparingen vid värmemätning, beräknas som summan av energi- och effektbesparing. Intäkterna vid varmvattenmätning motsvarar energibesparingen. Intäkterna tillfaller dock inte fastighetsägaren som minskade kostnader. De uppstår istället hos den boende. Hur kostnader och intäkter slutligen kommer att fördelas mellan fastighetsägare och boende beror bl.a. på hur hyran påverkas. Förslaget bedöms inte leda till några nettokostnader avseende installation av system för individuell mätning och debitering för berörda byggnadsägare, vare sig när det gäller IMD av värme eller IMD av tappvarmvatten, eftersom kravet bara inträder i de fall installationen är lönsam, dvs. då intäkterna överstiger kostnaderna.

En fördel med de föreslagna kraven på IMD av värme är att det kommer att bedömas som positivt att genomföra redan lönsamma renoveringar för att undvika att hamna över gränsvärdet. Genom att promemorians förslag ger möjlighet att i stället genomföra andra konkreta, planerade åtgärder, reduceras risken för att kravet på IMD tränger undan andra åtgärder som bedöms vara mer kostnadseffektiva, och erbjuder samtidigt byggnadsägare en möjlighet att återopa en kommande renovering i syfte att minska energianvändningen i byggnaden. Detta innebär samtidigt en risk att företagen tvingas vidta åtgärder som på marginalen är dyrare än vad de behöver vara.

Kravet att installera system för IMD av tappvarmvatten kommer successivt att träffa den som efter den 1 juli 2021 för egen räkning utför eller låter utföra en ombyggnad av ett flerbostadshus som innefattar en ny installation av tappvarmvatten eller en väsentlig ändring av befintliga sådana installationer.

När det gäller installationskravet på IMD av tappvarmvatten finns inte motsvarande koppling till byggnadens energiprestanda som det gör för IMD av värme. Enligt promemorians förslag gäller att system för IMD av tappvarmvatten ska installeras för alla flerbostadshus som genomgår en ombyggnad som rör tappvarmvattnet. Möjlighet till undantag finns om en installation inte är proportionell i förhållande till möjliga energibesparingar i det enskilda fallet. Hur många byggnader som kommer att beröras beror på hur stort renoveringsbehovet är²². Av rapporten Renoveringskompetens (2018) framgår att cirka 400 000 lägenheter bedöms komma att renoveras de kommande tio åren. I hur stor andel av dessa fall som det är proportionellt i förhållande till möjliga energibesparingar att installera system för IMD är svårbedömt.

Kraven på installation av system för IMD av värme och IMD av tappvarmvatten ska enligt promemorians förslag inte gälla om installationen inte är tekniskt genomförbar eller proportionell i förhållande till möjliga energibesparingar. Sverige har ekonomiska styrmedel som ger incitament till energibesparing som innebär att i de fall kostnaderna är proportionella mot

²² Enligt rapporten Renoveringskompetens (2018) som tagits fram av Industrifakta och SBUF, uppgår det totala renoveringsbehovet i flerbostadshusbeståndet till omkring 800 000 lägenheter, dvs. motsvarande omkring en tredjedel av alla flerbostadshus. Hälften av dessa bedöms vara åtgärdande inom tio år. Bristande lönsamhet bedöms dock vara ett stort problem, särskilt för de ca 300 000 miljonprogramslägenheter för vilka renoveringsbehovet bedöms vara akut. Även kompetensbrist lyfts fram som en viktig orsak till att renoveringsarbetet bedöms dra ut på tiden.

energibesparingen finns redan incitament att installera system för IMD, och därmed bör fastighetsägare redan ha övervägt detta om det är proportionellt mot energibesparingen. Det är dock komplicerat att bedöma proportionaliteten. Beviskraven på byggnadsägaren när det gäller de olika undantagen bör därför inte ställas för högt. Därmed görs bedömning att undantagen ska vara enkla att tillämpa, vilket begränsar kostnaderna för byggnadsägarna.

Berörda byggnadsägare som avser att utnyttja möjligheter till undantag enligt promemorians förslag från krav på IMD av värme eller IMD av tappvarmvatten måste vid tillsyn kunna redogöra för på vilket sätt de uppfyller villkoren för det undantag från kravet på IMD som åberopas. För att avgöra om villkoren för undantag är uppfyllda, kan byggnadsägaren behöva anlita en energikonsult vilket i så fall medför vissa kostnader. Boverkets vägledningsinsatser bedöms dock kunna leda till att dessa kostnader blir mer begränsade för den enskilde byggnadsägaren.

Byggnadsägare som vill använda någon av de två undantagsmöjligheterna kan mötas av en tillsynsavgift som kan tas ut av kommunen.

Samhällsekonomiska konsekvenser

Energieffektiviseringsdirektivet, och även det reviderade direktivet, ställer krav på att individuell mätning och debitering av värme och varmvatten i flerbostadshus när/där det är kostnadseffektivt i den meningen att det är proportionellt i förhållande till möjliga energibesparingar. Kostnadseffektivitet är en begränsad form av samhällsekonomisk effektivitet där man minimerar den samhällsekonomiska kostnaden för ett handlingsalternativ som skapar en viss effekt eller ger viss grad av måluppfyllnad. För total samhällsekonomisk effektivitet krävs både kostnadsminimering och samhällsekonomisk lönsamhet. Mål om samhällsekonomisk kostnadseffektivitet tillämpas i de fall nyttan av ett visst handlingsalternativ (effekten eller måluppfyllelsen) är svårvärderad i ekonomiska termer. Enkelt uttryckt innebär det att vi uppnår vårt mål (oavsett om det är rätt eller fel) på bästa möjliga sätt.

När det gäller energieffektiviseringsdirektivets bestämmelser om införande av krav på IMD av värme och tappvarmvatten kan analysen begränsas till kostnadseffektivitet eftersom det ställs i relation till möjligheten att nå ett

nationellt mål om energibesparing²³. Nyttan med att energieffektivisera behöver inte ifrågasättas utan bedömningen kan begränsas till om det inte finns andra mindre kostsamma sätt att energieffektivisera. För att ett styrmedel ska vara kostnadseffektivt ska det tydligt adressera ett marknadsmisslyckande, t.ex. externa effekter eller asymmetrisk information. IMD syftar enligt energieffektiviseringsdirektivet till att öka slutanvändares kunskap om och möjlighet att påverka sin egen energianvändning.

Sverige har sedan lång tid omfattande generella ekonomiska styrmedel som bidrar till att spara energi. Generella ekonomiska styrmedel som syftar till att internalisera externa effekter och kostnadseffektivt nå mål innebär att den samhällsekonomiska och den företagsekonomiska lönsamheten sammanfaller. Det skapar effektiva incitament att genomföra kostnads- effektiva energibesparingar, t.ex. genom renovering.

I Sverige värms byggnader huvudsakligen med el och fjärrvärme. Svensk elproduktion består främst av vattenkraft, kärnkraft, vindkraft, och kraftvärme. I Sverige är de viktigaste generella ekonomiska styrmedlen på fjärrvärme koldioxidskatt, NO_x-avgift, svavelskatt och energiskatt. Inom elproduktion är de huvudsakliga styrmedlen EU ETS och energiskatt. Genom skatterna och EU ETS är de negativa externa effekterna i huvudsak internaliserade i priset på el och fjärrvärme. Nivån och utformningen på dessa styrmedel är inte nödvändigtvis perfekta, men den samlade bedömningen är att de ger kraftiga incitament för energibesparing i byggnader.

Nämnda styrmedel ger incitament för att installera system för IMD när det är kostnadseffektivt. Ett krav på IMD kan innebära en dubbelreglering som riskerar ökad besparingskostnad och ökade administrativa kostnader som följd. Det finns därför skäl att noggrant överväga balansen mellan att IMD inte får fördyra måluppfyllelsen genom ökade besparingskostnader och höga administrationskostnaderna å ena sidan och behovet av att uppfylla energieffektiviseringsdirektivets krav på åtgärder å andra sidan.

²³ På nationell nivå finns ett energieffektiviseringsmål kopplat till EED till 2020 och ett till 2030. De är sektorsövergripande och syftar till att spara energi. Målet är att energiintensiteten till år 2020 ska vara 20% lägre jämfört med 2008 mätt som tillförd energi/BNP. Därtill ett mål om att energiintensiteten 2030 ska vara 50% lägre jämfört med 2005, mätt som tillförd energi/BNP. Det finns flera energieffektiviseringsmål kopplade till EED. Gemensamt för målen är att de är sektorsövergripande och syftar till att spara energi. Enligt det reviderade EED ska unionens energianvändning 2030 vara högst 1 273 Mtoe primäre energi och/eller högst 956 Mtoe slutlig energi. Detta mål är inte bindande gentemot medlemsstaterna, men medlemsstaterna ska anta nationella vägledande mål för energieffektivisering till 2020 och vägledande nationella bidrag till 2030.

Det finns mot bakgrund av detta inga skäl att införa ett generellt krav på IMD av värme eller tappvarmvatten i svenska flerbostadshus. Det kan dock, i några fall, vara proportionellt i förhållande till möjliga energibesparingar att installera system för IMD av värme och tappvarmvatten. En risk med införande av krav på IMD är att det kan skapa nya s.k. delade incitament som tränger undan möjligheter för byggnadsägare att vidta andra energi-effektiviserande åtgärder som givet t.ex. energi- och koldioxidskatter är mer proportionella i relation till möjliga besparingar. För att motverka detta ges enligt förslaget i denna promemoria två möjligheter till undantag från det partiella kravet på IMD.

Konsekvenser för kommuner (byggnadsnämnder)

Genom förslaget kommer kommunernas tillsynsansvar enligt 10 § lagen (2014:267) om energimätning i byggnader att i praktiken aktualiseras från och med den 1 juli 2021. Hur tillsynen ska bedrivas specificeras inte i förslaget till förordningsbestämmelser men diskuteras i promemorian. Att tillsynen är tänkt att bedrivas i efterhand snarare än att bygga på redovisning och kontroll av alla berörda byggnadsägare, bedöms innebära betydligt mindre tillkommande administration för såväl byggnadsägare som de kommunala tillsynsnämnderna. De kostnader som tillkommer med anledning av tillsynen kan dock täckas av ett ökat avgiftsuttag med stöd av 14 § lagen om energimätning i byggnader.

Konsekvenser för statliga myndigheter (Boverket)

I syfte att uppnå en effektiv och likriktad tillsyn över hela landet åläggs Boverket enligt promemorians förslag att ge tillsynsvägledning till de kommunala nämnder som utövar tillsyn enligt lagen om energimätning i byggnader. Boverket kommer även att ta fram kompletterande föreskrifter. Kostnader för detta tas inom ram och har inga konsekvenser för statsbudgeten.

Konsekvenser för lägenhetsinnehavare

Fördelen med krav på installation av system för individuell mätning är att den enskilde lägenhetsinnehavaren ges möjlighet att själv avgöra avvägningen mellan nyttan med den egna energianvändningen och energikostnaderna. Direktivets bestämmelser om IMD syftar till att öka slutanvändarnas egenmakt. I skälssats 26 och 27 i det reviderade direktivet anges att det är mycket viktigt att öka alla unionsmedborgares medvetenhet om fördelarna

med ökad energieffektivitet och att ge dem korrekt information om hur sådan kan uppnås. Konsumenterna bör ha full insyn i kostnaderna och fördelarna med alla energieffektivitetsåtgärder som vidtas, inbegripet återbetalningsperioder. Det är således positivt om fler blir medvetna om den egna energianvändningen om det leder till ett förändrat beteende i form av minskad användning.

Nackdelen är att om åtgärder vidtas av byggnadsägarna mot bakgrund av kravet på installation av system för individuell mätning som är kostnadsdrivande utan att åstadkomma någon nettonytta, kan det komma att medföra bl. a. högre boendekostnader för lägenhetsinnehavare. Detta kan särskilt drabba svaga hushåll. Undantagen från installationskravet är dock avsedda att minimera de negativa effekterna.

Konsekvenser av om någon förändring inte kommer till stånd

I EU-pilotbegäran som inkom 2017 och den formella underrättelsen som inkom 2018 ifrågasatte kommissionen delar av Sveriges genomförande av energieffektiviseringsdirektivet. Mot bakgrund av Europeiska kommissionens kritik och att kommissionen har ett pågående överträdelseärende mot Sverige är förändringar i svensk författning nödvändiga. De föreslagna bestämmelserna har sin grund i energieffektiviseringsdirektivet. Förslaget i promemorian är avsett att komma till rätta med de brister som kommissionen pekat på och medför att de svenska bestämmelserna på ett tydligare sätt genomför direktivet. De föreslagna ändringarna går inte utöver de skyldigheter som följer av Sveriges anslutning till Europeiska unionen.

Det anses inte möjligt att komma till rätta med bristerna genom vägledning eller frivilliga åtaganden.

Om kommissionen bedömer att Sverige inte genomför ändringar som motsvarar energieffektiviseringsdirektivets krav kan kommissionen gå vidare i överträdelseförfarandet och komma att väcka talan om fördragsbrott mot Sverige vid EU-domstolen.